

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 500 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

IZMIŠLJENA OTMICA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

500

Frenk Larami

IZMIŠLJENA OTMICA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 500

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Bojana Gavrić

Naslov originala

Frank Laramy

KIDNAPPED

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 27. I 2016.

Tržište: 05. II 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Bojana Gavrić

Naslov originala: Frank Laramy – KIDNAPPED

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

El Guapo je stvarno lud, pomisli Holidej. Da, da, to mora da je tačno i nije u pitanju nikakvo preterivanje. Tek tada je shvatio zašto je krčma bila tako prazna i tiha, iako bi, s obzirom na doba noći i mesto gde se se nalazi, bilo normalno da u njoj sve vri. Još prethodne večeri, kada je prenoćio u ovoj gostionici, Holidej se zapitao kako da na toj prometnoj i važnoj raskrsnici puteva, sa juga, zapada i istoka na ovom mestu već odavno nije iznikao bar manji grad... Jer, koliko je i sam znao, gradovi su nicali i na mestima gde je promet bio znatno manji. Sada je shvatio da je razlog za to isti kao i razlog zbog koga je krčma bila prazna i tiha kao da je na groblju.

Naime, niko nije želeo da bude u blizini suludog i moćnog rančera Pedra Luenga Peresa, poznatijeg pod nadimkom El Guapo. Njegov posed od nekoliko stotina hiljada hektara pašnjaka protezao se između reke Rio i Punta Del Brasos, skoro kao neko malo kraljevstvo. Naravno da niko nije želeo da se nastani na mestu na kojem bio bio izložen besomučnim hirovima suludog moćnika. Toga dana posle doručka, Holidej je upoznao El Guapa koji je dojahao iz prerije praćen svitom od pola tuceta revolveraša naoružanih do zuba. Među njima se nalazio i jedan čovek, mršav, lisičijeg lica, obučen u za to mesto neprikladno odelo, odnosno tamni

sako, štraftaste pantalone i derbi šešir, nešto što je više odgovaralo trgovačkom putniku, nekom nadrilekaru nego čoveku iz prerije.

Što se tiče El Guapa, za njega bi se moglo reći da je svojom pojavom i držanjem ostavljao utisak čoveka kome je stalo do spoljnog izgleda i pompe. On je možda bio uobražen, tašt i samoljubiv, ali kako je tog trenutka Dok pomislio, te osobine nisu bili lišeni ni mnogi drugi ljudi. Tako se desilo da je bez mnogo razmišljanja prihvatio El Guapov poziv i seo za sto prekriven zelenom čojom. Krčmar zagonetno ravnodušnog lica značajno ga je pogledao spuštajući na sto nov neotvoren špil karata, ali nije rekao ništa. Tek kasnije je Dok zaključio da je on znao kako će se stvari razvijati i da takvu „predstavu” nije gledao prvi put. Što se samog Holideja tiče, on tada nije ni slutio da će ta partija biti najneobičnija partija pokera koju je odigrao u životu.

U stvari, prvih nekoliko deljenja prošlo je u uobičajenom odmeravanju. Ulozi su bili relativno mali i igralo se sa promenljivom srećom. Ali kada je posle jedno pola sata El Guapo dobio prvi značajniji iznos, rančerove čudno zamučene oči bljesnule su neobičnim, prilično opasnim sjajem.

Od tada pa nadalje, El Guapove oči su neprestano zbunjivale Holideja. Još od trenutka kada mu se predstavio, te oči

zasenčene nekom ledenom izmaglicom skrivale su sve misli i osećanja tog čudaka, čoveka inače dosta pristojnog držanja. Mada su ga posmatrale sasvim mirno, bilo je u njima nečeg neodređenog i pritajenog, bez onih nervoznih treptaja karakterističnih za labilne osobe. Moglo se reći da je onaj koji ih je posmatrao imao utisak da će se svakog trenutka prevrnuti u upalim očnim dupljama. Za iskusnog kockara poput Doka, koji je koji je iz širenja zenica ili podrhtavanja očnih kapaka čitao misli i namere svojih partnera, igra El Guapovih očiju bila je potpuno neuhvatljiva. Zbog toga je, prvi put u toku poslednjih nekoliko godina, on igrao partiju bez uobičajene sigurnosti, takoreći na slepo, oslanjajući se samo na instinkt i logiku. Ipak, kako je partija odmicala, sreća ga je sve više služila. Međutim, u ovoj situaciji ta sreća je značila nesreću.

Kada je dobio prvi krupniji ulog, El Guapove oči su čudno blesnule. Desilo se to iznenada, kao što iz dubokog grota jurne mlaz usijane lave. Naravno, igra je nastavljena, a sreća je sve više prelazila na Holidejevu stranu tako da je iz deljenja u deljenje Guapo postajao sve ćutljiviji. Kasno posle podne, kada je izgubio jedan krupniji ulog, El Guapo je nekoliko puta žmirnuo, dok mu se lice čudno zgrčilo.

Videvši ovu reakciju, Dok pomisli kako je došlo vreme da prekinu igru.

– Čini mi se da je dosta – rekao je mirno. – Pošto sam ja na dobitku, imate pravo na revanš – dodao je premeštajući gomilu zlatnika. – Može sutra ili nekom drugom prilikom, odnosno, kada se ponovo budemo sreli.

– A ne, mister Holideje – odvratio je Guapo glasom koji je ličio na režanje izgladnelog vuka – revanš ćemo odigrati sada i to odmah!

Naravno, Doku je tada postalo jasno da će sa El Guapom imati grdних neprilika. Jer, uprkos njegovom elegantnom odelu i finom držanju, radilo se o gnevnom gubitniku i Holidej je iz iskustva znao kako neko od učesnika u takvim partijama veoma često može da završi na groblju. U tom trenutku shvatio je rančero ve lagane i usiljene pokrete kao i atmosferu prividnog mira i tišine koja je već duže vreme vladala u salunu. Naime, ljudi su dolazili, ispijali piće i odlazili, tako da nije bilo one uobičajene vreve i živosti. Sve to nije mirisalo na dobro, a njegove najcrnje slutnje potvrđivalo je smrknuto lice krčmara i njegovo upadljivo ćutanje.

– Kako god hoćete – prihvatio je najzad i pokretom ruke pozvao krčmara da donese novi paket karata. – Onda... da nastavimo.

El Guapo je kratko klimnuo glavom i izbegao da ga pogleda pravo u oči. Krčmar je doneo nov špil i udaljio se neprestano držeći pognutu glavu. Ni on se nije usudio da se sretne sa Dokovim pogledom.

Ponovo su počeli i Holidej je nastavio da dobija. Jedan za drugim, osvojio je nekoliko značajnih „potova” i olakšao El Guapa za više od hiljadu dolara. Bogati rančer je sve više bledeo u licu, a njegove oči, sada već prilično zakrvavljene, imale su ludački sjaj. Meksikanac više nije ličio na nadmenog bogatog džentlmena, već na osobu čiji su nervi dovedeni do najvišeg usijanja.

Naravno, El Guapo nije voleo da gubi! To nije bilo zbog novca, već zbog toga što je poraz vređao njegovo bolesno poimanje sopstvene veličine. Jednom rečju, taj čovek je bio manijak, pravi bolesnik, osoba koja je patila od manije veličine. To saznanje odjednom je Doku otvorilo oči i on je shvatio da je u težem položaju nego što je mislio. Ne gubeći prisustvo duha, prividno mirno je nastavio igru, ali je sve vreme grozničavo razmišljao šta da učini. Ne okrećući glavu, pažljivo je osmotrio odaju i zaključio da osim El Guapovih ljudi i krčmara u salunu nema gotovo nikoga. Naime, četvorica rančerovih revolveraša sedela su za jednim stolom u uglu, a dvojica su stajala levo i desno od Holideja i sa rukama na drškama revolvera, neprestano ga držali na oku. Čoveka lisičijeg lica nije mogao da vidi, ali verovatno se i on nalazio u blizini.

Bio je El Guapov zarobljenik!

Sada mu je sinulo: bio je u kandžama ludaka koji ga neće pustiti sve dok ne sakupi dovoljno dokaza o svojoj superiornosti. Možda čak ni onda, jer nije bilo sigurno da će takva osoba ostaviti u životu svedoka svog poraza.

Grčevito razmišljajući, Dok je jednog trenutka došao na spasonosnu ideju. Pa ništa lakše! Počeće da gubi i El Guapo će dobiti traženo zadovoljenje. Tako se i desilo. Holidej je lagano počeo da ostvaruje plan pazeći da ulaženjem u sumnjive duele ne izazove podozrenje svog suludog protivnika. Ali, ma koliko da se trudio, to mu nije pošlo za rukom. Jer, kao što kod umno poremećenih osoba često biva, El Guapo je u jednom trenutku genijalne pronicljivosti pro-

zreo Holidejevu nameru i pocrvenevši od gneva, tresnuo šakom o sto.

– El Guapo nije glupo derište koje se može zavarati takvim trikovima, mister Holideje. Ako ne nastavite igru onako kako smo počeli, dajem vam reč da nikada više nećete odigrati nijednu partiju pokera!

Nastao je potpuni tajac. El Guapovi revolveraši, verovatno naviknuti na ovakve prizore, jedva da su se pomerili. Oni su dobro poznavali svog gospodara i znali su za njegovu bolesnu strast. A onda je, u mrtvoj tišini, kao pucanj odjeknuo glas:

– Tekilu, krčmare!

Te reči izgovorio je čovek čije prisustvo niko nije primetio. Naime, niko nije mogao da kaže kako je ušao i došao do šanka, jer je krčmareva pažnja bila usredsređena na kockarski sto, mada se trudio da to ne bude uočljivo. Ali ako su te reči nekoga iznenadile, onda je to bio Dok Holidej. U stvari, iznenađenje nije bilo izazvano samim sadržajem reči, već glasom koji ih je izgovorio.

Zato u prvom trenutku nije mogao da poveruje svojim ušima. Međutim, kada je jedva primetno okrenuo glavu bio je siguran da se nije prevario. U stvari, te reči je izgovorio niko drugi do njegov dobar poznanik, federalni šerif Džo. Naravno, Dok nije mogao ni da pretpostavi kako se on našao u ovoj usputnoj usamljenoj krčmi na severu Meksika... Ali, to sada i nije bilo važno. Mnogo značajnije bilo je to što je njegovo prisustvo istog trena za Holideja postalo slamka spasenja koju mu je sudbina dobacila.

Zbog toga je sada grozničavo razmišljao. Ako je to Džo, morao je da ga vidi,

a s obzirom na to da je bio prilično oštrouman, morao je da shvati u kakvom je položaju. Dakle, dvojica protiv sedmorice. Nesrazmerna je bila ogromna, ali ne i nesavladiva. Ako bi zajednička akcija bila maksimalno sinhronizovana, onda bi se moglo reći da sve šanse za uspeh nisu izgubljene. Ipak, morao je Džou nekako da se obrati, odnosno da mu da znak da bude spreman.

Lagano je izvadio tabakeru i uzevši cigaru, pipnuo se po džepu tražeći šibicu. Ne našavši je u džepu od prsluka, okrenuo se prema revolverašu sa svoje leve strane i pritom se njegov pogled susreo sa Džoomom. Držeći čašu teki-le u levoj ruci, šerif je do pola sklopio očne kapke davši time Holideju znak da je sve razumeo. Dok se onda okrenuo i držeći karte u ruci pogledao El Guapa koji je zurio u njega zažarenim, ludačkim pogledom. Istog trenutka, iza njegovih leđa odjeknuo je Džoom samouveren glas.

– Okej Dok, držim ih na nišanu.

Holidej je spustio karte i skočivši sa stolice zakoračio dva koraka ulevo, tako da se našao na istoj strani sa Džoomom. Istovremeno se mašio kolta, ali pre nego što ga je izvukao, oružje federalnog šerifa dva puta je zagrmelo. Revolveraši koji su do tog trenutka stajali iza njegovih leđa srušili su se poneti snagom udara tanadi, ali jedan od njih ipak je uspeo da ispali hitac koji je zaparao Holidejev sako i okrznuo ga po ramenu.

Dok je instinktivno kleknuo i okrenuo se udesno, tačno prema uglu u kome su sedela četvorica El Guapovih revolveraša. Otuda je snažno zapraštalo, a odmah zatim njegovo oružje je bljuva-

lo vatru tako da se odaja zatresla od grmljavine pucnjeva. Kuršumi su zujali kroz vazduh odbijajući komade iverki od prevrnutih stolova, malter sa zidova i razbijajući flaše i čaše poređane na policama iza šanka. Ali, to je trajalo samo nekoliko sekundi, jer se Dokovom koltu pridružio i Džoomov revolver tako da su već sledećeg trenutka četvorica rančerovih revolveraša izrešetani ležali na podu.

Još odjek pucnjave u odaji nije ni zamro, a Džoom je povikao:

– Holideje, levo!

Dok se munjevito okrenuo na tu stranu zapinjući palcem obarač kolta. Obuzet razračunavanjem sa revolverašima u trenu je zaboravio na El Guapa koji je u međuvremenu potegao revolver i nanišanio na njega iz neposredne blizine. Sa veoma male udaljenosti video je kako El Guapov kažiprst pritiska okidač. Munjevito se bacio u stranu pre nego što je revolver opalio, istovremeno pritiskajući i okidač svog kolta. Čudnom igrom slučaja dva pucnja su se tako slila u jedan. Ali dok je El Guapov hitac odneo Holideju šešir, njegov kuršum je pogodio Meksikanca tačno u grudi. Kao udaren maljem, El Guapo je zamlatarao rukama i teturajući se na nesigurnim nogama, bio odbačen unazad do zida, rušeći na putu sve stolice i stolove. Njegovo beživotno telo snažno je udarilo o zid, a onda se skljkalo na pod.

U krčmi je odjednom zavládala tišina.

Kada je ustao i okrenuo se oko sebe, Holideju je od gruvanja revolvera još zvonilo u ušima.

– Jesi li čitav, Džoom? – upitao je čim se podigao.

– Naravno, prijatelju. Jesmo li ih sve „prikucali“?

– Jesmo, Džo. Šestoricu, plus El Guapa.

Federalni šerif se podigao iza jednog oborenog stola i puneći revolver prišao Holideju. Dve pružene ruke čvrsto su stegle jedna drugu, a prijatelji su se samo pogledali i blago osmehnuli. Istog trenutka iza jednog stola se začuo sumnjiv šum i oni izvukoše oružje „na gotovs“. Bili su spremni da odmah reaguju.

Ali čekali su i gledali kako iza ploče stola izviruje prestrašeno lisičije lice čoveka u tamnom sakou i štraftastim pantalonama.

– Molim vas, ne pucajte! – zavapio je ugledavši dvojicu sa zapetim kol-tovima.

– Ja nisam... nisam sa njima...

– Ko si sad pa ti? – upitao je Džo začuđeno, videvši da je smešni čovek ne-naoružan.

– Ja? Ja sam Migel Pere, umetnik.

– Pa, otkuda onda ovde? – dobaci Holidej radoznalo. – Video sam da si došao sa El Guapom.

– Pa moje prisustvo se može objasniti umetničkim razlozima... – živnu čovečuljak. – U stvari, ja...

– Skrati! – dobaci Džo nervozno. – Skrati i kaži zašto si ovde?

– Pa... ja sam umetnik sa kartama. U cirkusu sam imao tačku sa mađioničarskim trikovima, pa me je El Guapo video i pozvao da ga naučim nekim dobrim potezima – odvratio je Pere ponosno, ali je odmah zatim dodao očajničkim glasom. – To sam i uradio, ali posle toga više nije hteo da me pusti da

odem. Molim vas, gospodo, spasavajte me odavde!

Prijatelji se zgledaše.

Čovek lisičjeg lica zbilja je podsećao na cirkuskog pajaca i Holidej se sažalio.

– Ali, zašto smo ti mi potrebni, čoveče? Možeš i sam poći kuda želiš...

On se rastuži.

– Ovaj... baš i nije sve tako, ser. Ovo je zemlja El Guapa i neće biti tako lako dokopati se Rija. Pre zore ovamo će sigurno stići grupa revolveraša kako bi proverila šta je sa Meksikancem. I sam njegov brat zna da je lud, ali ga ipak štiti i brine o njemu.

– Sto mu muka! – grmnuo je Džo. – Zašto nam to odmah nisi rekao? – dobacio je, dok je Holidej zgrabio Perea za košulju na grudima i podigao ga u vis.

– Hajdemo, Dok! – dobacio je Džo.

– Naravno, što pre to bolje. Ali, šta da radimo sa ovim lupežom?

– Ne znam ni sam.

– Hm... mogao bi da im kaže gde smo otišli...

– Da, u pravu si. Onda će biti najbolje da ga ostavimo, ali ne živog – predložio je Džo Kejsi i prineo cev revolvera Pereovoj glavi.

Čovekovo lice izobličilo se od straha.

– Ne, za ime božije, nemojte! – zavapio je. – Povedite me, neću vam biti na smetnji. Oh, samo do granice...! Posle ću se snaći sam, kunem se!

Dok se mlako osmehnu.

– Stavljamo sebi teret na vrat, Migel, ali neka ti bude. Dobro, de... odvešćemo te do Rija. Možda ćeš nam nekada u nečemu koristiti...

– Gracijas, mister Holideje! Gracijas! Nećete zažaliti zbog ovoga... – izgovorio je mršavko u jednom dahu.

– Za tebe će biti bolje da ne zažalimo – promrmljao je Džo.

Nekoliko minuta kasnije, sva trojica su nestala u noći. Džo je u ruci držao pušku, a Dok spremljen i zapet kolt sa drškom od slonovače. Obojica su znali da moraju biti maksimalno oprezni, jer je banda El Guapovih revolveraša mogla pre jutra nekako nabasati na njihov trag.

II

Meksičko poreklo Beatris Kastro ogledalo se u zlatastomrkoj boji kože, punim crvenim usnama, blistavim tamnim očima, kao i u sjajnoj crnoj kosi koja joj je u prirodnim talasima padala po ramenima. Dok je razgledala uvoznu komodu od crvenog mahagonija u hjustonskoj prodavnici nameštaja, široko se osmehnula ugledavši visokog prodavca koji je, pun iščekivanja, stajao u blizini.

Iza nje, udaljeni samo nekoliko stopa, stajala su dva čoveka hladnih očiju, bezizražajnih lica i sa rukama na drškama revolvera. Zvali su se Saucez i Frenk i imali su samo jednu obavezu a to je da budu telohranitelji, odnosno da brinu o sigurnosti Beatris Kastro.

Naime, njen muž, Adrijan Kastro bio je jedan od najvećih zemljoposjednika i stočara u Teksasu. Bio je trideset godina stariji od Beatris i na svoju mladu suprugu gledao je kao na vlasništvo, još jedan „trofej više” koji je morao da bude dobro čuvan i zaštićen kako bi

mogao dati punu protivvrednost za ono što je u nju investirano.

U slučaju Beatris, to je bila zaista pozamašna investicija koja je podrazumevala veliku svotu novca isplaćenu njenim roditeljima u Meksiko Sitiju, plaćanje koledža medicine koji je u Španiji pohađao njen mlađi brat, mnogo vrednih primeraka nakita, bogatu garderobu najfinijih odevnih predmeta, dva arapska pastuva plus mnogobrojna svita njenih pomoćnica i posluge u velikoj kući na ranču izvan San Antonija. Niko ko ih je poznavao nije bio siguran šta je Beatris morala da da zauzvrat, ali svako u Teksasu i izvan njega znao je da Adrijan Kastro nikada nije potrošio ni cent ukoliko nije izračunao da će za njega dobiti najmanje dva.

Saucez i Frenk su posmatrali kako je Beatris uputila prodavcu onaj topli i privlačni osmeh, kao i uvek u sličnim slučajevima. Muškarac je uzvratio izrazom koji je značio da je spreman da za nju učini sve.

– Uzeću ovaj komad, gospodine – obratila mu se svojim privlačnim altom. – Za sto dolara.

Osmeh na prodavčevom licu se odjednom zaledio.

– Oh, gospođo Kastro! Zna li da je cena sto sedamnaest dolara?

– To je cena za sve druge – složila se ona slatkim glasom. – Ali, ovo je za Adrijana Kastru. Pa, zar ne znate da on sve plaća gotovim novcem, gospodine? I zato očekuje sniženje. Mislim da sedamnaest dolara nije neprihvatljivo rešenje, zar ne?

– Ovaj... na žalost, jeste – odvrati prodavac zbunjeno, nelagodno pogledavši prema dvojici telohranitelja. Međutim,

dva čoveka su znala da nikako ne smeju da se mešaju u „poslovne poduhvate” svoje gospodarice, odnosno, u ovakve ili slične bezazlene situacije u kojima je Beatris zaista uživala.

Tako je bilo i ovaj put. Naime, ponovo se nastavilo „slatko cenkanje” koje je prodavca dovodilo u sve nezgodniji položaj. Ipak, mlada Meksikanka za to nije marila, uspevajući da nagovori prodavca da se odrekne gotovo cele provizije i pritom joj, iako to nije bilo uobičajeno, besplatno isporuči robu. Naravno, čovek je na početku uspešno odolevao, ali kada je koketna lepotica navela da će otići u konkurentsku radnju da bi obnovila nameštaj, razmišljanja više nije bilo.

Morao je da pristane, jer drugog izlaza nije ni imao.

* * *

Malo dalje, dole niz ulicu i nedaleko od dela grada sa javnim kućama, nalazila se kockarnica Velike Mame. U njoj se zaista samo kockalo i to u svim formama i oblicima. Na zahtev igrača vešti kelneri su donosili hranu i piće, mada nije bilo uobičajenog šanka. Što se Velike Mame tiče, ona nije zapošljavala žene i polagala je pravo na polovinu dobiti u javnoj kući, tri bloka zgrada dalje i van toga nije htela da se petlja sa takvim stvarima.

Naime, ona je verovala u specijalizovanu zabavu, a javna kuća je bila samo to i ništa više. Čovek tamo nije mogao da dobije čak ni piće ukoliko nije rezervisao sobu na nekoliko dana i tek je tada mogao da traži još po koju uslugu

od svoje dame, ali i ona je imala jasno određenu cenu.

Kockarnica je dosta dobro radila i donosila veliki dobitak. Velika Mama je u njoj zaposlila snažne redare koji su se brinuli da ne dođe do nereda. Na taj način radila je u saglasnosti sa zakonom, ali da bi ta saglasnost bila stopostotna i sigurna, ona je gradskom šerifu prilikom njegovih noćnih obilazaka svake druge nedelje krišom davala po četrdeset i pet dolara na ime posebne nagrade.

Iako je bilo tek kasno popodne, lokal Velike Mame je već bio pun. Ostalo je slobodno samo nekoliko stolova za faro. Iza jednog zasvođenog prozora sa zavesom, u odaji punoj ustajalog duvanskog dima, igrao se poker i partija je trajala već četiri dana. Neki igrači su ispadali iz igre, a na njihovo mesto su dolazili drugi koji su hteli da okušaju sreću. Adrijan Kastro sedeo je tu od samog početka.

U jednom trenutku bogati rančer se namrštio zbog karata koje je držao u ruci. Bedne šanse, pomislio je razočarano: kralj, as, pub, sedmica, četvorka... A nisu bile čak ni iste boje. Mrmljajući, nezadovoljno je odbacio svih pet i pogledao čoveka koji je delio.

– Daj mi pet novih! – obratio mu se osorno, glasom promuklim od previše popušenih cigara i velike količine popijenog viskija. Šakom je pogladio već poraslu bradu i vidljivo se namrštio.

Kockar je zadržao bezizražajno lice dok mu je u očima blesnulo iznenađenje. Nije ništa rekao već je mirno podelio karte stočarskom grofu. Kada ih je spustio na pepelom zamrljan stolnjak od zelene čoje, kockar je sačekao tre-

nutak pre nego što je podelio karte drugim igračima. Čovek sa Kastrove desne strane uzeo je samo jednu zbog čega je bogati stočar skupio obrve i duboko uzdahnuo. Ovaj sa druge strane kupio je sve, dok je treći odmahnuo glavom što je značilo da ostaje pri svojim kartama.

Zatim se delitelj preko stola nasmešio Kastru, sa nagoveštajem pobeđničkog osmeha na licu. Pošto je uzeo tri karte za sebe i spustio ostatak špila, Adrijan Kastro je lagano pokupio ono što je njegovo, ne menjajući izraz lica, tako da niko nije mogao da dokuči šta se dešava.

Ali ovoga puta je imao sreće: kralj, devetka, pub, dama i desetka... Bože, pa imao je fleš! Pet karata u redu i sve u piku!

Naravno, bilo je u igri i jačih kombinacija, ali Adrijan Kastro je bio čovek naviknut na blefiranje. Zahvaljujući sposobnosti da blefira onda kada je to potrebno, uspeo je da se obogati i mnogo puta se izvuče iz teških situacija u koje je ponekad zapadao zbog raznih poslovnih transakcija. Bilo je trenutaka kada je, recimo, morao da interveniše sa nekoliko hiljada dolara, a u džepu nije imao više od jednog srebrnjaka. Blefiranjem je i tako nešto uspeo da prevaziđe, pa se i nehotice nasmejavao setivši se svega. Dakle, ako mu uspe da dobije ovu partiju tako što će preplašiti ostale i naterati ih da se povuku i bace karte, popustiće pred Beatrisinim željama i dopustiće joj da otputuje u Španiju i vidi svog mlađeg brata. Da, zakleo se da će baš tako učiniti.

Sada se osećao sasvim sigurnim u pobedu.

– Vi otvarate, Adrijane – rekao mu je bankar.

Kastro se namršti.

– Valjda sam do sada naučio pravila igre, mister – rekao je i ljutito gurnuo prema sredini stola gomilu zlatnika od po deset dolara. – Neka ih neko izbroji – dodao je s prezirom, kao da je dodirivanje novca bilo ispod njegovog dostojanstva. – Bilo kolika da je suma, otvaram tim iznosom.

Usledio je žagor i on se u sebi nasmejao, jer su se dvojica igrača već upadljivo trгла. Znači, uspeo je da ih preplaši već na početku.

– Zaboga, mister Kastro! – dobacio je jedan od nameštenika kockarnice koji je brojao novac u zlatu. – Pa ovde ima oko sto dvadeset dolara!

– Ostavi ih tamo! – prasnuo je rančer, izazivački posmatrajući sve za stolom. – Time ja otvaram!

Kastro je bio čovek koji je tek navršio pedesetu, krupan i veoma čvrst za svoje godine. Njegova gusta seda kosa bila je uredno začesljana na potiljku, a odeo jednostavno, ali veoma skupo. Pušio je cigare ručno pravljene na Kubi, a na malom prstu desne ruke nosio vredan prsten sa krupnim dijamantom. Kopče na njegovom opasaču bile su od srebra i zlata, a par srebrnih mamuza na čizmama bio je njegov prepoznatljiv detalj. Naime, Adrijan Kastro je bio čovek koji je čvrsto verovao u to da svetu treba pokazati kako raspolaže velikom gomilom novca.

Nekoliko trenutaka je za stolom vládala tišina puna iščekivanja.

– Hoćemo li već jednom nastaviti? – nestrpljivo je povikao Kastro, glasom

koji je ličio na režanje. – Ideš li, Rodrigo?

Iako je potvrdno klimnuo glavom, čovek nije bio previše oduševljen. Još uvek je zabrinuto gledao u karte i oklevao.

– Ma hajde, već jednom! Imao si dosta vremena! Valjda znaš da li hoćeš da licitiraš ili ne! To će te stajati sto dvadeset dolara plus onoliko za koliko budeš želeo da povećaš ulog. A sada, napred! Igra treba da se nastavi!

Rodrigo je uzdahnio i počeo pažljivo da broji papirne novčanice, dok je Kastro stisnuo zube i u sebi opsovao. Kada je čuo komešanje iza zavesa na ulazu naglo je digao glavu čuvši poluglasan razgovor i neki, njemu poznat glas. Onda je prosto poskočio sa stolice, jer je u zadimljenu prostoriju uletela Beatris. Svi, bez izuzetka, skočili su na noge i naklonili se čarobnoj Meksikanki.

– Šta ćeš ti ovde? – upitao je Kastro, a oni koji su bili oko njega sa iznenađenjem su primetili da u njegovim rečima nije bilo one oštine kojom se njima obraćao. Jeste da mu je ton bio za nijansu oštiji od običnog razgovora, ali ne onoliko koliko su mislili, s obzirom na prekid igre.

Beatris je svima uputila osmeh, a onda se podigla na prste i ovlaš usnama dodirnula izbrazdan Kastrov obraz. Nije izgledalo da je rančeru taj poljubac bio neprijatan, Naprotiv, za tren se osmehnuo, ali mu se u očima nazirao tračak zlovolje.

– Dragi, videla sam nameštaj koji sam želela, možeš li da zamisliš? – obratila se lepoticā svome mužu. – Jedna divna komoda od mahagonija uvezena iz En-

gleske i polirana trpezarija od kedrovine iz Nju Orleansa koja se prosto ne da opisati! Oh, politura je tako duboka i tako sjajna da deluje kao ogledalo. Nasloni stolica su baš onakvi kakvi su ti se dopali kada smo poslednji put bili u Njujorku. Zato...

– Koliko će da me košta to oduševljenje? – prekinuo je Kastro ostajući bar spolja prividno miran.

– Pet stotina sedamdeset dolara.

– Šta?!

– Pa znaš, kupila sam ti originalni Kattlerov pisaći sto od engleske orahovine, jednu divnu malu sofu koja će savšeno ići uz moj krevet, kao i jednu kutiju za pisaći pribor na sklapanje sa srebrnim ornamentima...

Kastro je ispružio ruku, okrenuo se prema stolu i pokupio pune dve šake zlatnika od dvadeset dolara.

– Evo, uzmi ovo – rekao je žurno. – Ne znam koliko ima, ali to je sve što ćeš sada dobiti, jasno? Otvori tašnu... dobro je, tako. A sada idi i nastavi svoju kupovinu. Kupi šta želiš, ali nemoj opet da me prekidaš u kartanju.

Beatris se koketno napućila i ponovo ga poljubila, sada zatvarajući tašnu obema rukama.

– Ali, dragi – kazala mu je mazno. – Ti igraš tu partiju već daniima, a za dva dana treba da se vratimo u San Antonio. Sigurno si zaboravio svoje obećanje da ćeš me voditi u pozorište?

– Možda, možda... Ali, neću znati da li ću to moći ili ne, ukoliko ne završim ovo deljenje. – Imaš li nešto protiv? – upitao je i brzo se skljkao na stolicu. – Adios!

Iako je izgledala razočarana, Beatris je pokorno klimnula glavom i pozdravivši ostale, izgubila se između zavesa.

– Ako me još neko prekine za vreme partije, kunem se da ću zapaliti prokleti lokal! – ciknuo je Kastro besno. Ostali igrači ga odmeriše shvativši da se s mukom uzdržavao dok mu je žena bila tu. U sebi je besneo i crveneo u licu, pa su slutili da u toku igre mogu očekivati izlive ovog sputavanog gneva.

– Licitirajte već jednom, za ime božije! – prasnuo je. – Šta čekate?

Najzad su nastavili i igra se brzo svela na njih trojicu: Kastru, bankara–nameštenika kockarnice i samouverenog građanina koji je rekao da se zove Teri. Ostali su se povukli i sada, još uvek znojavi i napeti, posmatrali borbu između ove trojice.

Kastro je odmeravao službenika kockarnice i drugom rukom gurao gomilu zlatnih novčića prema centru stola.

– Plaćam i podižem za još sto dolara – dobacio je Teri i pri tom se nekako kiselo nasmešio. – Da li biste sada želeli da vidite naše karte, Kastro?

– Naravno da bih želeo! – dobaci rančer i gurnu još jednu gomilu ka sredini. – Nego, evo... plaćam i podižem za još onoliko koliko tu ima. Izbroj Tome.

Pomoćni krupije koji je stajao u blizini baš zbog ovakvih slučajeva hitro je prišao i počeo veoma vešto da slaže i broji. Za to vreme, Kastro je nestrpljivo dobovao prstima po ivici stola, streljajući drugu dvojicu oštrim pogledom i odajući utisak čoveka koji je pred velikom odlukom. Što se tiče Terija, sada je već delovao prilično nesigurno. I baš kada je novac razbrojen i razvrstan, a on odmahnuo glavom pokazujući da se

povlači, zavesa su se opet rastvorile i u sobu je ušao visok, vitak čovek u kaubojskom odelu. Kastro je podigao pogled i opsovao.

– Sto mu gromova? Šta sada ti hoćeš, Ripe?

Rip Majls, nadzornik Kastrovog ranča, brzo je skinuo šešir otkrivšu svoju smeđu, kovrdžavu, od znoja ovlaženu kosu. Ozbiljnog izraza lica pozdravio je svoga gazdu i ostale, ne pokazujući ni najmanji strah pred rančerom sa kojim je stajao licem u lice.

– Žao mi je što ovako upadam, gazda...

– Šta? Tebi je žao...? – naljutio se Kastro.

– Rekao sam vam da jeste. Ali, došao sam pravo ovamo, jer sam mislio da treba da znate kako je krdo sa ranča u Galvestonu utovareno u brod za Meksiko. Međutim, Medison je pao sa palube i ajkula koja se našla u zalivu raskomadala ga je za tren oka. Sada tamo nema nikoga, a kao što znate, bar jedna osoba mora biti prisutna kako bi sa Meksikancima pregovarala o ceni.

Kastro je duboko uzdahnio i namrštio se.

– Slušaj, to je bilo tvoje krdo, tvoja odgovornost. Zato će biti najbolje da odmah kreneš tamo i postigneš dobru cenu, đavolski dobru cenu!

Rip se namršti.

– Znaate, nisam očekivao da ćete predložiti da ja idem tamo, gazda.

– Zašto? Pa ti si bio odgovoran za stoku i trebalo je da pratiš to krdo.

Osećajući poglede mnogobrojnih ljudi, Rip Majls za trenutak pocrvene. Nije mu se dopalo da bude kritikovan

pred drugima, ali znao je da se ne sme protiviti „velikom” Kastru.

– Dakle, možeš da biraš, momče – obratio mu se rančer. – Idi i sredi stvari na tom brodu ili napusti posao.

Iako je primetio podrugljiv ton u Kastrovim rečima, Majls je uspeo da se uzdrži. Samo je malo jače stisnuo obod šešira i sa dosta teškoća ipak uspeo da izgovori rečenicu.

– U tom slučaju će mi biti potrebna karta, gazda.

Kastro je opsovao, ali već sledećeg trenutka dobacio je nadzorniku jedan zlatnik. Majls ga je vešto uhvatio u letu i jedva primetno klimnuo glavom.

– Moraš da postigneš dobru cenu kod tog Meksikanca u Jalapi. Čuješ li?

– Naravno. Adios, gazda. Videćemo se za otprilike nedelju dana.

Rip Majls se hitro okrenuo, natukao šešir i izašao iz zadimljene prostorije.

Kastro glasno odahnu.

– Ovoga puta moramo završiti partiju! – rekao je glasom koji nije trpeo protivljenje. Zatim je lupio pesnicom o sto tako da su gomile naslaganog novca odskočile i rasturile se. – A sada, hajde da igramo poker!

* * *

Sišli su sa planine kao dah nedavne prošlosti u svojim prljavim, masnim odelima od krute, primitivno uštavljene jelenske kože koja je zaudarala na znoj. Jahali su jedan iza drugoga ne progovarajući ni reči.

Bio je to prizor koji odavno nije viđen na ulicama Hjustona. Ti ljudi, koje su zbog njihovih grubih kožnih odela nazivali „ljudi u koži” ili „bakskineri”,

živeli su u udaljenim planinskim predelima po zakonima koje su sami za sebe stvorili. Bavili su se lovom na krzna i jednom ili dva puta godišnje, a nekada i češće što je zavisilo od ulova, dolazili u grad da svoje skupoceno krzno prodaju za barut i olovo, jer su koristili staromodne puške koje su se punile spreda i gruvale kao topovi. Naravno, posetili bi pritom salun i javnu kuću, pošto su viski i žene bili jedino čega su još bili željni. U okviru svoje zajednice bakskineri su bili dosta konzervativni i staromodni i to ne samo po oružju nego i po međusobnim odnosima. Međutim, pri dolasku u grad dozvoljavali su sebi malo veću slobodu, ali to je bilo veoma retko.

Pronicljivi posmatrač grupe koja se pojavila mogao je odmah da primeti da konjanici nisu vodili tovarne životinje natovarene krznima ili dabrovim kožama, mada su sa sobom vodili jednog neosedlanog konja koga je držao na uzdi poslednji konjanik u koloni.

Svi bakskineri nosili su kape od dabrovih repova, duga kosa im je padala na ramena, a lica im bila sakrivena iza gustih, čupavih brada. Njihovi kaputi od jelenske kože sa resama odavali su neugodan miris štavljene kože i užeglog znoja koji je posle njihovog prolaska još dugo lebdeo u vazduhu. Dokoni građani izbrojali su da ih je bilo sedam ili osam, mada u kasnijim pričama niko nije bio sasvim siguran.

Oružje koje su nosili svi su mogli dobro da vide; ono se svetlucalo u njihovim rukama na blagom popodnevnom suncu, dok se grupa lagano kretala niz ulicu Šerman. Bile su to većinom „roki” puške prednjače čiji su mesin-

gani ukrasi obasjani sunčevim zracima blistali kao zlato. Neki su, pak imali „remingtonke”, dok su treći s ponosom držali „šarpovke” koje su upotrebljavali lovci na bizone i koje su zbog svog velikog kalibra nosile naziv „ubice bizona”. Kundaci samih pušaka bili su ukrašeni mesinganim inkrustacijama, a cevi najčešće pričvršćene za drveni deo žutim mesinganim držačima. Bakskineri su ranije bili poznati po tome što su sa telegrafskih stubova skidali bakarnu žicu da bi je koristili za svoje raznovrsne potrebe.

Osim činjenice da su bili bez koža za prodaju i imali dodatnog osedlanog konja, ta grupa je ličila na bandu gorštaka od pre jedne decenije ili više. U svakom slučaju, jašući duž glavne ulice bakskineri su privlačili mnoge poglede. Međutim, kada su od svih mesta izabrali da stanu baš ispred Milerove prodavnice nameštaja, oni koji su ih posmatrali nikako nisu mogli da shvate šta bi ti gorštaci odeveni u jelenske kože mogli da traže u otmenoj trgovini unikatnih delova nameštaja.

Pored toga, neko je zapazio da su u prodavnicu ušla samo tri čoveka. Što se ostalih tiče, oni su se zadržali na tremu sa revolverima u obema rukama. Onda je neko začuo metalno škljocanje obarača i prošaputao.

– Oh, bože... Pa oni zatežu obarače oružja...

Posle toga, ljudi su počeli žurno da se razilaze, a majke da jure i sklanjaju decu koja su se tuda igrala.

– Treba pozvati šerifa – predložio je jedan građanin.

– Ti ga pozovi – predložio je drugi.

– A ne, ja neću! Ja ću staviti katanac na vrata.

U prodavnici se ništa nije čulo. Tri gorštaka su nečujno koračala po prostoriji, jer su njihove mokasine bešumno dodirivale pod.

Beatris Kastro je baš u tom trenutku plaćala prodavcu za robu koju je kupila, kada je iza sebe osetila smrad jelen-skih koža. Nehotice je zastala i nabrala obrve. Njeni telohranitelji zavijali su cigarete bezbrižno naslonjeni na polirani sto, ali čim su osetili smrad podigli su glave i istog časa pretrnuli ugledavši bakskinere sa puškama teškog kalibra. To je trajalo možda sekund-dva, a onda je Saucez stupio u akciju.

Naime, u momentu je ispustio cigaret-papir i duvan i desnom rukom munjevitom brzinom krenuo ka dršci svog revolvera. Njegov kolega je učinio to isto, samo nekoliko sekundi kasnije.

Vođa bakskinera je jednom rukom podigao svoju „hokinu” i pritisnuo okidač; masivna puška je poskočila, a cev je bljunula crvenkastožuti plamen i teški olovni metak kalibra 58 pogodio je Saucezovo džinovsko telo i odbacio ga preko stola, nekako čudno spetljanih ruku i nogu. Sto se pod njegovom težinom jednostavno skrhao kao da je od karata, a kada je telo palo na pod, ostao je da leži bez ijednog pokreta.

Krik mlade žene prigušila je grmljavina druge „hokinke” i drugi telohranitelj se srušio bez reči držeći šestometak u ruci. Jedna strana lica bila mu je totalno razneta i Beatris je morala rukom da se pridrži za sto kako ne bi pala.

Prodavac je taman otvorio usta da nešto kaže, ali ga je metak pogodio tačno u srce i on se sa užasom na licu samo

izvio, a onda zateturao malo napred i pao tačno pred noge lepe Beatris. Ona je uplašeno odskočila unazad i kratko kriknula, ali istoga trena okrutni vođa bakskinera udario je nadlanicom po licu i mlada žena se onesvestila. Zatim ju je mirno uhvatio, prebacio preko ramena i krenuo napolje, dok je treći bakskiner sa „šarpovkom” u rukama držao na nišanu ostale kupce u radnji.

Lagano, sporazumevajući se samo očima, sva trojica su krenula ka izlazu.

Izašavši na trem, lovci su prišli privezištu i onesveščenu ženu grubo prebacili na rezervnog konja, a onda ju je vođa veštim pokretima pletenim kaiševima „pričvrstio” za sedlo. Za to vreme, jedan od njegovih pratilaca ponovo je napunio pušku i hitro se bacio na leđa svog konja hladno osmatrajući odjednom opustele ulice. Zatim je vođa klimnuo glavom i svi ostali su, zbijeni jedan pored drugoga, pojurili ulicom Šerman vraćajući se istim putem kojim su i došli.

Iza ugla prve sporedne ulice, odjednom je iskrsnuo čovek sa dva revolvera u rukama i metalnom zvezdom na reverima jakne.

– Stanite! – povikao je šerif zaustavivši se i nišaneći prema njima. – Stanite ili pucam!

Grmljavina tri teške puške „hokinke” potresla je grad kada su istovremeno tri bakskinera opalila prema njemu; već sledećeg trenutka šerifovo izrešetano telo poletelo je napred naprosto odbačeno udarcima tanadi. Ne zaustavljajući se, bakskineri su hladnokrvno prešli preko tela nesrećnog čoveka, a kada su iza sebe ostavili poslednje

kuće, još jače su podboli konje i dali se u mahnit trk...

* * *

Kastro je ljutito podigao glavu kada su se zavesе na kockarskom separeu još jednom razdvojile i kada se u otvoru pojavio oznojan čovek bledog lica u kome je on jedva prepoznao svog konjušara. Čovek je upao u prostoriju teško dišući i zbunjeno izgovorio nekoliko nerazumljivih reči.

– Gazda! Oni... oni su je oteli! Dojahali su kao s neba, poobarali ljude po celom gradu, a nju odveli sa sobom!

Kastro se namrštio. Nije mogao da ga prati, jer su mu misli tog trenutka bile okupirane drugim stvarima. Naravno, čuo je pucnjavu napolju, ali ga nije zainteresovao njen uzrok. Jer, nalazio se pred pobedom i za koji trenutak je trebalo da pokupi gomilu novca u kojoj je bilo oko hiljadu i pet stotina dolara.

– U pitanju je vaša žena, gazda! – dodao je konjušar pokazujući drhtavom rukom prema ulici. – Banda bakskinera je otela vašu ženu!

Ostali su zinuli u čudu i sve oči su se automatski uperile u Kastru. Još uvek namršten, rančer je odsutno pogledao u konjušara, a onda se ponovo okrenuo i hladno odmerio Terija i službenika kockarnice. Laganim pokretom položio je karte na sto, a usne mu se izviše u pobedonosan osmeh.

– Obojicu sam vas nadigrao! – rekao je gotovo trijumfalno. – Digao sam vam najveći ulog za četiri dana! – dobacio je sa neskrivenim uživanjem.

Nameštenik kockarnice je opsovao i prebledeo znajući da se, zbog velikog gubitka, neće dobro provesti kod Velike Mame. Ona će mu sigurno zameriti što je dopustio da ga Kastro izblefira i to će ga koštati dobrog dela procenta koji mu je bio namenjen. Uzalud će biti pravdanje kako niko nije očekivao da će Kastro u pet karata dobiti jak fleš. Teri je bio u istom sosu, ali je samo kratko opsovao, a zatim polako ustao tužno posmatrajući kako Kastro skuplja novac sa stola.

– I ja sam ljut što si me prešao, Kastro – progundao je nezadovoljno. – I neka sam proklet, ako ikada više sa tobom sednem za kockarski sto! Čovek koji se ne obazire na to što se desilo njegovoj ženi samo da bi završio partiju nije vredan da sedi pored mene za stolom!

Rekavši to, Teri se okrenuo i žurnim korakom napustio prostoriju.

Trpajući novac u džepove sakoa, Kastro se podrugljivo zakikotao.

– Budala – prokomentarisao je i tek tada obratio pažnju na svog konjušara, dok mu je lice bilo tvrdo kao stena.

– Dobro, sada sam završio partiju. Da čujemo, šta je to bilo sa mojom ženom? Kažeš da je neko došao i odveo je?

– Tačno, gazda, tako je! Lupeži su pobili pola tuceta ljudi i odjahali sa njom. Morate nešto brzo da preduzmete, ako želite da je vratite!

Konjušar mu je ćutke pružio iskrivljen komad savitljive brezove kore koji je do tada čvrsto držao u ruci. Na unutrašnjem svetlom delu kore krvlju i drvenim ugljenom bila je napisana

poruka. Dok ju je čitao, bogati rančer je lagano menjao boju.

III

Kuršum je zviznuo sasvim blizu Holidejeve glave. Da je strelac ciljao samo pola inča niže, on bi ostao bez celog temena. Ovako, olovni metak mu je samo odneo šešir i oprlivši mu kosu, okrznuo ga po temenu.

Pa ipak, od vrelog vazdušnog udara pao je nauznak iza stene koja mu je služila kao zaklon i uhvatio se rukama za glavu.

Nekoliko stopa dalje, u istom zaklonu, Džo se munjevito okrenuo i stavljajući metke u magacin vrele puške, pogledao svog ortaka. Videvši šta se desilo, uplašeno se trgao misleći da je sa Dokom svršeno.

– Holideje!

Iskusni zapadnjak je nekoliko puta zatresao glavom i žmirnuo pre nego što je jasno ugledao predmete pred sobom. Zatim se podigao u sedeći položaj, osvrnuo se oko sebe i začuo kako je Džo sa olakšanjem odahnuo.

– Dovraga, dobro je! Već sam mislio da si gadno pogođen!

– I ovo mi je dosta, prijatelju – odvrati rezignirano. – Osećam se kao da me je mazga šutnula kopitom u glavu.

Odmah zatim, nov plotun je zasuo stene oko njihovog zaklona, pa se Holidej sagnuo i priljubio uz jedan kamen. Otresajući komadiće krečnjaka iz kose, pogledao je preko čistine, sve do mesta gde je pod jednim drvetom, bled i preplašen, ležao Migel Pere. Konji su bili vezani u žbunju iza drveta i on je očekivao da će banditi svaki čas usmeriti

paljbu u tom pravcu i pobiti životinje. Ali, to se nije desilo. Meksikanci su se koncentrisali na ljude i on u trenutku shvati zašto je to tako.

– Džo – dobacio je pritiskajući ogrebotinu na temenu – ja bih rekao da su ovi napadači pešaci.

Džo Kejsi je, jedan za drugim, ispalio dva hica i upitno nabravši obrve, pogledao svog prijatelja.

– Zbog čega to misliš?

– Pa... nijednog od njih nismo videli na konju, jer su trčali tamo–amo po prevoju, ali bez ijedne životinje. Mislim da su već bili na svojim mestima kada smo mi stigli i ovde odabrali najpogodnije mesto za logor. Mora biti da su videli kada smo konje vezali u žbunju, pošto do tada nijedan metak nije ispaljen u tom pravcu. Jasno je da su se napadači koncentrisali na mene i tebe u ovim stenama. Migel je manje ili više nezaštićen na čistini, i mada nije naoružan, nije logično da na njega uopšte ne obraćaju pažnju.

– A oni to upravo čine.

– Tačno. I upravo zbog toga što se Migel nalazi ispred žbunja gde su vezani konji, ne žele da rizikuju da neki zalutali metak pogodi životinje, pa stoga i ne pucaju prema njemu.

– Tri konja... – promrmljao je Džo za sebe. – Ili da budem precizniji, dva konja i jedna mazga... Šta misliš... koliko ljudi je gore na prevoju?

Kuršumi su ponovo zapraštali i oba prijatelja uvukoše glave u ramena.

– Rekao bih da ih ima manje nego što mislimo. Kretanje na vrhu je bilo prilično užurbano, a to ne bi bilo potrebno da ih ima dosta ili bar dovoljno. Da imaju konje, bar nekolicina bi dojahala

ovamo i jurišem pokušala da nas istera iz zaklona. Hm... mislim da protiv sebe imamo tri ili četiri protivnika, Džo. To opet znači da nas El Guapovi plaćeniци nisu stigli, ili nas bar za sada nisu stigli.

Džo Kejsi klimnu glavom.

– Misliš da bi trebalo da ih proteramo?

– Pričekajmo do mraka. To je samo još pola sata – dodao je Holidej ponovo sagnuvši glavu, jer je nov plotun zasuo stene. – Hm... prilično su nestrpiljivi. Hteli bi da nas prikucaju pre nego što se spusti noć.

– Da, sigurno si u pravu, Dok. Pretpostavljam da će u mraku pokušati da se dočepaju naših konja.

– A mi ćemo ih tamo čekati.

Štedeći municiju, Holidej i Džo su još neko vreme ostali u svom zaklonu i s vremena na vreme ispaljivali tek poneki hitac samo da bi zavarali Meksikance. Onda se naglo spustio mrak kao što je uobičajeno u ovim krajevima.

Mada su očekivali napad, dva prijatelja su ipak bila iznenađena kada su se Meksikanci pojavili pred njima držeci pištolje i sa isukanim mačetama u ruci. Holidej nije razmišljao, već je munjevito potegao kolt i čovek koji je jurnuo na njega zaustavio se u skoku, još uvek drežeći mačetu u ruci. Onda ju je pustio i izvrnuo se bez reči tako da je Dok imao vremena da se okrene prema sledećem. Video je da se Džo bori sa nekim rmpalijom, ali mu je jedan pogled bio dovoljan da shvati da će se njegov prijatelj izvući. Zato se munjevito okrenuo i pripucao na sledećeg iskoristivši to što je za trenutak ustuknuo, iznenađen brzim stradanjem svoga kompanjona. Čovek je shvatio da je na-

pravio grešku kada je već bilo kasno; Holidejev hitac pogodio ga je u glavu i on je tiho zakrkljao i pao na zemlju kao vreća. Za tren se okrenuo i video da je Džo „završavao” svog protivnika mačetom koju mu je oteo u borbi „prsa u prsa”. Krajičkom oka je spazio kako četvrti napadač zamiče u mrak, a zatim, pri svetlosti zvezda, jasno ugledao njegovu siluetu kako skače od stene do stene. Nije se dvoumio ni trenutka, već je nanišanio i opalio. Začuo je begunčev krik i video kako pada na zemlju... Ali, kada je otrčao do tog mesta našao je samo krvav trag. Znao je da ne može sam u noć i vratio se u logor.

Džo je već sedlao konja i upitno ga pogledao.

– Jedan je ranjen, ali je pobegao. Može se desiti da nam na vrat navuče svoje kompanjone.

On klimnu glavom:

– U pravu si.

– Trebalo bi da do izlaska sunca budemo daleko odavde – dobacio je prilazeći svom konju. – Zato krećemo za nekoliko minuta – dodao je stežući uzde.

– Oh, nemojte me ostavljati ovde, mister Holideje! – zavapio je Migel Pere koji se tek tada pojavio iz zaklona. Naime, bio je lakše ranjen, ali je nekako uspeo da previje ruku.

– Dobro, de... niko to nije ni rekao – dobaci mu Džo nestrpljivo, pomažući mu pritom da se popne na grubo sedlo mazge.

– Lakše malo, boli me! – dobacio je mršavko kada je federalni šerif malo jače stegnuo konopac kojim ga je privezao za sedlo.

Ovaj ga odmeri.

– Nemoj da se buniš, drugar – odvratio je razdražljivo. – Što se mene tiče, ja bih te pustio da istruneš, nitkove!

Odmah zatim pojahali su i udaljili se onoliko brzo koliko im je noć dozvoljavala. Negde pred jutro stigli su nadomak reke Rio, pa je Džo odjahao napred da izvidi teren i potraži orijentacione tačke. Kada se vratio, na licu mu je blistao širok osmeh.

– Sto mu gromova, Dok, ti zaista umeš da se upravljaš po zvezdama! Po mojoj računici, nalazimo se jedva dvadeset milja daleko od Lareda!

Holidej klimnu glavom i pažljivo osmotri teren ispred njih.

– Dobro je. Ostavićemo te na severnoj strani Ria, Migel. Odatle ćeš moći i sam da se snađeš. Previo sam ti ranu kako sam najbolje znao i umeo, ali savetovao bih ti da ipak potražiš lekara i proveriš da se nešto ne bi iskomplikovalo – dodao je, iz džepa izvadio nekoliko novčanica i stavio ih u džep Migelove košulje. – Ovo će ti biti dosta da platiš lekarsku uslugu. Hmm... uzeo sam od El Guapa novac koji sam prinudno izgubio.

Migel Pere se osmehnuo i gornja, rašćena usna iskrivila mu se pritom u smešnu grimasu. Zahvalno je pogledao Doka i klimnuo glavom.

– Ovo vam neću zaboraviti, mister Holideje. Ako ikada budem mogao da učinim nešto za vas, samo kažite. Ozbiljno mislim.

– Kako bi bilo da se udaviš dok budeš prelazio Rio? – dobaci Džo nervozno.

Pere se namršti.

– Vama nikada ne bih učinio ništa, mister. Ne bih čak ni pljunuo u vatru na kojoj se pečete.

Džo se podrugljivo osmehnu.

– A ja bih na tvoju dodao još uglja.

– Okej, prestanite! – dobacio je Holidej smeškajući se. – Ovde ćemo se razdvojiti i tačka. – Verovatno ćemo se nekada sresti Migel – dodao je okrećući se prema mršavku. – Osim... ako ti neko do tada ne prereže grkljan.

– Doći ću uvek kada vam zatrebam, mister Holideje – obećao je Pere svečano, kao da se zaklinje, a onda vojnički pozdravio pustolova. Nije čak ni pogledao prema Džou, već je žurnim pokretima poterao svoju mazgu u plicak velike reke.

Dok pruži ruku i dodirnu Džoa po mišici.

– Hajdemo, ortače. Dobro bi bilo da što pre stignemo na onu stranu i po mogućnosti do San Antonija. Da znaš da sam se zaželeo dobrog kupanja i udobne postelje. Hm... to je u svakom slučaju daleko bolje nego da budemo stalna hrana za lešinare.

Poterali su konje obalom reke Rio Grande i prešavši je na jednom plitkom gazu, ujahali na tlo Teksasa. Pred njima se sada pružao bezbedan i miran put.

* * *

San Antonio nije bio isto što i Hjuston ili Ostin i slobodno se moglo reći da je u tokovima mode zaostajao za njima. Ipak, u njegovim trgovinama tu i tamo moglo se naći dosta stvari dopremljenih iz Njujorka ili Nju Orleansa.

Sutradan po dolasku u grad, Holidej je odmoran, sveže obrijan i uredno obučen pošao da kupi novi šešir i veoma se iznenadio kada je našao kvalitetnu

marku po ceni za koju je znao da je, u odnosu na kvalitet, mnogo niža nego u nekim drugim gradovima. Prošetao je živim gradskim ulicama i krajičkom oka osmotrio nekoliko velikih kockarnica. Iako već neko vreme nije igrao poker, posle avanture sa El Guapom nije mu ni bilo do omiljene igre.

Posle gotovo dva časa šetnje svratio je u restoran „Orhideja“, gde se u to vreme mogla dobiti najukusnije spremljena kafa i ubedljivo najbolji škotski viski. Tek što se udobno namestio u fotelju pored zida i u ruke uzeo „Hjustonsku gazetu“, ugledao je Džoa koji je zastao za tren, osvrćući se po restoranu kao da nekoga traži. Ugledavši ga, Dok mahnu rukom.

– Hej, dobro je što sam naišao na tebe! – dobacio mu je Džo prilazeći. – Znaš li šta je novo?

– Ne, upravo sam uzeo novine da saznam.

– Ah, nee... ovo što ću ti reći nećeš naći u novinama. Jesi li čuo za Adrijana Kastru?

– Kastru? – ponovio je Dok. – Stočarskog barona?

Džo klimnu glavom.

– On ima veliki ranč u blizini grada, ali trenutno je ovde. I zamisli, zakazao mi je sastanak baš u ovom restoranu!

Holidej izvi obrve ne shvatajući sasvim Džoovo oduševljenje. Naime, mada Kastru nije lično poznavao, na osnovu raznih priča mogao je da kaže da je bogati rančer jedna moćna, arogantna, samovoljna i katkad bezobzirna ličnost. Nije mu se sviđao i uvek se pitao šta je navelo meksikansku lepoticu Beatris da se uda za takvu osobu.

– A šta je povod tom sastanku? – upitao je znajući da čovek Kastrovog kalibra ne bi bez nekog značajnijeg povoda tražio sastanak sa Džoom, makar on bio federalni šerif.

– Evo, reći ću ti. Kao što i pretpostavljaš, ja sam se odmah juče javio agentu za južni sektor, nekom Somerliju i on mi je saopštio da ima za mene važan zadatak. Rekao mi je da ga je juče ujutro posetio veoma uzbuđeni Adrijan Kastro. I da ne dužim, saopštio mi je kako je njegova žena oteta, a moj zadatak je da je pronađem. Šta kažeš na to?

– Kažem da posle motanja po Meksiku to neće biti prijatno. Pretpostavljao sam da će ti dati makar dve nedelje odmora.

– Ni govora. Posle dve nedelje, sve bi bilo kasno. Ah, evo ga, dolazi!

Holidej je pogledao prema ulazu i ugledao Kastro koji im se približavao krupnim koracima. Pošto im je prišao, pogledao je u Doka koji mu se pri upoznavanju samo učtivo nasmešio i seo na suprotnu stranu stola. Nije pokazivao ni najmanju želju da se rukuje, a na Džoomovu primedbu da će Holidejevo prisustvo biti korisno u razgovoru, samo je kratko klimnuo glavom.

Ručak je serviran i završen bez pominjanja razloga sastanka. Ali, kada je odneto posuđe i poslužena kafa i brendi, Kastro je izvadio svoje skupocene cigare i kratko uzdahnuo.

– Neću obilaziti kao mačka oko vruće kaše, gospodo – rekao je nekako muklo, dok mu je lice odavalo brigu i umor. – Džo, vi već sve znate i nemam potrebe da vam objašnjavam. Razlog što sam vas pozvao na ovaj sastanak je posebne prirode i njega ću vam saopšti-

ti tek na kraju. Sada bih samo ponovio ono što mislim da je glavno i što mister Holidej verovatno ne zna. Moju ženu su oteli, gospodo. Da, iznenadili su je u radnji i jednostavno odveli. I sve ukazuje da su u pitanju bakskineri.

– Bakskineri? – ponovio je Dok mahinalno, začuđen pominjanjem poznate skupine šumskih lovaca koji su istovremeno važili i kao banditi, čudaci sa boravištem u teško prohodnim planinama severno od Hjustona. Ti ljudi su godinama prkosili pokušajima da budu isterani iz svojih skrovišta i još uvek su živeli kao njihovi preci, šumski lovci iz dalekih vremena. Kada bi nešto naumili, oni su napadali i pljačkali izlazeći iz svojih uporišta, ne prezajući čak ni od ubistava. Sve u svemu, pravili su dosta nereda širom prostrane oblasti Anvil. Holidej je znao za njih, ali je ovo bilo prvi put da čuje kako su bakskineri nekoga kidnapovali.

– To ne liči na njih – rekao je odmah. – Ta bratija se bavi uglavnom praktičnim stvarima. Naime, pljačkaju vreće sa brašnom, barut, kapisle za puške, noževe, konje i slično. Nikada nisam čuo da su nekoga kidnapovali.

Kastro ga ljutito odmeri.

– Hoćete da kažete da lažem, Holidej? – zapitao je dosta oštro.

Dok izdrža njegov pogled.

– Polako, Adrijane – odvratio je mirno. – Samo sam rekao da bakskineri nemaju običaj da krađu ljude, već neke druge stvari.

Kastro je samo glasno huknuo i mašio se kožne torbice koju je držao na stolici pored sebe. Brzo je otkopčao kaiš i odatle izvukao koru brezinog drveta koju mu je predao konjušar Fred u koc-

karnici Velike Mame u Hjustonu. Bez reči je pružio koru prijateljima koji su je zainteresovano osmotrili.

Sama poruka bila je napisana grubim rukopisom, „mastilom” napravljenim od životinjske krvi i ugljena. Kora drveta je zbog toga zaudarala, ali su reči bile vidljive i veoma jasno napisane.

„MOŽEŠ JE DOBITI NAZAD ZA STO HILJADA DOLARA. IMAŠ ROK DVE NEDELJE”.

– Tako dakle... – promrmljao je Džo ispod oka odmerivši Kastru.

Bogati stočar je bio miran, dok mu je lice delovalo potpuno bezizražajno. Činilo se kao da još uvek igra poker i nastoji da blefira svoje protivnike u igri.

– Možete li da pripremite tih sto hiljada dolara? – pitao je Holidej.

– U izvesnom roku – odvrati Kastro dosta jetko. – Ipak, dve nedelje nije dovoljno i stvar svakako moram da odložim. Treba nešto da prodam, ali te stvari se ne završavaju tako brzo. Moj nadzornik Rip Majls odvezao je jedan tovar goveda za Matamoros i to treba da mi donese oko deset hiljada dolara. Ostatak mogu da prikupim prodajom jednog ranča zajedno sa stokom. Nevolja je u tome što će onome ko ga bude kupio takođe trebati vremena da sakupi gotov novac.

Holidej ga ozbiljno odmeri.

– Da li ste već nešto preduzeli u tom pravcu?

– Naravno da jesam!

– To je ogromna svota novca.

– Da. Kao da neko pokušava da me uništi.

Dok nabra obrve.

– Imaju li baksineri nešto posebno protiv vas?

– Koliko znam, nemaju. Povremeno su napadali moje pašnjake oko Hjustona, ali ne više nego pašnjake ostalih rančera. Jednom sam za njima poslao poturu i naredio ljudima da ostanu u brdima koliko god to bude trebalo. Sve što su uspeali bilo je da zalutaju i jedan po jedan, izgube život jurcajući po tim surovim planinama. Hm... ljudi Ese Pardijs kreću se zaista kao senke – dodao je rezignirano i nabrao čelo sećajući se svih događaja.

– Da li ste se još sukobljavali?

– Ne, ne, posle toga nikada više nisam ni pokušavao da ih pritisnem. Smatrao sam da je to traćenje snage, ali i vremena.

– Hmmm – promrmlja Dok više za sebe. – Vaša supruga je, u svakom slučaju, vredna otkupa koji traže.

Kastro mu uputi ledeni, gotovo ubilački pogled.

– I mnogo, mnogo više, mister Holideje. Čujte, vi ste iskusan čovek i važite za poznavaoца ovdašnjih prilika. Šta konkretno mislite o otmici?

– Reći ću vam kada čujem sve pojedinosti.

Iako u početku nije nameravao, Adrian Kastro je zbog Holideja još jednom ispričao kako su otmičari dojahali u Hjuston, pobili nekolicinu u trgovini nameštajem, oteli njegovu ženu, a zatim ubili gradskog šerifa i izgazili ga konjskim kopitima.

– Možete da mi opišete te ljude u jelenskim kožama? – upitao je Dok zainteresovano.

– Pa... šta ja znam... bili su obučeni kao planinski lovci. Zaudarali su do neba... to kaže svako ko se našao u njihovoj blizini. Lica su im bila skrivena.

na gustim bradama, imali su kosu do ramena, bili su obuveni u mokasine, a u rukama su imali teške puške „kremenjače”. Jahali su nepotkovane konje, a sedla su im bila načinjena od krzna. Po pričanju ljudi koji su videli kako se sve odigralo, ličili su na lovce iz daleke prošlosti.

– Vi niste videli događaj?

Kastro se kratko vreme kolebao.

– Ja sam igrao poker i... partija je trajala skoro četiri dana. Vest o otmici zajedno sa ovom porukom doneo mi je konjušar, ali oni su već bili otišli.

– Dakle, prokleti bakskineri! – konstatovao je Džo ljutito.

– Ne znam, zaista... Nisam siguran u to, Džo.

– Šta ne znate? – zapitao je Kastro. – Dođavola, čoveče, pa i slepac bi video da su to bili bakskineri!

– Dobro, dobro... – prihvatio je Holidej nevoljno. – U svakom slučaju, trudili su se da tako izgleda.

– Šta bi to trebalo da znači? – dobacio je Džo nervozno. – Dovraga, Holideje, iz poginulih jadnika izvađene su livene olovne kugle. Koji dokaz više ti je potreban?

– Hm... nešto tu nije u redu, samo ne mogu da odredim šta... Pada li tebi nešto na pamet? Nedavno si i sam bio u potrazi za Pardijevom bandom?

Džo slegnu ramenima.

– To je tačno, ali nisam imao ništa više uspeha nego drugi. Meni izgleda da su to ipak bili bakskineri. Priznajem da oni nemaju običaj da ubijaju tako hladnokrvno, ali treba se podsetiti da su protiv sebe imali dvojicu telohranitelja, što znači da su morali da reaguju veoma brzo.

– Da, ali ipak nisu imali razloga da onako unakaze nesrećnog prodavca, ili pak izgaze šerifa, iako su znali da je već mrtav. To ne liči na Esu Pardija koji pribegava ubistvu samo u krajnjim slučajevima.

Džo se počesa po glavi.

– Pa... možda Esa i nije bio prisutan, Dok. Nismo čuli da je bilo koji očevicac pomenuo osobu sa sedom bradom i dugom sedom kosom. Možda je bandu predvodio neki od njegovih sinova. Kažu da je Krejg vrlo opasan i da zna da bude krvožedan. Taj tip bi bio sposoban za ovakav zločin.

Holidej se složio da je tako nešto moguće; bilo je očigledno da ga je bunilo nešto što nije želeo da saopšti. Razmišljao je još neko vreme, a onda se obratio Adrijanu.

– Ako već pripremate otkupninu, zašto ste od federalnog agenta tražili intervenciju?

Kastro se promeškoljio u stolici i lagano pročistio grlo.

– Što se mene tiče... – počeo je lagano – a verujem da ćete se i vi složiti da je doći do tolikog novca veoma teško. Osim toga, sva je prilika da će otmičari ubiti Beatris, kako ne bi mogla da ih identifikuje. Od kada se zna za otmice, to je uobičajen metod i ne verujem da će ovo biti izuzetak. Zbog toga mislim da se ništa neće izgubiti, ako ustanovim gde je. Eto, zbog toga sam tražio pomoć federalne policije.

Holidej je kratko klimnuo glavom, mada je grčevito razmišljao.

– Što se tiče toga, u pravu ste. Ali, shvatate li da je poduhvat izuzetno opasan, Kastro?

On čvrsto stisnu usne i odvrati.

– Znam. Da bi tu opasnost donekle ublažio, spreman sam da platim posebnu sumu onome ko se angažuje. Zbog toga sam i došao na ovaj sastanak. Džo, – okrenuo se prema federalnom šerifu. – Ako nađete Beatris dobićete hiljadu dolara.

Holidej se prezrivo osmehnu.

– Hiljadu? Pa... to je mnogo jeftinije nego otkupnina.

– Šta hoćete time da kažete? – brecnu se Kastro oštro.

Dok ga pogleda pravo u oči.

– Da je to način za jeftino sticanje poena – odvratio je posmatrajući kako rančerovo lice postaje sve crvenije. – Hiljadu dolara je mnogo manje od celih sto hiljada, zar ne?

– Dovraga, Holideje! Nemojte me predstavljati kao tvrdicu! Voljan sam da platim otkup, ako ću dobiti Beatris živu i zdravu, ali ne verujem da će tako biti. Zbog toga sam se i odlučio na ovaj korak. Ali, da bih vam dokazao da niste u pravu, reći ću samo ovo – Džo će dobiti pet hiljada ako uspe, a vi čak i svih deset ako mu se pridružite! Šta kažete na to?

Holidej lagano odmahnu glavom.

– Meni ne treba nikakava nagrada, makar iznosila i dvadeset hiljada. Naime, ako bih odlučio da nešto preduzmem, to bi bilo isključivo zbog gospođe Kastro. Bila bi zaista ogromna šteta da takva lepotica na ovaj način nestane iz naših života. To bi bio neprocenjiv gubitak.

– Ako Holidej tako misli, onda ni ja ne želim nikakvu nagradu – umešao se Džo.

Adrijan Kastro se naslonio na naslon stolice i zbunjeno zatreptao. Sada

stvarno nije mogao da shvati postupak ova dva čoveka. Do ovog trenutka on još nikada nije sreo čoveka koga nije mogao da kupi. Nikada.

Ipak, bez obzira na svu zbunjenost i zbrkanost misli neko šesto čulo govorilo mu je da su ova dvojica baš oni pravi, retki i izuzetni koji bi mogli da obave tako složen i rizičan zadatak. Doduše, nije znao da će se Holidej pridružiti Džou, ali je slutio da cena njegovog učestvovanja neće biti u novcu i neće biti nešto obično.

Za trenutak se uplašeno zapitao o čemu se zapravo radi.

* * *

– Bio si malo oštar prema Kastru, Dok – dobacio mu je Džo dok su dvadesetak minuta kasnije koračali prema Holidejevom hotelu. – Zbog čega?

– Ne sviđa mi se taj čovek – odvrati Dok mršteći se. – Pre svega, smatram da se suviše brzo obogatio kako bi mogao biti čovek s obzirima i to se lepo vidi. Zatim, znam da je njegova žena prefinjena lepotica i ne osećam se dobro kada znam da je se dočepao takav primitivac.

– Ljubomoran, ha? E, pa sada ti se pruža šansa da kod nje stekneš poprilično poena. Pođi sa mnom...

Dok zastade i iskosa ga odmeri.

– Znaš da si lukav, zar ne? Ali, to ti neće upaliti, drugar. Ako si mislio da me time namamiš da pođem, onda si se prevario.

– Znači, nećeš sa mnom – konstatovalao je Džo obeshrabreno.

– Nisam to rekao. Poći ću, ali iz drugih razloga. Kao što sam rekao i Kastru,

bila bi prava šteta da onakva lepotica napusti ovaj svet.

– Hm... ipak si me prešao – progunda Džo nezadovoljno. – Jer, ako ti pristaješ da staviš glavu u torbu zbog nečije lepote, ja jednostavno nisam za to. Više bi mi odgovaralo da sam prihvatio Kastrovu nagradu. Jer, za pet hiljada dolara može da se kupi mnogo lepote.

Holidej ga šeretski odmeri.

– Još uvek imaš vremena da mu kažeš kako si se predomislio. Idi i nađi ga, a uz put se pobrini za konje i ostalu opremu. Voz za Hjuston polazi rano ujutro i do tada moramo biti potpuno spremni.

– U redu – prihvati Džo kratko i dva prijatelja se rastaše, svaki obuzet svojim mislima. Obojica su znali da će putovanje biti opasan poduhvat i da im okolnosti neće ići na ruku. Kada se udalje od Hjustona trebalo je da zagaze u oblast Anvil i potraže jazbinu čopora vukova poznatih pod imenom bakskineri.

Mnogi ljudi su to već pokušali, ali nijedan se nije vratio.

IV

Kada su Holidej i Džo vozom stigli u Hjuston, grad je još uvek bruja o napadu bakskinera i otmici Beatris Kastro. Pošto su se iskricali i smestili konje u gradsku štalu, iznajmili su sobe u hotelu „Ajlin” i posle kasnog doručka uputili se u grad kako bi saznali što više o slučaju koji ih je interesovao.

Džo je požurio u trgovinu nameštajem i razgovarao sa službenikom koji je bio tu u vreme napada. Čovek mu je dao imena kupaca koji su se tada zatekli u

radnji, tako da je otišao da ih pronađe i porazgovara sa svakim.

Za to vreme, Holidej se uputio u šerifovu kancelariju gde je zatekao mladog zamenika koji je još uvek bio vidno potresen onim što se dogodilo.

– Kažem vam, mister, da sam ostao živ samo zahvaljujući čistoj sreći. Desilo se da sam bio na drugom kraju ulice kada je neko dotrčao i pozvao šerifa i eto... Da sam kojim slučajem bio ovde, šerif bi sigurno poslao mene – dodao je i zatresao glavom kao da se još uvek čudi što je ostao živ. – Znate, time ne želim da kažem da je on bio loš, nego da je svoju dužnost shvatao prilično... neozbiljno. Naime, prihvatao se posla samo kada nije imao drugog izbora.

– Kao tada sa bakskinerima?

– Da, baš tako.

– Jeste li ih vi uopšte videli?

– Kada sam stigao tamo, sve je već bilo gotovo, mister. Mogao sam za tim prokletnicima da ispalim samo nekoliko hitaca. Znate, tada su već izmicali iz grada. Ličili su na prave aveti, a zraci sunca odbijali su se od njihovih bakarnih uzengija i bakarnih ukrasa na puškama. Sve mi je to izgledalo prilično... jezivo. Pojavili su se niotkuda i isto tako i nestali.

– Da li ste našli bilo kakav trag?

– Naravno. Trag je vodio pravo u Anvil. Poveo sam onoliko ljudi koliko sam mogao da sakupim, ali utrošili smo tri dana, ali nismo našli ništa. Trag je vodio u kanjon Vagonvil, a to je mesto strašno pogodno za zasedu. Vratio sam ljude nazad, jer je i Kastro tako hteo. U stvari, on nije želeo da život njegove žene bude doveden u opasnost time što

će grupa ljudi produžiti neizvesnu potjeru za bakskinerima.

Holidej klimnu glavom.

– Rekli ste nešto o bakarnim uzengijama. Šta to beše?

Mladi šerifov zamenik nabra obrve.

– Mislite da su zraci sunca bleštali na metalu?

– Da. Hteo sam još jednom da proverim, jer mi je palo na pamet da su planinski lovci najčešće sami pravili svoje uzengije i to od savijenih rogova ili drveta, a zatim su ih oblagali kožom i po tome su se razlikovali od ostalih jahača. Nikada još nisam čuo da su koristili bakarne ili bilo kakve druge metalne uzengije.

Mladić se iznenađeno trže, a onda se lupi rukom po čelu.

– Dovraga, potpuno ste u pravu, mister Holideje! Moj deda je bio traper, jedan od poslednjih u Koloradu! Sećam se da je imao sedlo od pumine kože, kolane, uzde i uzengije od savijenih govedih rogova – dodao je i u nedoumici pogledao u Doka. – Šta mislite da bi to moglo da znači?

– Pa... nisam baš sasvim siguran. Nego, ima li Kastrovih ljudi u gradu?

– Nema. Sve ih je poterao i poslao da skupljaju stoku, kako bi zatim mogao da je proda. Bar tako mislim...

Dok klimnu glavom.

– A gde je on bio kada se napad odigrao?

Mladić glasno uzdahnu.

– Igrao je poker u kockarnici Velike Mame. I znate li šta je taj pasji sin uradio kada je konjušar dotrčao da mu saopšti kako su mu bakskineri upravo kidnapovali ženu? Šta mislite?

– Ne znam. Recite.

– Taj kućkin sin je najpre završio partiju pokera! Da, gospodine, završio je započeto deljenje i pokupio dobitak sa stola, pre nego što je bilo šta zapitao. Šta kažete na to, mister?

Holidej promrmlja nešto nerazumljivo i zamisli se. Njegovo, prilično nepovoljno mišljenje o bogatom rančeru samo se pogoršalo. Sada je tu bilo dosta stvari koje je trebalo razjasniti, pa se zahvalio šerifu i izašao napolje.

Odmah je krenuo da poseti Veliku Mamu, ženu koju je već dugo godina poznavao, jer je s vremena na vreme svraćao u neku njenu kockarnicu ili, mnogo ređe, u kuću za zabavu. I sada je izgledala onako kako ju je zadržao u sećanju: ogromna, stalno oznojana, sa jakim mirisom pudera i parfema oko sebe, uredno začešljane i ukovrdžane kose, kratkih ruku i debeljuškastih prstiju otežalih od brojnog prstenja sa krupnim dragim kamenjem.

Kao i uvek, dočekala ga je u svom budoaru i pozdravila ga širokim, ljubaznim osmehom. Odmah mu je nalila viski iz kristalne boce, pa su ispili zdravice uz stare, očigledno samo njima poznate pokrete.

Holidej joj je odmah rekao zašto je došao, a ona je samo klimnula glavom.

– Da, dragi moj Dok, to je sve božija istina. Adrijan je zaista završio deljenje pre nego što je maknuo malim prstom. Ali, ja uopšte ne mogu da ga osuđujem. Igrao je četiri puna dana i pripremao situaciju za ovaj konačni odlučujući ulog. Za to vreme više puta su ga prekidali i čula sam da je bio veoma razdražen. Pretpostavljam da je mislio kako mora odigrati do kraja, odnosno, da je bio ubeđen kako mu se neće ukazati druga

šansa. Kada sam sve to čula, veruj mi da se nisam iznenadila. Iskreno, daleko više bi me začudilo da su rekli kako je skočio sa svog mesta i bacivši karte, potrčao na ulicu sa revolverom u ruci.

– Zašto? Zar ne voli Beatris?

– Vraga, naravno da je voli, dragi! Naravno da je voli... Hoću da kažem... voli je na neki svoj način. A to nije način isti kao kod drugih ljudi. Činjenica je da on svakako mnogo drži do Beatris. Za nju bi učinio sve... Kada ovo kažem, sigurna sam da to uključuje i isplatu ucene.

– I kockanje sa njenim životom.

Velika Mama nabra obrve i vrati čašu na sto.

– Šta sada to znači?

– Tražio je od federalne policije da se krene tragom bakskinera, dok on u međuvremenu ne prikupi novac za otkup. Hm... izgleda da misli da će ga tako sve manje koštati. Ponudio je nagradu od pet hiljada dolara, što je za njegov džep mnogo lakše nego isplata otkupnine.

Ona je energično odmahнула glavom.

– Ne, pogrešno si shvatio, dragi. On će platiti ako bude siguran da će je dobiti živu i zdravu. Što se tiče ovoga što si rekao, mogu samo da ti kažem da je praktičan i da razmatra sve mogućnosti. Naime, zna dobro da su veliki izgledi da je neće više videti živu. Hm... može biti da je već mrtva... Dakle, sigurno da u tom slučaju ne bi želeo da uruči otmičarima toliki novac. Eto, tako stoje stvari, što nikako ne znači da ne mari za nju.

– Dobro, to mogu da shvatim, mada je za takav način razmišljanja potrebno da neko bude zaista tvrd, zar ne?

– Naravno. Uostalom, nije nikakva tajna da je Adrijan Kastro tvrd čovek. Takav je, uveravam te. Uostalom, ne bi postao to što jeste da je radio sve po pravilima, nosio bibliju u ruci i propovedao deset božijih zapovesti. To je čovek koji se vlada po svojim zakonima.

– Razumem... Bez obzira na to koga će takvi njegovi postupci povrediti.

– Izgleda da imaš neki problem koji ne želiš da otkriješ, dragi?

Dok ispi čašu i ustade osmehujući se.

– Ja ću taj problem sam rešiti, Mama. U svakom slučaju, hvala ti na pomoći. Samo još nešto... Misliš da su otmičari zaista bakskineri?

Velika Mama se uozbilji.

– A zbog čega si mi postavio to pitanje?

– Ne uvijaj, Mama!

Ona duboko uzdahnu.

– Dobro, i sama sam pomišljala da je u pitanju neko kome je stalo da se veruje kako su to učinili bakskineri. Ali, bili su dobro maskirani, imali su brade i smrdljiva kožna odela! Ko zna? Tu čovek nikada ne može biti siguran. Iako sam sumnjala, ipak sam sklona da verujem da su zaista bili bakskineri. Dragi, niko drugi ne bi bio toliko drzak, zar ne?

Holidej joj nije odgovorio. Okrenuo se prema vratima i dodirnuo rukom obod šešira.

Međutim, Velika Mama se šumno dišući podigla i tiho ga pozvala.

– Samo još jedno pitanje, dragi! Molim te, zatvori ta vrata za sobom.

Holidej se mirno okrenu i osmotri njeno našminkano zabrinuto lice.

– Da, Mama?

– Dragi, nećeš valjda da kreneš za Anvil, u potragu za grupom Ese Pardijsa?

– Znaš dobro da hoću, Mama.

– Mogao bi tamo da stradaš.

On slegnu ramenima.

– Moram da rizikujem.

– I to sve zbog jedne suknje?

– Pa... recimo da je tako – prihvatio je Dok ne želeći da razuverava svoju prijateljicu. – Svako ima svoje slabosti.

Ona stisnu usne i kratko opsova.

– Da, to je tačno. I ja sam oduvek bila slaba prema tebi, dragi. Ne mogu to nikako da objasnim, ali istina je.

– Već sam rekao da svako ima svoje slabosti.

Ona klimnu glavom.

– Da, tako je. Pa, eto... ja nikako ne bih volela da ti se nešto desi. Uvek si bio fin prema meni, pa čak i onda kada mi je jedan slatkorečivi lupež ostavio lažna dokumenta na čuvanje. Sećaš se toga? Svojski si potegao i pomogao mi da se izvučem iz svega. Ja sam iskoristila tu šansu i sada... mislim da bi sada trebalo da ti uzvratim.

– To bi mi zaista bilo korisno – priznao je Dok. – Bez činjenica bih teško igde stigao. Zato mi reci šta znaš.

– Ne tako davno... primila sam neku devojkicu koja se jedne noći stvorila pred vratima. Bila je polufrancuskinja, meleskinja poreklom iz Kanade. Nazvali smo je Frenki i to ime joj je i ostalo. Hm... zaradila mi je dosta novca jer su muškarci koji su posećivali kuću za zabavu u donjem kvartu najčešće tražili baš nju. Ne znam, ali pretpostavljam da je znala određene trikove i male tajne.

– Da, da i onda? – prekide je Holidej nestrpljivo.

– Znaš, ja moje devojkice nikada ne pitam za prošlost, jer mislim da je tako mnogo bolje. Za nju sam se, pak, uvek pitala odakle je došla. Kada se pojavila ličila je na čudo: prljava, izgladnela, odevena u kožno odelo kakvo nose Indijanci.

Holidej se trže i zažmuri.

Velika Mama ga odmeri i klimnu glavom.

– Da, da, na kraju sam ipak izvukla tajnu iz nje. Bila je devojkica Esinog sina, Krejga Pardijsa. Pre toga je živela sa nekim traperom u Kanadi koji se zvao Ripli. On se pridružio bakskinerima, a Krejg ga je ubio u međusobnom obračunu i preoteo mu ženu. Ali, i sam znaš šta se priča za Krejga – to je najopasniji gad sa ove strane Roki planina. Jednoga dana Frenki je zaključila da joj je dosta svega i otišla iz logora. Neko se iskobeljala iz planina, nabasala na put za Hjuston i pojavila se na mom pragu.

– A kako to da se zadržala baš kod tebe?

Velika Mama skromno slegnu ramenima.

– Čula je kako su neki Pardijski ljudi pričali o mojoj kući i devojkama koje tu rade. Oni su s vremena na vreme svraćali ovamo i tako... Oh, nemoj me kriviti što to nikome nisam pominjala! Znala sam s kim imam posla... Hm, jasno ti je da bi mi prerezali grkljan od uha do uha, zar ne?

Dok zamišljeno klimnu glavom.

– Ta Frenki...da li bi ona mogla da nađe put do skrovišta bakskinera?

– Ne. Ona nije znala gde se nalazi, niti je obraćala pažnju na orijentacione tačke; jednostavno je nagonski hodala

i stigla ovamo zdrava i čitava. Pošto je kao mala živela sa Indijancima uspela je da preživi jedući lišće i korenje. Priznajem da je za to trebalo mnogo hrabrosti...

– I kakva je korist od toga?

– Sačekaj, nemoj da si nestrpljiv. Ona se seća nekog kanjona sa šiljastim stenama na ivici, od kojih najveća liči na pečurku. Radi se o škriljastim stenama u raznim duginim bojama. Seća se da je naišla sa istočne strane, jer je bila zaslepljena zracima zalazećeg sunca i zamalo da nije pala preko ivice. A taj kanjon se nalazi samo dva dana daleko od logora bakskinera. Ako bi mogao da ga nađeš...

Dok se osmehnu.

– Naći ću ga, Velika Mama – dodao je, čvrsto je zagrio i „sočno” poljubio u obraz. – Hvala ti, draga!

Već je bio na hodniku kada se Velika Mama dogegala do vrata i povikala:

– Kada se vratiš, dođi da me posetiš!

Ne okrećući se, Dok joj kratko mahnu i ubrza korak.

* * *

– Čoveče, mogli bismo u Anvilu provesti i trideset dana, a da ipak ne nađemo taj kanjon! – dobacio je Džo svom prijatelju dok su sedeli u sobi Holidejevog hotela. Naime, prijatelj mu je detaljno ispričao sve što je saznao od Velike Mame, a posebno o devojci zvanoj Frenki. Dok se samo nasmešio i pokazao na jedan paket. Lagano ga je odmotao i izvadio savijenu mapu koju je bez reči raširio po stolu.

– Kupio sam ovo u zemljišnoj kancelariji. Radi se o geološkoj mapi od pre

deset godina, odnosno iz vremena kada su pravili pregled rudnih bogatstava, zlata, srebra i drugih minerala. Srećom da su još uvek imali ovu jednu kopiju.

– Od pre deset godina?!

– Da. Šta smeta? Geološki sastav zemljišta nije se za to vreme ništa promenio, zar ne? Osim toga, u toku ove decenije u Anvilu se nije dogodilo ništa što bi izmenilo konture i oblike zemljišta.

Džo stisnu usne i lagano klimnu glavom.

– Do vraga, Holideje, možda si stvarno na nešto nabasao! Šta bi trebalo da tražimo?

– Oblast označenu kao „škriljaste stene”. Velika Mama je dovoljno pametna da zna da se kanjon sa tim tipom stena i ivicama oštrim kao igle ne može naći na bilo kom mestu. Mi već sada znamo da se taj prostor nalazi duboko u oblasti Anvila, dublje nego što je do sada doprla i jedna potera za bakskinerima. Istraživači rudnog blaga prodrli su najdalje i zahvaljujući njima i ovoj mapi možemo da se nadamo nekom rezultatu. Prema tome, imamo šanse da nađemo kanjon. Posle toga lako ćemo naći neki znak Ese Pardija.

Džo ga zabrinuto odmeri.

– Ili će on naći nas, što je mnogo verovatnije. A onda... ne treba da se nadamo ničim dobrom. Prosviraće nam nekoliko kuršuma kroz...

– Niko nije kazao da će to biti lako. Rekao sam samo kako postoje šanse da se izvučemo.

– Postoje, ali su veoma male.

Holidej zavrte glavom.

– Upravo tako, prijatelju.

Džo Kejsi lagano klimnu glavom i nagnuvši se nad komplikovanu mapu, počeo da traži zagonetni kanjon sa ivicama od oštarih škrljaca.

* * *

Posle trodnevnog jahanja kroz planinsku oblast Anvil, Holidej i Džo su konačno našli „tajanstveni” kanjon.

Bilo je kasno popodne i sunce koje je klonulo prema zapadu usmeravalo je svoje zlataste zrake ka širokim šiljastim stenama na rubu kanjona. Stranice od prošaranog škrljastog kamena presijavale su se u svim bojama, od ružičaste i boje ćilibara do bele i tamnocrvene, ili pak boje rđe ispresecane tankim crnim prugama. Kristali na površini stena blistali su kao dragulji i odbijali sunčeve zrake dole u sam kanjon.

Odsjaj sunca dolazio je sa istočnog zida klanca, tako da su dva prijatelja računala da je Frenki pri silasku sa planine morala ući u kanjon negde u blizini ovih kristalnih stena. Kasnije će obojica saznati da se to mesto i zove Kanjon Kristalnih stena, baš zbog njihove površine od kvarca i liskuna.

Ali, tog trenutka su bili zadovoljni što su otkrili to mesto. Dok nisu našli kanjon na mapi, jahali su veoma teškim putevima praveći samo kratke pauze radi spavanja. Pošto je bio pun mesec, veliki deo puta prevalili su noću, zadržavajući se da dočekaju dan samo na onim mestima gde su im ispremetane stene i gusto rastinje onemogućavali vidljivost.

Rok za isplatu otkupnine bližio se kraju, pošto je od kidnapovanja Beatris Kastro prošlo više od deset dana. Mož-

da bi njen bogati muž bio u stanju da taj rok malo pomeri, ali Dok se pitao na koji bi se način takva poruka morala preneti kidnaperima. Do sada niko nije znao gde, kada i pod kojim uslovima treba tim ljudima isplatiti sumu od sto hiljada dolara. To je već samo po sebi bilo veoma čudno i Holideju i Džolu, ali nisu imali nikakav odgovor na to pitanje. Uostalom, u celom ovom slučaju bilo je dosta neobičnih činjenica.

Ulazeći u Kristalni kanjon zaustavili su konje na ivici pojila ispod jedne stene isturene iz litice i pogledali oko sebe. Oštri šiljci na gornjim ivicama bacali su duge senke sasvim dole, u kanjon, dajući mu tako izgled kosine sa nazupčenim ivicama. Holideja je sve to podsećalo na čeljust neke džinovske zveri, ali se nadao da u tome nema ničeg proročanskog.

– Siguran sam da je ovo taj kanjon, Dok – dobacio je Džo sjahavši iz sedla. – Hmm... pod onom stenom nećemo moći da nađemo nikakve tragove pre nego što se sunce ne spusti sasvim nisko i baci u kanjon malo svetlosti. Mislim da bi bilo najbolje da se ovde ulogorimo.

Dok mu se pridruži i oprezno se osvrnu.

– Ne baš ovde – rekao je tiho. – U stvari, mislim da treba da založimo vatru, namestimo ćebad za spavanje pored pojila, a mi se vratimo u zaklon i provedemo noć između stena. Čini mi se da nam je takvo lukavstvo neophodno.

Džo potvrdno klimnu glavom.

– Priznajem da je to vrlo razborito, mada moram reći da će nam biti veoma hladno.

– To je tačno, ali je bolje nego da završimo mrtvi i zavijeni u ćebet.

Odmah posle večere napravili su lažni logor, ogrnuli se ćebadima i pustili vatru da se stiša kako bi od nje ostao samo žar. Onda su se, van kruga svetlosti izvukli iz svojih ležaja i napunili ćebad lišćem i grančicama izvučenim iz obližnjeg grmlja. Nakon toga su tiho napustili logor i odšunjali se nazad, sve do nadsvođene stene. Bilo je teško puzati sa puškama u rukama i revolverima o pasu, ali dvojici iskusnih prijatelja to nije bio prvi put.

Bila je to duga, hladna i neugodna noć u kojoj se nije dogodilo ništa neobično; tako su obojica, ukrućeni od zime, željno izmiledi na toplo sunce snažno trljajući udove kojima je trebalo povratiti elastičnost i živost. Džo je zapalio vatru i samlevši nekoliko zrna kafe između dva kamena, bacio sitno zrnevlje u okrnjenu džezvu.

Doručkovali su sa revolverima nadomak ruke, trzajući se na svaki zvuk koji bi poticao od neke životinje ili pak gmizanja guštera u kanjonu... Ptice su im kružile iznad glava, dok su konji nervozno trupkali nogama i mahali repovima rasterujući dosadne insekte...

Sve je izgledalo mirno i uobičajeno, a plavo nebo bez ijednog oblačka ogledalo se na površini obližnje lokve.

Kada su završili, spakovali su opremu i lagano pojahali do stene prevučene kristalima; još uvek je bila u senci i dok se sunce polako dizalo, lagano su obišli oko nje pokušavajući da nađu bilo kakav trag.

– Dodavola, put vodi preko istočne strane kanjona! Mora da postoji neki trag! – ljutio se Džo.

– Da je postojao neki tunel ili usek, Frenki bi ga spomenula. Kazala je samo da joj je sunce bleštalo u oči i to sunce na zalasku. To znači da je kanjonu prišla sa istoka, mada mislim da to nije moglo biti tako direktno, nego više sa jedne ili druge strane kako bi joj sjaj zabljesnuo lice.

Džo se odjednom ispravi u sedlu i pucnu prstima.

– Može biti da nju i nije zaslepljivalo sunce, Dok! Šta ako je to bio odsjaj na ovom zidu koji joj je bleštao u oči?! Hm... ako je tako, to bi značilo da je dolazila sa zapada i da je samo mislila da ide ka suncu na zalasku. U stvari, nastavila je da se kreće cele noći tako da ujutro nije mogla da vidi ovaj kristalni zid.

– Sto mu gromova, vrlo verovatno da si u pravu, Džo! – dobacio je Holidej i okrenuvši se u sedlu pogledao prema zapadnoj litici. Tamo je bilo nekoliko uzanih pukotina, ali i tragova za koje su mislili da dolaze od životinjskih šapa, a koji su vodili ka tim procepima. – Hajde da proverimo! – dodao je Dok odlučno.

Trebalo im je manje od petnaest minuta da urade ono što su naumili. Utvrdivši da neki tragovi potiču od životinja, obišli su oko jednog gustog žbuna koji je štrčao iz stene i tamo našli ono što su tražili: vidljiv trag sa nekoliko jasnih otisaka nepotkovanih konjskih kopita.

Džo je brzo sjahao, ispitao otisak, a onda se nasmešio i pogledao u Doka.

– Nepotkovani mustang. Stari tragovi, ali stvrdnuti tako da mogu da kažem da su nastali posle poslednje kiše. A u kanjonu kiša nije padala mesecima. Ali

jasni su, vode u tesnac i zato mislim kako treba da krenemo u tom pravcu.

Pre nego što su krenuli, pažljivo su proverili da li im je oružje puno. Jaha-li su pažljivo i oprezno sa puškama u rukama pretražujući pogledom predeo oko sebe.

Kako se sunce više dizalo, iz kamenih litica je sve više izbijala toplota. Konji ispod njih su već dahtali od vrućine i mogli su čuti kako se kroz žbunje šunjaju razne životinje. Onda su na jednoj strani puta ugledali pumu koja je režala zverski kezeći bele očnjake. Uplašen, Džooov ridan se propeo i glasno frknuo. Ovaj izusti kletvu pokušavajući da ga smiri, instiktivno pružajući ruku ka revolveru kako bi ustrelio neprijateljski raspoloženu pumu.

– Nadam se da se konjski njisak nije daleko čuo – dobacio je okrećući se prema Doku.

Holidej slegnu ramenima pažljivo posmatrajući pumu.

– Teško je reći kako se to događa u stenovitim predelima. Zvuk bi mogao da se odbije od ivice kanjona i čuje miljama daleko. A može da se dogodi i sasvim suprotno...

Sada su već prošli pored pume koja je, videvši koliko su mirni i „nezainteresovani”, frknula nekoliko puta, a onda se okrenula i skočila na drugi kraj stene. Više je nisu videli, mada su obojica budno motrili, spremni na sve.

Nešto kasnije naišli su na neki nago-veštaj puta, trag u stvrđnutoj zemlji koji je krivudao kroz tesnac i peo se u visinu. Kada su stigli do te tačke, tragova kopita više nije bilo, mada je Dok nešto dalje našao ostatke sasušenog

izmeta. To je značilo da su tim putem ipak prošli konji.

Nešto kasnije ipak su ugledali izlaz iz tesnaca: bio je to uzan usek između strmih stena. Na drugoj strani videli su se pošumljeni bregovi i nazubljeni purpurni vrhovi planinskih lanaca.

Džo pokaza puškom u tom pravcu.

– Ono dosta obećava, Dok.

– Ne dopada mi se usek, suviše je uzan.

Ali, drugog prolaza nije bilo, jer se tesnac sve više i više sužavao. I mada su obilazili okolo, nisu mogli da nađu drugi izlaz.

– Nemamo izbora – konstatovao je Džo. – Ili da prođemo tuda ili da se vratimo.

– Naravno, ništa ne može da se učini. Zato nepred, prijatelju!

Holidej je poterao konja petama i kratkim povikom pokrenuo svog umornog ždrepcu kako bi jurnuo napred. Šibao ga je krajem kajasa i životinja je u znak protesta divlje galopirajući ušla u tesnac. Džo je išao odmah za njim, potpuno isto postupajući sa svojim konjem.

Bili su već blizu izlaza i učinilo im se da su uspeali. Naime, Holidej je počeo da se opušta ubeđujući sam sebe da je strah od zasede bio neosnovan.

A onda su odjeknula dva pucnja. U stvari, bila su ispaljena u tako kratkom vremenskom razmaku da je zvučalo kao jedan. Pucnji iz pušaka teškog kalibra odjeknuli su u tesnacu prenoseći prasak sve dalje i dalje kroz klanac. Pogođena, oba konja su se srušila na tlo.

Holidej je preleteo preko leđa životinje i dok je padao, gledao je u zemlju

koja je „jurila” prema njemu. Iako je čvrsto držao pušku, ona mu je ispala iz ruke u trenutku kada je tresnuo o zemlju i izgubio dah. Pred očima su mu zaigrali plamičci bleštave svetlosti, a u ušima mu je zazvonilo. Telo mu je za tren obamrlo od bola, ali je ruka instinktivno krenula ka dršci kolta pošto se u međuvremenu malo uspravio. I mada su mu noge nesigurno klecale, uspeo je da klekne i izvuče revolver iz futrole. Koliko je mogao da vidi, Džoa nigde nije bilo.

Imao je utisak da mu je pred očima odjednom iskrsla neka bleđa magličasta mrlja, a do nosa mu je došao miris užegle masnoće. Onda je kroz vazduh nešto zašumelo i on oseti snažan udarac po glavi. U tom trenutku ceo svet se za njega pretvorio u užareni pakao.

Kada je tresnuo licem u gomilu sitnog kamenja, Dok nije osetio nikakav bol pošto je već bio u nesvesti.

V

Holidej nikada nije video Esu Pardijsa, ali kada je obuzdavajući jauk ipak otvorio oči, instinktivno je znao da je čovek koji stoji pred njim vođa razbojnika. Bio je visok nešto preko pet stopa, ali veoma mršav, sama koža i kost. Imao je belu bradu i dugu kosu iste boje, uredno vezanu u rep.

I sve ostalo na tom čoveku bilo je izuzetno uredno i čisto: odeća od jelenske kože sa resama i rogom za barut koji mu je na remenu od jelenske kože visio preko ramena. Ta koža je bila zlatno-žute boje, omekšana na stari indijanski način dimom i žvakanjem, a posle toga trljana mozgom divljači kako bi

dobila potrebnu savitljivost. Opasač mu je bila samo mekana vrpca od jelenske kože dok su mu krajevi košulje slobodno visili na stari gorštački način. Tu su bile i široke, zakivcima prošarane korice noža. Dok je pretpostavljao da je u pitanju tradicionalni nož omiljen kod starih planinskih lovaca, sa drškom od vučije vilice. Esa Pardi je na nogama imao mokasine, a na glavi kapu od dabrovine. Stajao je naslonjen na staru pušku „hokinku”, kapislaru sa dugom cevi, čiji je drveni deo bio namaзан uljem i sjajno uglačan, a mesingani ukrasi blistali su kao zlato.

Ukratko, Esa Pardi je izgledao kao slika iz prošlosti rađena uljanim bojama i jedini miris koji je dopirao od njega bio je onaj karakterističan, pomalo užegao miris koji je poticao od procesa štavljjenja jelenskih koža.

Dok se osvrnuo oko sebe i tek tada ugledao Džoa koji je ležao nekoliko stopa dalje, vezanih ruku i nogu kao i on sam, a onda odmerio celu grupu ljudi u odelima od jelenske kože. Začudilo ga je što su odela svih bila prilično čista, mada ne toliko kao Pardijsa. Ali, nijedno nije bilo prljavo, umazano životinjskom krvlju ili zamašćeno, niti je na njima bilo mesta nagorelih od baruta. A baš tako su svedoci opisali odela ljudi koji su oteli lepu Meksikanku.

Iskusnom Holideju je to bilo dovoljno. I pre nego što je Esa Pardi progovorio, bilo mu je jasno da njegovi ljudi nisu oteli Beatris Kastor.

– Koji si ti? – upitao je Pardi dubokim, usporenim glasom. – Holidej ili Džoa?

Lica natečenog od pada i udarca kundakom puške koji ga je onesvestio,

Dok Holidej je napravio grimasu koja je ličila na osmeh.

– Ako znaš naša imena, onda znaš i ko je ko, Pardi.

Izraz lica vođe razbojnika nije se promenio. Ozbiljno je posmatrao Doka svojim dubokim zelenim očima.

– U redu, Holideje, svejedno je. Imate mnogo sreće što ste živi i to ne smete da zaboravite.

– Nećemo, mada ne razumem zašto nas niste pobili? Mogli ste to lako da učinite u onom klancu.

– Nasuprot raznim legendama, bak-skineri ne ubijaju ubijanja radi. Ako smatramo da je potrebno... onda... – zastao je za trenutak i slegnuo ramenima. – U vašem slučaju ne mislim da je tako nešto neophodno.

Čovek širokih ramena, bikovskog vrata i okruglog lica skoro sasvim sakrivenog između čupavih crnih zalizaka, istupio je napred i stao pored Pardijsa. Bio je gotovo isto obučen kao i vođa, ali je nosio pušku marke „remington” teškog kalibra, još težeg nego Pardi. Delovao je dosta odlučno i pre nego što je bilo šta rekao, pljunuo je na tlo i svojim crnim očima strogo odmerio oba zarobljenika.

– To je bila očeva ideja – rekao je i Holidej je odmah zaključio da se radi o Esinom nepokornom sinu Krejgu. – Što se mene tiče, odmah bih vam prosvirao lobanje olovom i sačuvao konje.

– Niko te ništa nije pitao, Krejg – odvratio je Esa mirno. – Ja sam i ranije morao da sredim ponekog policajca, radili su to i moji ljudi, ali zapamti da tako nešto nikada nije bilo bez razloga. Ovoga puta ne znamo šta je razlog njihovog dolaska i ne možemo da pret-

postavimo kakve bi reakcije izazvala njihova smrt. Moglo bi se desiti da cela armija ljudi krene da češlja Anvil i na kraju nas otera odavde. A ovde smo izgradili sebi pristojno boravište, živimo našim životom, nikoga ne diramo i zato nikoga posebno ni ne interesujemo. Zato ne mislim da bi bilo mudro skinuti glavu jednom federalnom šerifu i jednom čoveku Holidejevog ugleda.

– Što još uvek ne znači da će vam glave ostati na ramenima... – promrmljao je Krejg, željan da se iskali na nekom.

Esa ga je strogo odmerio i kratko klimnuo glavom.

– To je tačno.

– Shvatili smo šta ste rekli – dobacio je Džo naduvenih usta i modrog oka. – Ali, šta, do vraga, želite od nas?

– Ja tebi postavljam to isto pitanje – odvratio je Esa Pardi.

– Dodavola, vi dobro znate zašto smo došli! – prasnuo je Džo. – U pitanju je Beatris Kastro.

– Tako sam i mislio – kazao je Pardi i okrenuo se prema Holideju. – Zar zaista veruješ da smo mi izveli taj napad i oveli devojku?

– Pa... nisam siguran, jer su me neke stvari čudile...

– Kao na primer?

– Razne nelogičnosti kao što su smrdljiva odela od jelenske kože, metalne uzengije, hladnokrvna i nepotrebna ubistva, gaženje šerifa koji je već bio mrtav i slično. To mi nije ličilo na vašu grupu, Pardi.

On čučnu, još uvek držeći u ruci pušku kojom se oslanjao na tlo.

– U pravu si, Holideje, to nismo bili mi. Učinio je to neko drugi i krivicu pokušao da svali na nas. Zašto, još uvek

mi nije jasno. Možda zbog toga što sam dolazio u sukob sa Kastrovim ljudima kada smo otimali njegovu stoku. Ne znam i nije me briga. Do sada se nismo bavili otmicama i to ni ne name-
ravamo. Naravno, opljačkamo ponešto kada nam zatreba, ali iz raznih razloga to sada ne bih želeo da objašnjavam, Holideje. Novac ovde ne igra ulogu i tih sto hiljada dolara ne bi nam mnogo koristilo.

Dok se okrete i pogleda u Džoa.

– A šta kažeš za njega?

Nije ni završio rečenicu kada ga je Krejgova noga pogodila tačno u vilicu. Mladić je u trenutku čučnuo pored njega čvrsto stežući pesnice, ali nije pokušavao da ga udari.

Njegov otac se nije ni pomerio.

– Sam si to tražio – dobacio je stari ošamućenom Holideju. – Kao i svi ostali, i Krejg radi ono što mu ja kažem. Mi imamo svoje zakone i njih se čvrsto držimo. Ja sam izabrani vođa koji donosi odluke i tu nema pogovora. Naravno, ako bi ostali u jednom trenutku zaključili da nisam dobar, smenili bi me glasanjem i izabrali nekog drugog. To se nije desilo već petnaest godina i otuda pretpostavljam da su sasvim zadovoljni – dodao je i lagano se ispravio. – A ja nikada nisam izdao naređenje da se otme Beatris Kastro.

Holidej i Džo izmenjaše poglede, a onda se Dok ponovo obrati Pardiju.

– Mislim da bismo se sa tim mogli složiti, mada... Mi smo tako nešto morali da proverimo.

– I stavili ste glavu na kocku – dobacio je Krejg.

– Neko je i to morao da učini.

– Pokazali ste se kao vrlo dovitljivi, čim ste uspeali da nađete put dovde – primetio je Esa. – Kako vam je to pošlo za rukom?

– Neko je pre izvesnog vremena otišao odavde i sećao se onog kanjona – odvratio je Holidej.

Krejg je tiho opsovao, a otac mu je dobacio mrgodan pogled.

– Prokleta meleskinja!

– Svejedno, ispali ste vrlo vešti, s obzirom na to da ste uspeali da stignete tako daleko – nastavio je Esa Pardi u čijem se glasu mogla primetiti izvesna doza poštovanja. A onda je začutao i duboko uzdahnio. – A prevalili ste toliki put ni zbog čega.

Holidej odmahnu glavom. – Pa... nije baš tako.

– Nego kako? Dobro, sada znate da mi nismo kidnapovali Kastrovu ženu i možete sve drugo da zaboravite. Mi ćemo preuzeti stvar i rešiti je na naš način.

Holidej oseti kako mu se nešto steže oko srca.

– Šta to znači?

– Ono što sam rekao. Prepustite stvar nama. Mi smo ti na koje je javno pala krivica za otmicu, pa ćemo taj problem sami rešiti. Zato nam se od sada sklanjajte s puta, Holideje! Sledeći put kada se budemo sreli, možemo se gledati samo preko nišana zadimljenih pušćanih cevi. Da li je to jasno?

Dok baci pogled niz blagu padinu na kojoj se nalazilo nekoliko brvnara sa lepo uređenim i ograđenim prostorima za stoku. Iznad proplanka na kome su se nalazili lebdeo je tanak sloj dima. Njih dvojica su sigurno bili prvi ljudi van zajednice bakskinera koji su no-

gom kročili u neposrednu blizinu njihovog skrovišta.

Već u sledećem trenutku se upitao da li će uopšte ostati živi da to nekom ispričaju? Iz Esinih reči moglo se zaključiti da je iskusni vođa rešen da ih pusti na slobodu. A Krejg? Taj čovek mu je izgledao kao pravi ubica i bilo je očigledno da je izrazito nervozan i ljut zbog njihovog prisustva.

– Šta će biti sa nama? – dobacio je zabrinuto.

– Kada se smrači, pustićemo vas – odvratio je Esa mirno, krajičkom okom okrećući na sina koji se trgao, ali nije ništa rekao. – Bićete odvedeni dosta daleko odavde, u planine, i to vezanih ruku i očiju. Moraćete sami nekako da se oslobodite, a onda probate da pronađete put, naravno kao pešaci. Ostavićemo vam oružje da ne biste umrli od gladi, a koliko mi je poznat vaš ugled zapadnjaka...

– Sto mu muka, oče! – presekao ga je Krejg. – Zar ćeš im dati puške i revolvere?

Esa mu dobaci kratak, ali odlučan pogled.

– Hoću. Kada ih ostavimo, oružje će biti prazno, ali će imati municiju iz svojih pojaseva i iz bisaga sa njihovih ubijenih konja.

– Dodavola, oče! Ti ih baš miluješ!

Esa samo odmahnu rukom.

– Da li si čuo da je neki čovek ikada izašao iz ovih planina za manje od nedelju dana? Naravno da nisi. Većini to nikada nije ni pošlo za rukom, jer su zalutali i zauvek nestali... Ova dvojica neće. Oni će izaći odavde i reći vlastima da mi nismo izveli napad u Hjustonu i da ne ubijamo samo zato što nam se

tako prohtelo. Potrebno je da skinemo sumnju sa sebe i možemo da delujemo.

Holidej podiže glavu.

– Znači li to da imate neki putokaz?

Esa se slabo osmehnu.

– Mi imamo svoje izvore, Holideje. Mogu samo da dodam kako ste daleko, veoma daleko od rešenja zagonetke. I kada to kažem veoma sam ozbiljan – dodao je, a zatim se okrenuo prema svom sinu.

– Krejg, uradi to kako valja, dečko – rekao je obraćajući mu se veoma autoritativno, mada je Krejg sigurno odavno prešao tridesetu. – Ti znaš gde i kako treba da ih ostaviš. I još nešto, ne želim da čujem bilo šta o nekakvom „incidentu”. Odvedi ovu dvojicu tamo gde treba, žive i zdrave, jer od toga možda zavisi bezbednost cele naše zajednice. Imaj to na umu, dečko moj...

Krejg je pocrveneo i klimnuo glavom odmeravajući ispod oka dva zarobljenika koja su ležala na zemlji.

– Pobrinuću se za njih, oče – odvratio je, a od tona tog ledenog glasa Dok odjednom oseti nelagodnost.

Samo je pogledao Džoa koji mu je neprimetno klimnuo glavom. Sada su morali biti mirni i čekati. Nije im preostalo ništa drugo.

* * *

Tamo je bilo nekoga. Holidej je bio siguran u svoj zaključak i zbog toga je pokazao Džou da se ne miče. Ovaj ga je odmah poslušao i čučnuvši s puškom u ruci pored oborenog debla, dobacio mu upitni pogled.

Šuma pred njima bila je sve reda i reda i posle kraćeg vremena našli su

se na čistini. Sada su mogli da odahnu, jer su znali da će biti lako da se odatle domognu puta za Hjuston. Naime, bilo im je potrebno nekoliko dana da od mesta u podnožju Anvila na kome ih je ostavio Krejg, dođu do tuda, nadomak civilizacije. Uspeli su da prežive hraneći se divljim plodovima, ali nije bilo nimalo lako. Sada je sve bilo iza njih i da nije bilo te proklete sumnje, mogli bi da se raduju i sami sebi čestitaju na izbavljenju.

Naime, u poslednje vreme im se činilo da ih neko prati i da ima sasvim druge ideje o njihovom mirnom i bezbednom povratku među ljude.

Džo je još jednom klimnuo glavom pošto mu je Dok pokazao oboreno stablo i rukom mu dao znak koji je značio „lezi dole”. Poslušao ga je bez reči i za tili čas se zaklonio iza debla. Zatim je Dok potrčao od svog drveta do sledećeg zaklona. Bila je to razdaljina od svega nekoliko metara i pretrčao ju je bez problema. Onda se prislonio uz stablo i čekao, ali nije bilo ničega; ni metka, ni pucnja, ni napada tajanstvenog pratioca. Nezadovoljno se namrštio i počeo da se preispituje: da li je ono što je čuo u šumi bio samo plod njegove mašte?

U jednom trenutku pomislio je da je u pitanju Krejg Pardi koji nije krio svoje neprijateljstvo prema njima. Možda se ipak iskrao od oca i rešio da ih ubije čak ovde, nadomak puta za Hjuston. Jer, ako bi bili nađeni sa metkom u leđa i ispražnjenih džepova, doživeli bi sudbinu mnogih neopreznih putnika koji su se samo malo udaljili od glavnog puta.

U svakom slučaju, neko ih je pratio. Holidej je sada bio sasvim siguran pošto je opet začuo neki slab zvuk iz

drugog dela šume, zvuk sličan lomljenju suve grančice. A onda, kada mu se učinilo da je čuo nešto što je ličilo na nejasan zveket, odjeknuo je pucanj i on se instinktivno sagnuo i uvukao glavu u ramena. Komadi otkinute kore zasuli su ga po vratu i ramenima...

Posle ovoga usledio je drugi, a zatim su se još dva kuršuma odbila od stabla iza kojeg se skrivao Džo. Holideju je odmah postalo jasno da nema posla sa baksinkerima. Naime, pucnji su odjeknuli iz „vinčesterke”, a nejasan zveket gvožđa koji je čuo ličio mu je na zveket mamuza.

Šta se to sada dešava, zapitao se. Možda su došli u blizinu nekog ranča i upali u zasedu kaubojja. Ipak, koliko mu je bilo poznato, nije bilo nikakvih rančeva u blizini puta. Još dva metka odbila su se o njegov „zaklon”, a onda je iz šume zagrmio neki glas.

– U klopci ste! Mi smo iza i oko vas! Odbacite oružje i izađite sa podignutim rukama!

– Ko to govori? – zapitao je Džo.

Kiša olova zasula je balvan iza koga je ležao, a komadići drveta zapraštili su na sve strane. I pre nego što je odjek puščane paljbe utihnuo, opet se začuo isti glas.

– Uradite onako kako vam je rečeno!

– U redu, Džo – dobaci Dok tiho. – Učinićemo kako čovek kaže.

Trenutak kasnije izašao je ispred drveta sa podignutim rukama, u jednoj čvrsto držeći pušku. Džo je sledio njegov primer i uskoro su dva prijatelja mirno stajala jedan pored drugog.

Onda su začuli šuštanje lišća i lomljenje grančica pod nogama tajanstvenih ljudi koji su se iz tame uputili ka njima.

Tako se prvi čovek kao senka pojavio iza Džoa. U stvari, stajao je blizu jedne topole držeći federalnog šerifa na nišanu. Drugi je došao nekako više zdesna. Trenutak kasnije, Dok se ukočio osetivši dodir puščane cevi na leđima. Istog časa se munjevito okrenuo i odbio pušku od sebe. Začuo se pucanj koji je odleteo u prazno, ali je prasak trgao i uplašio ostale. Džo je pošao za Dokovim primerom tako da je i pucanj njegov protivnika odleteo u vazduh, pošto čovek nije očekivao iznenadni pokret.

U međuvremenu, Holidej je levim laktom odbio cev puške u stranu i trгнуvši šestometak, snažno udario čoveka koji je stajao pred njim i gledao ga razrogačenim očima. Ni Džo nije gubio vreme. Hitro je kleknuo i njegov kolt je munjevito poleteo iz futrole. Oružje je planulo i promašilo, ali je ipak oborilo neznanca pored njega pre nego što je uspeo da se pomeri i pritisne okidač puške. Drugi napadač iz mraka uspeo je da prinese „vinčesterku” ramenu, ali ga je Džooov metak pogodio u rame tako da je zastenjao i poleteo unazad. U padu je udario u drvo, zateturao se i ispustio pušku. Kada je pokušao da je dohvati, Džo je priskočio i čizmom mu pritisnuo šaku. Ranjenik je jauknuo i zgrčenog lica pogledao u zadimljenu cev pištolja koji mu je bio uperen u čelo.

Holidej se ispravio i držeći u ruci kolt sa drškom od slonovače, lagano se okrenuo oko sebe. Izgledalo je da su u napadu učestvovala samo tri čoveka. Za trenutak je bacio pogled prema Džou i sa olakšanjem odahnuo videvši da njegov prijatelj drži situaciju pod kontrolom. Zatim je kleknuo pored čoveka koga je onesvestio udarcem pištolja po

glavi i počeo da mu pretresa džepove. Posle nekoliko trenutaka je ustao i pročitavši šta piše na četvrtastom komadu papira, izustio gadnu kletvu.

– Gospode bože, pa ovaj je rendžer!

Džo se trgao i žustrim pokretom osmotrio čoveka koji mu je ležao pored nogu. Sva sreća, metak ga je samo okrznuo, tako da rana na ramenu nije bila zabrinjavajuća.

– Svi smo rendžeri... – promrmljao je on lagano se dižući.

– Eh, do vraga, zašto se onda niste predstavili? – gnevno je zapitao Džo pomažući mu da ustane. – Sva sreća što nismo bili precizniji, jer ste samo pukom srećom ostali živi. Ipak, ti si ranjen...

– Što znači da ste u velikoj nevolji... – zastenjao je rendžer.

– Đavola sam u nevolji! – odbrusi Džo ljutito. – Trebalo je da doviknete ko ste, kada ste već ovako nekoga sačekali u zasedi.

– Otkuda vi to znate? Ja nisam...

Džo ga uhvati za košulju na grudima.

– Zato što sam ja Džo Kejsi, federalni šerif, glupane!

Čovek zbunjeno zatrepta; počeo je da miče usne kao da želi nešto da kaže, ali nije izgovorio ni glas. Ipak, posle nekoliko trenutaka moć govora mu se vratila.

– Dođavola? Pa mi vas tražimo! – rekao je.

– Pa, lepo... sada ste nas našli, mister – dobaci Holidej prilazeći. – Ali, moglo je biti još gore i nesreća je izbegnuta samo slučajno – dodao je. – Nego, recite šta se dešava?

– Ovaj... puno ljudi češlja ova brda u potrazi za vama – odvrati ranjenik.

– Inače... moram da dodam da takvi kakvi ste, sa bradama i dronjavim odelima, nikako ne odgovarate opisu koji smo dobili.

Džo ljutito opsova.

– A kako ste, do đavola, mislili da izgledamo posle sedmodnevnog potucanja po ovoj divljini? I to bez hrane, vode i konja? Svakako da smo drugačiji. Nego...kada si ti stupio u rendžere?

– Tek sam završio obuku.

Džo i Dok izmenjaše za trenutak značajne poglede.

– Dobro, hajde – dobaci Holidej ostalima. – Skupite se pa da krenemo. Nego, kakve su novosti? Da li je Kastro platio otkupninu?

– Dobio je produženje roka – dobaci drugi rendžer. – Mislim da je u pitanju još pet dana.

– Onda bi bilo bolje da se ne zadržavamo – dobaci Džo. – Još uvek bismo mogli nešto da pomognemo.

– Možda – odvrati Dok zamišljeno. – Razmišljao sam dosta o onome što je Esa Pardi rekao... Sećaš se da je kazao da smo „daleko, jako daleko od pravog puta”? To je i ponovio. Kao da je time hteo nešto da nam kaže.

– Tačno... mada to može da znači svašta.

U tom trenutku začuli su topot kopita i ugledali celi grupu rendžera koji su im se približavali. Dok je odmah prepoznao najstarijeg od njih; bio je to narednik Roj Džouns iz stanice teksaških rendžera u Hjustonu.

– Sto mu gromova, Holideje! – obratio mu se Džouns prilazeći. – Šta se ovde dogodilo?

– Sve je prošlo sa manjim ranjavanjem, mada je moglo da se završi i

mного gore – odvrati Dok dodirujući rukom obod šešira. – Izgleda da ovim momcima niko nije rekao da se moraju predstaviti kao rendžeri.

Džouns strogo odmeri tri mladića.

– O tome ćemo kasnije. Nego, drago mi je što obojicu vidim žive i zdrave. Već smo izgubili svaku nadu, samo da znate... Ali, hajdemo, u Hjustonu vas očekuju.

Dok iznenađeno podiže obrve.

– Zar?

– Tamo je jedan čovek koji kaže da vam je prijatelj, mada bih pre rekao da je sa vaše „crne liste”.

– A kako se dotični zove?

– Migel Pere.

Džo i Holidej se zgledaše.

VI

Žudeći da se što pre dočepa kupatila, Dok je sa lakoćom preskočio nekoliko stepenica pred hotelskim ulazom, ne mareći zbog sumnjičavih pogleda vratara kome se nimalo nije svidelo njegovo prljavo i pocepano odelo. Ušavši u predvorje, prišao je recepcionaru i žurno zatražio sobu sa toplim kupatilom.

– I neka mi dečko donese paket sa odelom koji će mi poslati iz Metjuove trgovine.

– Da, ser – odvratio je recepcionar pružajući mu ključ.

Jedan čas kasnije, Holidej je sišao u restoran kao sasvim drugi čovek u novom, elegantnom odelu koje mu je savršeno pristajalo. Brzo je slistio obimnu porciju piletine sa krompirom i popio dve dobre kafe. Kuvar mu je na kraju pronašao i jednu „zagubljenu” porciju palačinki, pa je mogao zadovoljno da

odahne. Tek što je završio sa ručkom na vratima se pojavio i Džo, takođe sređen i doteran.

– Video sam onu hulju Migela Perea, Dok – obavestio ga je sedajući za sto. – Eno ga u ćeliji, kod šerifa u stanici. Kaže da je u Hjuston došao zbog tebe i da želi da te vidi.

– Je li rekao zbog čega?

– Nije hteo da kaže, ali pošto je spominjao i mene, rendžeri su ga strpali u zatvor. Možda to ne bi učinili da im nije rekao kako smo ga prebacili iz Meksika gde je radio za El Guapa. Ovako su posumnjali da ima neke račune sa mnom i za svaki slučaj...

– Jasno mi je, prijatelju. Onda, šta čekamo? Hajde da vidimo šta ta protuva hoće od mene.

Uskoro su bili u šerifskoj stanici i iznenadili se čuvši da je šerif dao ostavku.

– Privatni razlozi – dobacio je Roj Džouns, rendžerski narednik koji je privremeno obavljao i ovu dužnost.

– Je li Pere još u ćeliji? – upitao ga je Dok s vrata.

– Jeste. Zadržali smo ga dok ne dođete, mada je to protiv propisa... U stvari, ne postoji pravi razlog za hapšenje i on zbog toga cvili kao miš – dobacio je Džouns, skinuo sa kuke svežanj ključeva i pružio ih Doku. Treća vrata, levo. Možete ga i pustiti, ako smatrate da to zaslužuje.

– Jasno, Roje.

Obojica ćutke pođoše prema hodniku sa ćelijama. Čim je čuo korake, Migel je prišao rešetkama, sav u iščekivanju. Ugledavši Holideja i Džoa, glasno je odahnuo.

– Mister Holideje, hvala Bogu što ste se pojavili! Ovi ovde misle kako hoću da vas ubijem. Pustite me napolje, važi? – vikao je mršavko i molećivo gledao u Doka.

– Smešten si ovde za svaki slučaj Migel. S obzirom na tvoj dosije, rendžeri su pomislili da imaš osvetničke namere.

Migel Pere opsova.

– Dodavola, pa vi dobro znate da nemam ništa protiv vas, mister Holideje! Čak ni protiv mister Džoa! Zahvalan sam što ste mi spasili život i rekao sam da vam to neću zaboraviti. I tako je i bilo... Nisam zaboravio i došao sam da vas vidim, pošto želim da vam pomognem.

Džo se nakašlja, ali Migel ga samo odmeri ispod oka ne okrećući se na tu stranu.

– A u čemu želiš da mi pomogneš, Migel?

– Pa u vezi sa otmicom Kastrove!

Dok zažmuri, a Džo nabra obrve i priđe bliže.

– A otkud ti znaš za to?

Migel slegnu ramenima.

– Pa... imam i ja svoje načine da nešto saznam.

I pre nego što je mogao bilo šta da kaže, Džo je prišao i provukavši ruke kroz rešetke snažnim pokretom šćepao Migela za grudi.

– Ne igray se sa nama, protuvo! – viknuo je. – Misliš da ćemo da te molimo? Govori ako nešto znaš i ne pričaj u zagonetkama...

Videći da je vrag odneo šalu, mršavko promrmlja:

– U redu, u redu... zašto se odmah ljutite, mister? Samo sam rekao da uvek

držim uši otvorene. Uostalom, od toga živim.

– Onda govori! – dobaci mu Dok nervozno.

– Naravno, naravno... Pa, eto, pošto mi je rana zarasla potražio sam nešto... što bi mi pomoglo da se održim u životu. Kružio sam oko Lareda i ostalih graničnih gradova i nisam imao hrabrosti da pređem Rio. No, imao sam jednog druga koji to sme... Otuda mi je doneo nekoliko obaveštenja, ali ništa što mogu da iskoristim. Bar tako sam onda mislio...

– A sada? – požurivao ga je Holidej nestrpljivo.

– Sada mislim kako mogu da vam pomognem, mister. Čujte, zar on ne bi mogao da me pusti?

– Pitaj njega, Migel.

Pere zakoluta očima i okrete glavu prema Džou.

– Šta kažeš?

Džo odmahnu glavom i još više pojača stisak.

Pere rezignirano uzdahnu.

– Pa dobro... Eto, jedna stvar koja mi je ostala u sećanju bila je da je brod natovaren stokom krenuo iz Galvestona i otplovio u Matamoros. Prijatelj mi je rekao da je na palubi broda u toku plovidbe nekoliko puta video jednu lepu ženu, uvek u isto vreme, oko podne, i uvek sa dvojicom revolveraša koji su je pratili. Nije bila vezana, ali moj prijatelj je imao utisak da nije bila ni slobodna.

Dok i Džo izmenjaše značajne poglede. Nisu ništa rekli čekajući da Pere nastavi.

– Nisam smatrao da je to važno sve do trenutka kada su počele da se šire glasine o tome kako su bakskineri ote-

li Beatris Kastro. U prvom momentu nisam to povezivao sve dok nisam čuo da je lepa žena na brodu imala u sebi meksikanske krvi. Ni tada nisam pomislio da bi to mogla biti Beatris, zbog toga što svi znaju da bakskineri operišu daleko u području Anvil, ali i zbog toga što nisu moreplovci. Ipak sam poslao prijatelja u Matamoros. Brod je već otplovio, ali ima nekih nagoveštaja da je devojka iskrkana na obalu...

– Nagoveštaja? – ponovi Holidej.

Migel se preznojavao.

– Pa... niko nije bio siguran u tako nešto. Ljudi su videli da je tokom noći sa broda odnet ogroman sanduk od pruća, neuobičajeno velik sanduk nepoznatog sadržaja. Neki kažu da se unutra nešto micalo, pa se može pretpostaviti da je bila devojka... Ali, to nema nikakve veze sa bakskinerima.

– Znamo da bakskineri nisu umešani, Migel – odvrati Dok dajući znak Džou da ga pusti.

Jedva dočekavši slobodu, Pere ispravi odelo i koraknu nazad, van domašaja ruku federalnog šerifa.

Dva prijatelja se zamisliše.

– Mislim da je Rip Majls – dobaci Džo.

– Moguće – složi se Holidej i značajno klimnu glavom. – Kastro ga je dobro „izbrusio” u kockarnici Velike Mame, zar ne? Uopšte uzev, izgleda da je taj oholi i potcenjivački stav za Kastru uobičajen. Hm... moguće je da je Majls sve organizovao iz osвете i oteo mu ženu... U svakom slučaju, odveli su je u Matamoros i možda je Esa Pardi baš mislio na to kada nam je rekao da smo udaljeni od pravog mesta.

– Esa Pardi? – ponovio je Pere. – Čuo sam da je viđen negde blizu granice, ali nisam poverovao u to. Po pravilu, bakskineri se nikada nisu toliko udaljavali od Anvila.

– Mislim da ovoga puta jesu. – proce-di Dok zamišljeno. – Dobro, a zašto si ti uopšte došao kod mene, Migel?

– Pa čuo sam da ste, pored rendžera, i vi lično angažovani povodom otmice Beatris Kastro. Ja... ja vam nešto dugu-jem... Osim toga, potpuno sam švorc, mister Holideje i iskreno da kažem, računao sam da će mi ova informacija doneti možda neki dolar.

– Prokletniče ucenjivački! – dobaci Džo ljutito. – Kako možeš da budeš toliko pokvaren?

Holidej podiže ruku kako bi smirio situaciju.

– U redu, Migel – kazao je lagano. – Mislim da si zaslužio pedest dolara i dobićeš ih, druškane. Ali, moraćeš da odeš do granice i saznaš još ponešto – nastavio je otključavajući vrata ćelije.

Naravno, Migel je odmah izašao, ali držeći se zida i neprestano gledajući u Džoa. Sada se sasvim približio Holideju kao da od njega očekuje posebnu zaštitu.

– I sve što saznaš, saopštićeš ljudima u rendžerskoj stanici u Laredu – dobacio je Dok odmeravajući ga.

– Dovraga, mister Holideje, pa ja ne bih smeo da se pojavim ni u blizini takvog mesta! – usprotivio se mršavko. – Ako me neko tamo vidi, svi izvori informacija biće mi ubuduće zatvoreni.

Holidej slegnu ramenima.

– Snađi se, Migel. Znam da si prepre-den i domišljat i da ćeš taj problemčić lako rešiti. Ovo mi je vrlo važno i zato

tražim da pomogneš. Ako to uradiš, više mi ništa ne duguješ.

Pere je izgledao zabrinuto. Preleteo je pogledom od namrštenog Džoa do bezizražajnog Dokovog lica.

Najzad je nevoljno klimnuo glavom.

– U redu, mister Holideje. Pristajem. Nego... da li bih mogao odmah da dobi-jem taj novac?

Dok bez reči izvadi novčanik i pruži Migelu pet novčanica od po deset dolara. Istinski, smatrao je da je pedeset dolara vrlo mala cena za ono što mu je Migel Pere saopštio.

* * *

Kako se situacija razvijala, bilo je logično da dva prijatelja što je pre moguće krenu put luke Matamoros u Meksiku.

Posle kratkih priprema seli su na voz za Galveston, gde su se ukrkali na brzi jedrenjak koji ih je prevezao preko Meksičkog zaliva i doveo ih u stočarsku luku nedaleko od Braunsvila u Teksasu. Bilo je mnogo brže ploviti jedrilicom nego putovati kopnom i menjati nekoliko vozova i poštanskih kočija.

Osim toga, ovakvo putovanje imalo je još jednu prednost. Naime, kapetan broda i posada bili su u toku raznih „govorkanja” i „glasina” koje su kružile po svim lukama Meksičkog zaliva. Tako su Holidej i Džo saznali da je jedrenjak koji je odvezao Kastrovu stoku u Matamoros nastavio put duž obale, pravo ka centralnoj i južnoj Americi. Tamo je trebalo da pokupi tovar drvene građe i odveze ga na jug, sve do Rio de Žaneira. Za dalje planove broda niko nije znao.

Holidej je mogao da se kladi da se brod neko vreme neće vraćati u Sjedinjene Države, jer je bilo gotovo izvesno da je kapetan bio umešan u otmicu Beatris Kastro. Sada nije imao vremena da misli na to. Nastavili su put Matamorosa i čim su stigli, uputili su se prema delu grada određenom za tranzit i prihvatanje stoke koja je ovamo transportovana brodovima. Malo su se raspitali i veoma brzo našli agenta koji je prihvatio Kastrova grla. Zvao se Grant i bio je nizak, mršav čovek, ogromne energije. Krupne crne oči blistale su mu čudnim sjajem. Govorio je živo, gestikulirao i nervozno se premeštao sa jedne noge na drugu.

Dok i Džo morali su da sačekaju da maleni Meksikanac organizuje žigosanje, podeli neke markice ljudima koji su ga čekali, pritom neprestano vičući i svađajući se. Kada je završio, uputio se prema nekoj sklepanoj brvnari koja mu je služila kao kancelarija, čitajući uz put gomilu papira.

– Senjor Grant! – obratio mu se Dok učtivo. – Možete li za trenutak?

– Hteli bismo da razgovaramo sa vama – dobacio je Džo pokušavajući da se osmehne.

On ih je pogledao, klimnuo glavom i nastavio da korača prema brvnari, još uvek pregledajući papire prekrivene kolonama sitno ispisanih cifara. Njegove tanke usne neprestano su se micale i Džo shvati da on napamet zbraja brojeve iz dugih i zamršenih kolona.

– Da li ste čuli da bismo hteli da razgovaramo sa vama? – ponovio je Holidej idući u korak sa njim.

– Si, senjor, samo govorite – odvratio je ne usporavajući. – To je sloboda koju

još uvek posedujemo – dodao je ulazeći unutra. Onda je brzo prišao stolu, uzeo neku debelu knjigu i žurno zapisao u nju pet ili deset cifara. – Samo govorite, molim vas – dodao je za tren podižući pogled. Mogu da radim svoj posao, a da ipak pažljivo slušam vaše reči. To je talenat koji, srećom, posedujem.

Dok slegnu ramenima.

– U redu, senjor. Hteli bismo da saznamo nešto o krdu stoke koje je dovezeno.

Grantova ruka je za trenutak zastala, ali je ipak nastavila da piše.

– Malo toga mogu da vam kažem, senjor – odvratio je. – Stoka je bila isporučena po dogovoru. Izvestan broj grla je još uvek u ogradama. Sve je prodato, što znači da se u ovom trenutku menja žig. Uveravam vas da je sve u redu – dodao je i onda ipak podigao glavu. – Da li ste vi američki predstavnici zakona? Ja...

– Ne treba da brinete za stoku – prekinuo ga je Holidej. – Znamo da nije ukradena. Mi želimo da saznamo nešto sasvim drugo. Šta je, na primer, sa glasinama da se na brodu nalazila neka žena? I šta nam možete reći o Ripu Majlsu?

Grant spusti olovku i sa pažnjom odmeri svoje sagovornike.

– A šta na primer, senjor?

– Ono što znate – dobaci Džo.

Meksikanac je uzdahnuo i naslonivši se na stolicu, prekrstio je ruke. Bacio je kratak pogled na Holideja, pa na Džoa, a onda lagano klimnuo glavom.

– Vi izgledate kao ljudi koji žive od revolvera. Hm.. čim je tražio isplatu u gotovom novcu, znao sam da nešto nije u redu.

– Ko je tražio? – zapita Dok brzo. – Rip Majls?

– Si, senjor. Tražio je od mene da mu platim deset hiljada dolara za stoku... ovu i dva krda koja su ranije dopremljena – mahnulo je neodređeno rukom pokazavši prema ogradama iza kojih su mukala goveda. – To nije bio uobičajeni način plaćanja, ali on mi je napomenuo da ovoga puta mister Kastro želi novac na ruke. Hteo sam to da proverim telegramom, ali Majls se prvo uvredio, a onda naljutio što sumnjam u njega. Pokušao sam da mu objasnim kako u ovakvoj situaciji moram da imam neko pokriće, ali on me je udario pesnicom i izašao napolje.

– A šta ste učinili sa novcem?

Grant slegnu ramenima.

– Poslao sam ga senjor Kastru preko banke, kao i obično. U stvari, doznačio sam ga na njegovu banku u San Antoniju – dodao je i uznemireno pogledao u svoje sagovornike. – Zar nešto nije u redu? Novac nije stigao?

Holidej podiže ruku.

– To nije predmet našeg interesovanja. Zanimaju nas Majls i ona žena...

Grant se namršti.

– Ne znam ništa ni o kakvoj ženi – odvratio je i malo nakrivio glavu. – Hm... vidim da vas je to baš razočaralo. Ipak, moram da dodam da sam čuo priču o nekoj misterioznoj ženi koja je, navodno, svakog dana viđana na palubi jedrenjaka u pratnji naoružanih stražara. Lično nisam video ništa, te stoga ne mogu da kažem šta je u celoj stvari istina.

– Čuli smo da je iskrcana jedne noći pre nego što je brod isplovio. I to u velikom pletenom kovčegu...

Grant se trže.

– Zaista? O tome takođe ne znam ništa.

– A šta je sa Majlsom? – zapitao je Džo.

– A, senjor Majls! – huknu Grant i počeo da šeta po prostoriji živo gestikulirajući rukama. – Sreo sam ga samo u dve prethodne trgovačke transakcije, kada je doterao stoku od Kastru. Dakle, imao sam malo veze sa njim, mada sam u gradu čuo kako je čovek vrlo lošeg karaktera. Osim toga, našao sam da pijanči sa šljmom koji je na samoj ivici zakona...

– Meksikancima? – zapitao je Dok.

– Pa...koliko sam razumeo, pored Meksikanaca, njegovo društvo su uglavnom gringosi, to jest begunci od zakona koji ne smeju da se vrate u vašu zemlju, senjor.

– Znate li neko ime? – zapitao je Džo. Grant se zamisli.

– Znam jedno. Čuo sam priču da Rip Majls provodi dosta vremena ispijajući tekilu sa gringom koji se naziva Adrijan. I ja sam se odmah začudio što se taj lupež zove isto kao Adrijan Kastro, ali šta ćete? Na svetu ima svakakvih stvari.

– Zaista čudno – složi se Džo pogledavši Holideja koji je klimnuo glavom. – Da li je taj čovek još uvek u gradu? Taj Adrijan?

– To ne znam, mister. Ne znam ni da li je Rip Majls negde u blizini. Pretpostavio sam da se vratio nazad u Teksas, kao i obično, kopnenim putem.

– A gde on obično prelazi Rio?

– Pretpostavljam u Laredu.

Holidej stisnu usne.

– Prilično parče puta, zar ne? I to kroz veoma opasan predeo.

– Si, si... Da znate da sam i ja o tome razmišljao i ne znam razlog tako čudnog izbora, senjori. Isto tako, bio sam prilično nespokojan kada je od mene zatražio gotov novac. Iskreno, ne bih želeo da ga više ikada vidim. Dakle... želite li još nešto?

– Samo jednu stvar, senjor Grant – dobacio je Holidej. – Poznajete li nekoga u gradu ko bi nam mogao pomoći da nađemo Majlsa ili tog Adrijana?

– Znam samo da su obično pili u jednoj jeftinoj kantini koja se zove „El Papaja”. To je vrlo loš kraj, senjori... Molim vas da uvažite moje upozorenje!

– Hvala, amigo – odvratio Dok sa blehim osmehom na licu. – Mi smo i do sada bivali na vrlo opasnim mestima. Ipak, hvala još jednom! – dodao je i rukom dao znak Džou da pođu.

Kantina „El Papaja” nije izgledala ni najmanje primamljivo. Spoljašnji zidovi bili su išarani kuršumima i šareni od prljavštine raznog porekla. Pred ulazom je dremao neki ofucani Meksikanac, dok je iz obližnjeg kanala smrdela ustajala voda.

– Čini mi se da više nisam žedan – promrmljao je Džo s gađenjem. – Šta misliš, kako tek izgleda ulaz iz sporedne ulice?

– Strašno. Ipak, mesto je pogodno za skrivanje – odvratio Holidej ozbiljno.

– Misliš da je kantina samo fasada?

– To je jedna od mogućnosti. Hm... više se zaradi sakrivanjem ljudi u bekstvu nego točenjem tekile.

– Ovde čovek ne može da bude žedan.

– U pravu si, prijatelju – složi se Dok i njih dvojica se lagano uputiše unutra.

Naravno, tamo nije bilo ništa bolje. Ljudi zakrvavljenih očiju pravili su se da ih ne primećuju, ali su obojica znala da im prate svaki pokret. Grupa polupijanih devojčura sedela je na jednoj klupi, blizu stepenica koje su vodile na gornji sprat. Krčmar je imao samo jedno oko, pištolj zadenut za pojasom i kecelju koja je bila više crna nego bela.

Ćutke su prišli šanku, a Meksikanac ih je samo odmerio, stavio pred svakog prljavu čašu i uzeo flašu sa tekilom.

– Ostavi piće, amigo – obratio mu se Holidej. – Želim samo obaveštenje.

Krčmarevo jedino oko opasno je suzilo. Za to vreme, Džo se okrenuo leđima šanku i naslonivši se laktovima na ivicu, preleteo pogledom po sumornoj prostoriji. Bilo je interesantno da se niko nije pokrenuo, čak ni devojke na klupi...

Svi su netremice posmatrali dva gringosa.

– Ne razumem – odvratio je jednooki na španskom.

Dok se široko osmehnu i već sledećeg trenutka baci na šank zlatnik od dva dolara. – A sada? – upitao je tiho.

– Sada je malo bolje.

– U redu. Kaži mi kada ti bude teško da razumeš ono što govorim – dobacio je Holidej, namerno ističući teksaški naglasak. – Amigo... – dodao je nagnjući se prema krčmaru – tražim jednog svog prijatelja. Hitno. Zove se Adrijan. Sa njim je još jedan gringo, Rip Majls. Ovaj moj drugar i ja moramo brzo da ih nađemo, inače će ih zadesiti gadna nevolja.

Krčmar se naslonio na šank i svojim jedinim okom netremice zurio u Doka.

– Pa? – upita Holidej posle kraćeg ćutanja. – Šta kažeš? Onaj zlatnik je tu, zar ne? Nije se istopio?

Naravno, trudio se da deluje samouvereno, odmah prepoznavši kolebanje u krčmarevom ponašanju. Naime, znao je da Meksikanac sumnja i da na svoj način pokušava da dokuči nisu li on i Džo možda prerušeni policajci. Kada je malo grublje pomenuo novac i otvoreno nagovestio da je platio za informaciju, to je već zvučalo ubedljivije. Ipak, jednooki nije želeo tek tako da se preda.

– Adrijan? Majls? – tobože se začudio odmahujući glavom. – Ta imena mi stvarno nisu poznata, senjor. Možete da opišete vaše prijatelje?

– Znaš ti dobro kako oni izgledaju, amigo! – odbrusi Holidej oštro, lagano spuštajući desnu ruku prema opasaču. – Ja ne želim da uništim tvoj lokal, ali biću primoran nešto da preduzmem, ako odmah ne progovoriš, amigo.

U krčmarevom oku zasjala je strepnja, ali je i dalje odmahivao glavom, tresući pritom svojim širokim ramenima.

– Ne razumem... – dobacio je na španškom.

Dok i Džo izmenjaše poglede i pritom federalni šerif jedva primetno klimnu glavom. Onda se Holidej ponovo okrete prema krčmaru.

– A možda razumeš ovo! – rekao je i dograbivši čoveka za prsa, tako ga snažno privukao preko tezge da se okovratnik kao omča zategao oko čovekovog vrata. Jednooki Meksikanac se zacrveneo u licu i počeo teško da diše. Dok nije popuštao. Još malo je stegao okovratnik i debeljko je počeo da krklja. Pokušao je da kaže kako ništa ne

razume, ali sada su se te nerazgovetne reči pretvorile u potmulo grcanje.

– Ako ne odgovoriš na pitanje... – siktao je Dok – znaš da ću te zadaviti, hujlo. – Govori... – dodao je popuštajući stisak i unoseći mu se u lice.

Dok nije uspeo ni da završi rečenicu, a tri čoveka koja su sedela na klupi pored zida, ustala su i jurnula krčmaru u pomoć. Očekujući napad, Džo se mašio revolvera, ali nije uspeo da ga do kraja izvuče iz futrole. Jedna od upadljivo namazanih dama zgrabila je stolicu i udarila ga po ramenu: za trenutak je posrnuo, a to je iskoristio najbliži Meksikanac koji je uhvatio obližnji sto za noge i gurnuvši ga na Džoa, prikovao ga uza zid. Tako je ruka federalnog šerifa bila zarobljena držeći revolver upola izvučen iz futrole. Bio je zaista u nezgodnom položaju bespomoćno „plivajući” drugom rukom i pokušavajući da dođe do daha.

Druga dvojica su svom snagom nasrnula na Doka. On je u trenu odgurnuo krčmara i odskočio u stranu. Nažalost, nije sasvim uspeo da izbegne udarac pesnice koji ga je zakačio po ramenu i odbacio niz šank. Uz krajnji napor uspeo je da se održi u poluuspravnom položaju i da, pridržavajući se rukom za šank, odbije nogom napad jednog Meksikanca koji je nasrnuo na njega sa nožem u rukama. Naime, sečivo mu je proletelo tik pored ramena i zarilo se u šank. Dok je uhvatio napadača za kosu i svom snagom ga zavitlao prema zidu iza sebe; posle tupog udara začuo se prigušen jauk, a onda jasno i nedvosmisleno krckanje kostiju. Nije imao vremena da vidi šta je sa njegovim protivnikom. Naime, u istoj sekundi se

izvio na drugu stranu izbegavši stolicu koju je treći napadač bacio na njega. Zatim je skočio napred i čelom mu zadao udarac u vilicu. Meksikanac se zateturio unazad tako da je mogao da ga „obradi” pesnicama. To je već bilo previše i čovek se bez glasa srušio na pod.

Bitka još uvek nije bila okončana. Jedna od kafanskih dama vrišteći se bacila na Holideja pokušavajući da ga izgrebe po licu i stavi mu prste u oči. U dva vešta pokreta Dok je uspeo da je se oslobodi, ali vremena za predah nije bilo. Jedan od napadača ponovo je ustao, izvukao nož i jurnuo prema njemu. Videvši čovekove oči u kojima je goreo ludački sjaj, Holidej shvati da se ovde ništa neće rešiti tučom. Munjevitom je pošao rukom ka opasaču, izvukao revolver i povukao oroz znajući da ovaj protivnik neće odustati sve dok jedan od njih dvojice ne strada.

Odmah zatim, začuo se strašan tresak koji je odbacio čoveka unazad. Njegove razrogačene oči još više su se izbuljile, a nož ispao iz ruke i otkotrljao se na pod. Taj pucanj je naterao i napadača koji je gurao sto na Džoa da se okrene i vidi šta se dešava. Dok je ugledao onaj poseban plamičak u njegovim očima, a odmah zatim ruka mu je pošla ka leđima. Znao je da je u pitanju nož i znao je da mora da potegne. Kolt sa drškom od slonovače još jednom je bljunuo vatru i čovek se srušio sa rukom podignutom u vazduhu.

Istog trenutka se okrenuo, jer je začuo buku na stepenicama. Zaprepastio se kada je video da odatle silaze četvorica Meksikanaca i to svi sa oružjem u rukama. Odmah zatim revolveri su

zagrmeli, olovo je zadobovalo po zidovima i Holidej se munjevito bacio na pod. Nije želeo da ostane na tom mrstu i brzo je dopuzao do Džoa.

– Hej, ortače, čemu ti služi taj kolt? – dobacio je i otkotrljao se dalje, istovremeno pucajući najbrže što je mogao.

Jedan od napadača zamlatarao je rukama i pao na kolena dok mu se na levoj strani širila krvava mrlja. Ostala trojica potražila su zaklon, a devojke su zavrištale i istrčale na ulicu. Holidej je uspeo da se zakloni iza jednog prevrnutog stola, a meci ispaljeni na njega počeli su otkidati komade drveta veličine pesnice. Zatim je zapucao i promašio. Onda se okrenuo i pogledao u Džoa zaključivši da je ovaj samo polusvestan. Naravno, to su primetili i Meksikanci i počeli da pucaju prema njemu. U želji da ga zaštiti, Holidej je zapucao i ispalio poslednji metak iz kolta.

Tek sledećeg trenutka je shvatio šta je uradio. Dakle, to je to, pomislio je. Za koji sekund Džo će biti izrešetan, a on će stajati tu sa praznim revolverom i neće moći ništa da učini.

Nije ni završio misao, a prostoriju je prodrmao tresak sličan eksploziji. Podigavši glavu, Dok je sa zaprepasćenjem gledao u Meksikanca koji se trgao, čudno izdigao na prste i pao na stranu pokušavajući da zaštiti grudi koje su rešetal meci. To je iskoristio da napuni kolt misleći da je Džo došao k sebi i uspeo da se odbrani. A onda je krajičkom oka pogledao u svoga prijatelja i video ga kako leži na podu. Tek tada je shvatio da on nije pucao.

Sa ulaznih vrata odjeknula su još tri pucnja i preostali Meksikanci su se bez reči srušili na pod. Dok se lagano okre-

nuo i na pragu ugledao krupnog sedokosog čoveka bele čekinjaste brade koji je u jednoj ruci držao kolt koji se dimio, a u drugoj tešku pušku „hokinku”.

Naravno, odmah je prepoznao Esu Pardijsa. U nekoliko koraka vođa bakskinera je došao do šanka, zgrabio jednookog krčmara i prebacio ga preko ramena, istovremeno mu dovikujući:

– Kupi svog prijatelja i bežite odavde! Ovi ljudi imaju u gradu više prijatelja nego pas buva! Beži kad ti kažem!

Dok nije čekao da mu se dva puta kaže. Samo je klimnuo glavom i prebacivši Džoa preko ramena i preskačući preko mrtvih tela, krenuo je za Esom Pardijsom prema zadnjem ulazu.

Izašavši iz saluna našli su se do člana u vodi i blatu. Nisu se obazirali na to, već su potrčali koliko ih noge nose. Doku je laknulo kada je video da sunce klizi ka zapadu. Uz malo sreće moći će da izmaknu gonjocima do dolaska mraka, a onda...

Dodavola, nije znao šta će se posle toga desiti ali je ipak trčao za Pardijsom pitajući se kuda ga vođa bakskinera vodi.

VII

Meksikančev krik prolomio se kroz tišinu noći i Holidej je podigao glavu i upitno pogledao u Džoa koji se borio sa žilavim pilećim batakom. Ovaj mu je samo uzvratio pogled i značajno namignuo.

Ljudi oko logorske vatre nisu čak ni zastali pri jelu. Bilo ih je šestorica, svi odeveni u jelenske kože sa kapama od dabrovine. Bili su to ljudi Ese Pardijsa koji su pošli na jug da pomognu svom

vođi i koji su sada bezbrižno logorovali u ovom stenovitom meksičkom kanjonu. Naravno, sa obe strane bili su postavljeni stražari, a Esa Pardi i njegov sin Krejg odveli su negde jednookog krčmara.

Njegov krik trgao je Doka iz misli.

Ipak, brzo se smirio nastavljajući da pije kafu iz limenog lončeta i zuri u noć očekujući da se neko pojavi. Međutim, niko nije dolazio... Meksikanac je ponovo kriknuo i on se krajnjim naporom uzdržavao da ne ustane, jer je znao da tako nešto ne bi bilo dobro protumačeno. Pretpostavljao je šta se događa, pošto je pre nego što je odveo zarobljenika Krejg Pardi dobro naoštrio svoj nož...

Iz Matamorosa su morali da se probijaju uz pucnjavu. Naime, kada su stigli do konja koje je doveo Esa Pardi za njima je jurila cela horda Meksikanaca. Pucali su i gonili ih kao lude, ali samo do dela puta koji je vodio prema visoravni. Tu su se, gotovo niotkuda, pojavili ljudi u jelenskim kožama i jedan pucanj iz njihovih teških pušaka bio je dovoljan da preostale gonioce natera da se okrenu i odjure u grad ni ne osvrćući se.

Krejgova grupa ih je dovela do ovog mesta na kome su se ulogorili, a Esa je počeo da ispituje jednookog krčmara čim se osvestio. Pošto je ovaj odbio da odgovara, Krejg je nešto došapnuo ocu koji ga je pažljivo saslušao, a onda kratko klimnuo glavom. Posle toga, njih dvojica su otišla u noć sa zarobljenikom...

Onda su se iz mraka začuli neki šumovi i ubrzo su im prišli otac i sin. Stari bakskiner više nije nosio šestometak

kojim je bio naoružan kada je upao u „El Papaju”. Činilo se da se mnogo bolje oseća uz nož i staru pušku svojih predaka koja mu je zaista i pristajala.

Zastali su pred Holidejem i polako seli. Krejg je lagano izvadio nož i čučnuvši sasvim blizu vatre, odrezao jedan komad mesa sa pileta koje se još uvek vrtelo na ražnju.

– Odveli su je u grad koji se zove San Kristobal de los Kazas – rekao je Esa tiho. – Čuva je grupa hulja koji pokušavaju da se predstave kao moji ljudi.

Holidej ga je ćutke posmatrao.

– Jedino što želim je da zbrišem te pasje sinove sa lica zemlje – nastavio je Pardi. – Niko neće nekažnjeno rušiti moj ugled i to ću pokazati na najbolji način. Ako vam uspe da prilikom napada spasete tu ženu, Holideje, onda neka vam je sa srećom. Ali, od nas u tome nemojte očekivati nikakvu pomoć.

– U redu. Ali, mislim da bi delovalo... odnosno doprinelo vašem ugledu, ako bi pomogli da ona živa izađe iz toga.

Esa se zagleda u njega.

– Možda... Razmisliću o tome dok budemo jahali za San Kristobal.

– Kada ćemo krenuti? – zapitao je Džo.

– Čim ispijemo ovu kafu, mali – odvratio je Krejg Pardi koji se sa prezrenjem odnosio prema Džou kao zvaničnom predstavniku zakona.

– A gde je Meksikanac? – upitao je federalni šerif.

Krejg se iskezi.

– Kao i svi Meksikanci, nije mogao da izdrži to što ga je čekalo. I tako... skočio je na mene i... skončao.

Te reči su kod njegovog oca izazvale osećaj nelagodnosti.

– Bilo je surovo, ali tako je moralo... Obično ne dopuštam Krejgu da primeňuje takva sredstva, ali u ovom slučaju... Vreme tako brzo prolazi i nismo imali vremena za gubljenje – dodao je, slegnuo ramenima i odmerio svoje ljude. – Ustajte! Dižemo logor i krećemo!

Bakskineri su istog trenutka poustajali, prosuli vodu na vatrište i pokupili svoje stvari. Po njihovom ponašanju moglo se zaključiti da Esa Pardi ima apsolutni autoritet i da se njegova naređenja slušaju bez pogovora. Jer, posle deset minuta svi su već bili na konjima i jahali kroz noć. Bio je pun mesec i moglo se napredovati bez problema. Budući da je znao put za San Kristobal, Holidej je jahao na čelu. Odmah pored njega bio je Džo, a bakskineri iza njih.

– Šta misliš, kako se desilo da je Esa naišao u onu prokletu krčmu u najpotrebnijem trenutku, Dok? – upita ga Džo jedva čujno.

– Verovatno je pratio nit.... On ima svoj način za prikupljanje informacija koji je malo različit od našeg, ali ipak je sve saznao. Izgleda samo da su imali dosta teškoća prilikom prelaska granice i da su ih patrole prilično zadržale. Dobro je što smo, manje-više, stigli u isto vreme. Esa je verovatno krenuo da vidi šta može saznati o Majlsu i Adrianu i... naišao je kada je gužva već počela.

– Hm... ne volim to da priznam, ali drago mi je što se pojavio. Još uvek se osećam kao da me je konj zgazio – dodao je protrljavši se po grudima. – Izgleda da smo se sada udružili sa bakskinerima.

– Možda bismo donekle mogli i da ih iskoristimo – dobacio je Holidej jedva

čujno. – Sa Majlsom će biti oni lažni bakskineri što bi, ruku na srce, bilo mnogo za nas dvojicu. Zbog toga mislim da ovo i nije tako loše.

– Ja opet smatram da oni koriste nas, a ne mi njih.

Holidej se mlako osmehnu.

– Možda. U svakom slučaju, biće vruće kada stignemo u San Kristobal.

Džo iznenađeno izvi obrve.

– Misliš da se može desiti da imamo problema s Esom?

– Ne sa njim.

– Da, jasno mi je šta misliš. Krejg je u pitanju, zar ne? Hm... motriću na tog pasjeg sina kao što kobac motri na miša. Zaista mu ne verujem.

– Ni ja, Džo, ni ja... Ali, za sada moramo igrati njihovu igru. Ako preživimo San Kristobal, računam da ćemo imati drugih problema. Kako stvari stoje, za sada moramo da ostanemo sa ovom bandom lupeža.

– Kada bi se saznalo za ovo... – razmišljao je Džo gundajući.

– Da li će se nešto desiti ili ne, sada nije ni važno. Ali, bez obzira na konačan ishod, sa onim uobraženim tipom imamo ozbiljan razgovor kada se vratimo u Hjuston.

– Naravno, nećemo ga štedeti. Ako ti to ne učiniš, ja to neću propustiti!

Nastavili su da jašu u tišini i negde pred izlazak sunca stigli su nadomak naselja San Kristobal.

Što se samog mesta tiče, ono se ugnezdilo u podnožju visokih brda obraslih retkim žbunjem preko kojih je vijugao put za Teksas. Bio je to stari grad izgrađen još u vreme španskih konkvistadora koji je, začudo, sačuvao šarm i patinu starih vremena i nikada

nije bio poprište banditizma kao mnogi drugi gradovi i sela nadomak granice.

Dva prijatelja zategla su vođice, jer su im prišli Esa i Krejg Pardi. Bele kuće San Kristobala blistale su pod zracima sunca koje se rađalo i činile da ceo predeo izgleda nekako nestvarno. Krov visokog crkvenog zvonika presijavao se u duginim bojama i bez obzira o kome se radilo, svakog posmatrača morala je da oduševi ta lepota.

– Otkuda tom pograničnom mestu takva crkva? – progundao je Krejg koji kao da nije želeo da veruje u ono što vidi.

– Stari Španci su voleli da grade crkve kojima su pokazivali zahvalnost svevišnjem što ih je doveo do ovog El Dorada.

– Konkvistadori nikada nisu našli put do El Dorada, Holideje – ozbiljno je dobio Esa Pardi.

– To je tačno, ali u Meksiku, Peruu i na drugim mestima našli su sasvim dovoljno zlata i srebra – odvratio je Dok. – To je bilo isto i kao da su našli El Dorado. U svakom slučaju, to i nije bilo neko određeno mesto kao što su oni zamišljali.

– Naravno da nije – složio se Esa. – Bio je to „dan zlatnog čoveka“, odnosno deo ritualne ceremonije starih Indijanaca kada se njihov kralj pokrivao zlatom od glave do pete i posle toga skakao u sveto jezero da se tamo združi sa bogovima.

Holidej ga iznenađeno odmeri.

– Za čoveka koji jedva da se makao negde iz planina, vi ste dobro obrazovali, Esa. To je zaista lepo čuti.

Stari Pardi ga odmeri ispod oka.

– Otac me je svojevremeno poslao u školu, a onda, kada sam naučio da čitam, kupio mi je... ili ukrao... stotine knjiga. Sve za mene.

Holidej klimnu glavom.

– Sada razumem. Jasno mi je zbog čega umete tako da se izražavate i sve ostalo... Pa ipak, živite primitivno i što je još važnije, sa one strane zakona.

– To je moj izbor, Holideje – odvratio je ovaj suvo, što je otreznilo Doka govoreći mu da ne treba previše da se meša u Pardijeve lične stvari.

– Meni se ovaj život više sviđa nego vaš – dodao je stari i pogledao Doka u oči.

– Do đavola sa tim nagvaždanjem... – zamumlao je Krejg. – Šta je sledeći potez, oče?

Esa se zagledao u grad, a onda odmerio Holideja i Džoa.

– Prva stvar, čini mi se, jeste da utvrdimo da li je ta žena tamo ili nije. Pretpostavljam da je to vama najbitnije, zar ne? Što se nas tiče, najvažnije je da saznamo da li su lažni bakskineri tamo ili nisu.

– Možda bi vam koristilo kada biste nam pomogli da otetu ženu vratimo živu i zdravu – ponovo mu je predočio Holidej. – Ako ste već toliko zabrinuti za vaš ugled, onda bi vam činjenica što ste pomogli da se kući vrati živa i zdrava, znatno koristila.

Esa se namršti. Videlo se da grčevito razmišlja tako da ni sin nije smeo bilo šta da kaže. Nasuprot ocu, on je žudeo za akcijom i žarko želeo da ujaše u grad pucajući iz revolvera.

Pošto mu je otac i dalje ćutao, on više nije mogao da se uzdrži.

– Ja bih sačekao da se smrkne, a onda ujahao u naselje i pucao u sve živo – predložio je.

– To bi bilo glupo – odvratio je Džo. – Upasti u grad, a da se prethodno ne proveriti gde se šta nalazi, to je najobičnija budalaština!

Krejg ga ledeno odmeri.

– U redu. Onda ti uđi unutra i ispitaj gde je šta.

Džo izdrža njegov pogled i lagano klimnu glavom okrećući se pritom prema Holideju.

– Možda bi to bio najbolji način. Gringos koji prolazi kroz grad nije ovde ništa neobično. Mogao bih da napravim krug i tobože dojašem sa severa. Ili da se predstavim kao begunac koji je krenuo u unutrašnjost Meksika? Možda bi na taj način nešto više saznao... Kad padne mrak vratio bi se ovamo, a onda bismo isplanirali sledeći potez.

– Rizično je, Džo – odvrati Dok zamišljeno.

– Ali je praktično – primetio je Esa. – Moji ljudi ne znaju ni reč španski, a to u ovom slučaju nije prednost. Koliko mi je poznato, vas dvojica znate ponešto?

– Holidej je tu bolji od mene – priznade Džo iskreno. – Mada mislim da bih mogao više da saznam, ako bih se pravio da ne razumem i dobro naćuljio uši.

– Budući da bolje vladam španskim, možda bi bilo bolje da ja krenem... – razmišljao je Holidej glasno.

– Ne, ne, ja ću poći, Dok! – dobaci Džo odlučno. – Imam ovu svežu ogrebotinu koju sam zaradio u „El Papa-

ji" i koja će potvrditi da sam zaista u bekstvu pred zakonom.

Holidej klimnu glavom. Na Džoo-voj košulji lepo je mogla da se uoči mrlja od krvi, mada je metak samo zagrebao površinu kože i nije napravio veću štetu. Rana je bila sveža i odavala je utisak ozbiljne povrede što je moglo dobro da posluži i doprinese uverljivosti priče.

Dok najzad popusti.

– U redu, ali u grad moraš ući sa severa, Džo. Naći ćemo se jedan sat posle zalaska sunca, važi? Na dve milje zapadno od grada postoji jedna mala uvala, bolje rečeno, suva vododerina koja na jednom mestu naglo skreće i pravi oštro koleno što liči na primitivan svećnjak sa istopljenim voskom na ivicama. Odavde se mesto ne može videti, ali nalazi se tačno iza onog prvog brdskog prevoja.

– Naći ću ga – odvratio je Džo, prineo ruku obodu šešira i kratko klimnuo glavom. – Adios, amigo!

– Sa srećom, prijatelju. I pazi, ne rizikuj suviše!

Džo je samo odmahnuo rukom i poterao konja ka podnožju golih brda i severnom ulazu u San Kristobal. Trebalo je dobro odigrati ulogu čoveka koji je upravo prešao Rio, dok su mu predstavnici zakona za petama.

– A mi? – upitao je Krejg turobno. – Gde ćemo provesti dan?

– Mogli bismo napraviti širok luk i otići do vododerine – predloži Holidej podižući pogled.

Svi su pogledali u Esu koji je kratko klimnuo glavom i pokretom ruke ostalima pokazao da ga slede. Tako

je kolona nastavila da jaše preko prerije praćena zracima vrelog sunca.

* * *

Džo je tačno u centru grada ugledao kupasto uzvišenje koje se koristilo za prodaju svega donesenog sa farmi i rančeva u okolini. Zemlja oko stepenica kojima se ulazilo u neobično zdanje bila je utabana i presijavala se na suncu. Taj dan nije bio pijačni tako da nisu bile postavljene tezge. Samo tri ili četiri Meksikanca dremala su na suncu.

I na trgu nije bilo mnogo ljudi, jer je bilo vreme popodnevno odmora, što je Džo vrlo dobro znao. Naime, nadao se da će tako njegov dolazak biti manje primećen, što se i desilo. Ipak, biće dovoljno očiju koje su ga videle i koje će moći da kažu da je došao sa severa sa nekako ukočenom levom rukom, što je ukazivalo da je ranjen. Naime, namereno je držao ruku na taj način želeći da stvori utisak da je ranjen ozbiljnije nego što je to bila istina.

Nikada ne škodi da se kod eventualnog protivnika ostavi utisak da čovek nije dovoljno hitar, razmišljao je. U stvari, to lukavstvo ga je već nekoliko puta izvuklo iz opasnih situacija tako da se nadao da će mu i sada pomoći.

Kratko je uzdahnuo konstatujući da bi mu bilo najvažnije da nekako uspostavi vezu sa Majlsom i lažnim bakskinerima. Bio je gotovo siguran da je taj „Adrijan” vođa bande koja je izvršila otmicu u Hjustonu.

Dok je jahao preko trga u pravcu javne štale, neupadljivo je osmatrao ispod oboda šešira natučenog na čelò pokušavajući da pogodi na kom mestu bi

mogla da se nalazi zarobljena Beatris Kastro. Oko trga je bilo mnogo zgrada, poslovnih prostorija, a čitavi nizovi belo okrečenih kuća protezali su se prema kraju grada, postepeno se dižući sve do podnožja bregova.

Bilo je očigledno da ga ne čeka lak posao, osim u slučaju da ga prati sreća i brzo otkrije neki jasan trag. A to će najviše zavisiti od toga kako bude primljen kao odbegli gringo koji se za trenutak zaustavio u gradu na svom putu prema jugu.

Ušavši u gradsku štalu prodrmusao je momka koji je spavao i rekao mu da mu nahrani i napoji konja. Iako nije verovao da će se ovaj lenjivac pomeriti sa mesta dok ne prođe vreme sieste, to jest popodnevnog odmora, ipak mu je tutnuo u ruku jedan dolar.

– Pobrini se za njega, amigo – kazao je bacajući na rame cebe i vinčesterku. – Gde bi mi preporučio da prenoćim? – namignuo je. – Negde gde ima soba sa velikim prozorima.

Iako je bio dremljiv, Džooove reči su izgleda razdrmale mladića. Pogledao je ispod oka, odmah zapazivši čudnu futrolu za revolver, neuobičajeno ispupčenu zbog većeg, okruglastog magacina. Polako je digao pogled do Džoovog lica sa čekinjastom, neobrijanom bradom i prašnjavog od putovanja. Još jednom je pogledao konja i zapazio da životinja izgleda prilično iscrpljeno, kao da je danih jahala bez odmora.

– To je kantina „Čaro“, senjor – kazao je tiho. – Mislim da će vam odgovarati, jer prozori soba gledaju prema preriji.

Džo sa odobravanjem klimnu glavom.

– Dobro zvuči – odvratio je i dao momku još jedan dolar. – Nego... u gradu

treba da se nalaze neki moji prijatelji, šestorica gringosa... Jedan se zove Majls, a drugi Adrijan. Hm... možda je sa njima i neka senjorita. Znaš li nešto o tome...?

Ovo tobože ovlaš postavljeno pitanje vidno je uznemirilo Meksikanca. Odstupio je unazad korak ili dva, odrečno odmahujući glavom.

– Meni... meni takve stvari nisu poznate, senjor... Ovaj... – zbunjeno je zamucio – odmah ću se pobrinuti za vašeg konja.

Zatim je dohvatio uzde i poveo životinju kroz prolaz između pregrada, neprestano se osvrćući za sobom. Džo je samo slegnuo ramenima i laganim korakom kroz široka vrata izašao na polje, na sunčanu ulicu. U trenutku je pomislio da nije trebalo da se raspituje za Majlsa i ostale, ali to sada nije mogao da popravi...

„Čaro“ je na španskom značilo blistav, ali takvo ime ni u kom slučaju nije odgovaralo gostionici sa sobama za izdavanje na uglu. Doduše, možda je to nekada bio blistav i zanimljiv centar zabave u gradu, ali sada... sve je to izgledalo sasvim drugačije. Kroz sasvim izbledelu boju fasada sada se nazirala opeka, a kapci na prozorima bili su iskrivljeni. Cveće u saksijama i drugim baštenskim posudama odavno je uvenulo, što je celokupnom prizoru davalo tužan i sumoran izgled.

Kejn je od pospanog krčmara uspeo da iznajmi sobu od nekoliko centi za noć i da u kuhinji pojede jednu činiju čilija. Gostionica je bila u jadnom stanju, a soba jedva podnošljiva. Najviše ga je zainteresovao sam prozor na kome nije bilo prozorskih krila i oka-

na, već samo dva velika drvena kapka sa kožnim šarkama. Uz malo guranja i napora kapci su mogli da se otvore i to pravo prema krovu koji je prekrivao kuhinjski deo zgrade i spuštao se prema neograđenom dvorištu. To je, za slučaj nužde, bila dobra odstupnica za nekog ko nije imao vremena i ko je morao da napušta sobu kroz prozor. Jedina dobra strana svega ovoga, pomisli Džo i glasno uzdahnu.

Ipak, ostao je da se odmori u rasklimatanoj fotelji dok grad posle sieste nije ponovo oživeo. Za to vreme popuštao je nekoliko cigareta i detaljno razgledao okolinu, a nekoliko puta je silazio i do kantine kako bi osmotrio trg. Ali nije imao sreće. Niko se nije pojavljivao i on bi se ponovo vraćao u sobu.

Ali, kada se posle trećeg osmatranja vratio unutra, našao se pred ogromnom cevi teške puške koja je služila za lov na bizone. Kundak je bio čvrsto obmotan bakarnom žicom, a čovek koji ju je držao bio je izuzetno krupan, bradat i odeven u jelensku kožu.

– Priđi, amigo – pozvao je Džoa dubokim glasom. – Ne oklevaj, inače ću ti razneti glavu!

VIII

Čim su ga grubo gurnuli u sobu na zadnjoj strani crkvenog zvonika, Džo je odmah prepoznao Ripa Majlsa. Naime, iako ga lično nije poznavao, trgovac stokom ga je tako verno opisao da zabune nije bilo.

Kada je Džo ušao unutra, Kastrov nadzornik je podigao pogled sa revolvera koji je upravo čistio i pažljivo ga odmerio. U sobi je bilo još belaca koji

su sedeli na stolicama razmeštenim bez ikakvog reda. Većina je čistila revolvere ili doterivala noževe, odnosno, svi su imali bar poñeko oružje u ruci.

Bradati čovek koji ga je doveo zatvorio je vrata nogom i naslonio se na njih.

– Gospodo, ovo je čovek koji se po gradu raspitivao za nas – rekao je. – Kaže da je u bekstvu – dodao je, podigao Džoovu ruku i pokazao na košulju umrljanu krvlju. – Kaže da mu je ovo od rendžerskog metka.

Majls ga zainteresovano odmeri.

– Ko si ti i zbog čega nas tražiš?

Džo, što je moguće mirnije, slegnu ramenima.

– Zovem se Kevin. Pa... i sami znate da čovek čuje dosta toga, ako boravi na granici.

– Kao na primer?

– Pa... da je Rip Majls, nadzornik na ranču Adrijana Kastru odvezao krdo stoke u Matamoros i da je do sada već trebao da se vrati. On se nije vratio. Da... još pričaju da je od trgovca stokom tražio isplatu u gotovom novcu. Čuje se i to da je Kastrova žena nestala i da otmičari za nju traže sto hiljada dolara. Dakle – dodade Džo pokušavajući da se nasmeši – kada se sve poveže, može se uklopiti.

– U šta to? – procedi Majls stisnuvši zube.

Džo Kejsi ga pogleda pravo u oči.

– U to da iza otmice stoji nadzornik. Na taj način čovek hoće da se naplati i to veoma bogato.

Za trenutak je Majls stajao bez pokreta, a onda je iznenada zamahnuo rukom i zario cev kolta Džou u pleksus. Ovaj je zastenjao, u momentu izgubio dah i posrnuvši pao na kolena. Bradati

čovjek u odelu od jelenske kože kratko je zamahnuo i kundakom puške lupio Džoa po glavi. Federalni šerif je istog trenutka pao na pod, a šešir mu se ot- kotrljao na stranu.

Iako nije bio sasvim svestan, Džo je ležeći na podu osećao kako ga pretre- saju i izvrću mu džepove. Shvatio je, takođe, da su mu uzeli revolver iz fu- trole.

Onda je neko tiho zviznuo.

– Sto mu gromova, pogledajte vi ovo! Veliki cilindar. Šest metaka i još jedan specijalni patron punjen sačmom! Hej, ovako nešto još nisam video! Novo oružje, nema šta!

Kroz crvenkastu izmaglicu nesvesti koja se polako razilazila, Džo je uspeo da usredsredi pogled na bradonju u je- lenskoj koži. Sada je u njegovoj ruci bio teški kolt „sređivač”.

– Kakav ti je ovo đavolski revolver, Kevine?

Praveći se da je teže povređen nego što jeste, Džo je malo glumio nesvesti- cu i odvratio tek posle nekoliko minu- ta.

– Moj izum... Nekada sam bio ko- vač...

– Čini mi se da sam čuo kako jedan policijski pas nosi tako nešto – dobacio je Rip Majls.

– Možda, ali ne ovakav revolver, amigo – smelo je tvrdio Džo. – Ja ga imam tek nekoliko meseci. Pogledaj- te, pa ćete videti da nije mnogo upo- trebljavan.

Majls ga je pažljivo pregledao, a onda uzdržano klimnuo glavom.

– Da, rekao bih da je tako. Ipak, čini mi se da ti znaš isuviše, Kevine...

Džo se pokorno osmehnu.

– Dobro pogađam, zar ne?

Bradati ga grubo gurnu vrhom čizme.

– Suviše dobro pogađaš, amigo.

Džo napravi naivan izraz lica.

– Ali, verujte da je u pitanju čisto nagađanje, časna reč! U Laredu sam naleteo na nekog mršavka koji se zove Migel Pere i koji se bavi sku- pljanjem informacija. Možda ga i vi znate, gospodo?

Iako mu niko nije odgovorio, Džo je video kako su Majls i bradonja izme- njali značajne poglede. To mu je govorilo da na neki način znaju za Perea i da ga neće prekidati.

Tako je i bilo.

– Migel uvek njuška i drži uši otvore- ne – nastavio je. – Tih dana je upravo prešao granicu i tražio nekoga kome će prodati svoja obaveštenja. Ne znam tačno šta je sve znao, ali odmah mi je rekao za Kastrovu ženu. Pored toga, kazao mi je da si ti, Majlse, pokušao da od trgovca stokom uzmeš gotov novac. A ja nisam glup...

– Dobro, de... A šta te je navelo na po- misao da smo ovde? – procedio je Majls neprijateljski.

– Pa, palo mi je na pamet... Molim vas da mi verujete! U bekstvu sam i...

– Zašto? – prekide ga Majls ljutito.

– Ubio sam rendžera – odvrati Džo la- gano kako bi ono što je rekao moglo da proizvede određeni efekat. – Dok sam pljačkao banku – dodao je sigurnim glasom. – Ali, prokletnik me je pogo- dio u ruku, pa sam ispustio vreću sa novcem. Pošto nisam imao para da pla- tim skrovište, smatrao sam da nemam drugog izbora nego da pređem Rio. Ali, ovde ne znam nikog i... znate da nije lako. Onda sam se setio da mi je Mi-

gel govorio o tebi, Majlse, i grupi koja je izvela napad u Hjustonu. Pomislio sam da ću, ako stupim u kontakt sa vama, imati zaštitu u slučaju da neka usijana rendžerska glava krene ovamo tražeći me.

– Ako si ubio jednoga od njih, onda će nekoga poslati – zamumlao je Adrijan.

– A to znači da ćeš nam ovde biti na velikoj smetnji, Kevine.

Džo pokretom glave pokaza prema svom revolveru.

– Ne, sa ovim neću. Umem da se služim njime samo tako. Pucaljka je strašna i sa njom vredim za trojicu. Hoćete li propustiti takvu šansu?

– Zašto da ne? – dobaci Adrijan. – Tvoj revolver je sada kod mene.

Džo se blago osmehnu.

– Treba mnogo prakse da bi se naučilo kako se njime rukuje, mister. Mnogo... I drugi su pokušavali, ali slabo... To oružje je naviknuto na moju ruku. Recimo, tvoja je prevelika i nikada nećeš moći da ga upotrebiš tako dobro kao ja.

Adrijan je zamišljeno napucao usne i pogledao Majlsa. Ovaj je delovao zabrinuto i dosta dugo je odmeravao i procenjivao Džoa.

– Pa, ne znam... odgovorio je na sva naša dosadašnja pitanja. A možda bi nam koristio još jedan čovek... Zbog toga mislim da bi za sada mogao da oстане. Ali, samo za sada. U svakom slučaju, proverićemo.

– Kako hoćete – odvratio je federalni šerif nastojeći da mu reči zvuče sasvim ravnodušno. – Videćete da sam govorio istinu – dodao je, ustao i pogledao u Adrijana. – A sada mi vrati revolver.

Ovaj je razmišljao nekoliko trenutaka, a onda vratio oružje Džou koji ga je nonšalantno spustio u futrolu. Istoga trenutka u sobi je nastavljen uobičajeni razgovor, a Džo je, praveći se da sluša, u stvari osluškivao nešto drugo.

Naime, bio je gotovo siguran da u sobi iznad njih čuje neko kretanje. Lagano i tiho kretanje... Nažalost, za sada ništa nije mogao da učini.

Celo poslepodne igrao je poker sa ostalima, uzalud se trudeći da oživi igru. Ipak nije uspeo, jer su drugi igrali samo da im prođe vreme. Na kraju je odustao i pokušao malo da se odmori.

U međuvremenu, ljudi su odlazili i dolazili. Koliko je mogao da prati, šum odozgo povremeno se čuo, a onda ponovo nestajao. Sunce je zaronilo iza brda i spuštalo se veče. Tada su svi pošli u kantinu na večeru, ali je Džo primetio da su u sobi ostavili čoveka po imenu Fejhi. Niko ništa nije rekao, pa je on sam zaključio da Fejhi obavlja dužnost stražara.

Posle večere, Džo je pošao u svoju sobu. Ali, čim je ušao unutra uzeo je cebe i pušku i preko prozora zagazio na krov kuhinje. Kliznuo je niz crep i pao na zemlju, ipak uspevši da se dočeka na noge. Pomislio je kako bi bilo dobro da sada pri ruci ima spremnog konja, ali u ovom času to je bilo suviše rizično. Zato je sakrio svoj smotuljak sa stvarima, ubacio metak u cev puške i hodaćući na prstima obišao oko cele grupe zgrada kako bi na kraju došao do ruiniiranog dela u koji ga je odveo bradonja i digao glavu pogledavši gore, prema sobi na spratu. Bila je to ona soba u kojoj se, kako mu se činilo, neko tiho

kretao... Maleni prozor bio je osvetljen, ali ništa drugo nije moglo da se vidi.

U sobi ispod nje Fejhi je bio na straži. Čim je ugledao Džoa skočio je kao oparen i krenuo rukom ka opasaču. Džo je odmahnuo glavom držeći pušku tik pored noge kako Fejhi ne bi video zapeti okidač.

– Lakše, čoveče... – rekao je mirno.
– Majls me je poslao da te zamenim. Rekao je da odeš u kantinu da večeraš i onda se vratiš. Jasno?

Čovek u nedoumici nabra čelo.

– On obično tako ne postupa.

Džo slegnu ramenima.

– Ništa ti ja ne znam, tako je rekao... Da, hteo je da doneseš i nešto hrane za onu ženu...

Fejhi se trgao i skočio da dohvati pušku naslonjenu na zid. Džo se u jednom skoku našao pored njega i udario ga kundakom po slepoočnici. Čovek je pao na kolena i zatresao glavom, dok mu je iz nosa jurnula krv. Džo je još jednom priskočio i udario ga nogom u glavu od čega je Fejhi odleteo do zida, kratko zastenjao i onesvešćen se srušio na pod.

Džo je prišao vratima i oprezno ih otvorio. Uzane vijugave stepenice vodile su na sprat, a sve je mirisalo na ustajalost i prašinu. Pogledao je pravo gore i u vrhu zvonika ugledao veliko bronzano zvono. Polako, sa puškom na gotovs, krenuo je nagore, pažljivo ispitujući svaki stepenik pre nego što je na njega stao punom težinom. U senici ispred sebe ugledao je odmorište i sobna vrata ispod kojih se beleo tračak svetlosti.

Ako budem imao sreće, pomislio je u magnovenju, u sobi ću naći Beatris Kastro i odvesti je na mesto gde nas

čeka Holidej. Pažljivo je prislonio uho na vrata i oslušnuo. Učinilo mu se da se unutra neko lagano kreće. Sa puškom u levoj ruci, pokušao je desnom da povuče rezu i – uspeo.

Vrata su se lagano otvorila i u sobi ispred sebe ugledao je ženu koja se iznenađeno okrenula i pogledala ga. Bila je to Beatris Kastro. Naravno, prepoznao ju je po fotografijama koje mu je pokazao njen muž, Adrijan Kastro. Bila je isto toliko lepa kao i na slikama, možda čak i više, zaključio je posmatrajući je pri mutnoj svetlosti petrolejke. Tamne oči, duge crne trepavice, kosa crna kao ugalj i vlažne, sočne i rumene usne, upola otvorene od iznenađenja.

U magnovenju je opazio da je prva zaprepašćenost prošla shvativši da se lepotica sprema da krikne. Zato je Džo u jednom skoku bio pored stola, dograbio je za prsluk od jelenske kože i snažno privukao sebi. Izgubivši ravnotežu, oboje su se okliznuli i lepa Beatris je svom težinom pala preko njega.

Krik joj je zastao u grlu, ali borbenost je nije napuštala; snažno se koprcala da se oslobodi, dok se Džo trudio da spusti obarač puške da ne bi slučajno opalila i privukla ostale. Posle kraće borbe uspeo mu je da spusti obarač i težinom tela pritisne Beatris na pod.

– Čujte me! – šapnuo je uhvativši je rukom za bradu i okrenuvši joj lice ka sebi. Čim je otvorila usta za svaki slučaj ih je pritisnuo šakom. – Čujte me, dođavola!

Beatris ga je prkosno gledala pokušavajući da ga ujede za žuljeviti dlan. Tada ju je Džo jače pritisnuo, tako da je zastenjala što od bola, što od straha.

– Za ime božije! – progundao je ljutito.
– Čujte, ne nameravam da vas povredim! Ja nisam sa Majlsom i Adrijanom. Oni misle da jesam, pošto sam uspeo da ih prevarim. Ja sam federalni šerif i posao mi je da vas nađem. Shvatate li šta govorim?

Dok je slušala njegove reči, telo mlade žene se ukrutilo, a oči raširile od zaprepašćenja. Pored toga, na čelu joj se pojavila duboka bora.

– Da, znam da je to neočekivano, ali verujte da govorim istinu – nastavio je Džo. – Trebalo nam je dosta vremena da vas pronađemo, ali najzad sam ovde i uz malo sreće do jutra ćemo biti na putu za Teksas. Jeste li me sada razumeli?

Mlada žena je još uvek zurila u njega, ali je klimnula glavom koliko je to mogla. Džooov stisak šake je popustio, a već u sledećem trenutku oslobodio ju je stiska i lagano seo.

– Ponavljam, uspeo sam da Majls i ostali poveruju kako sam u bekstvu. Primili su me, ali su prilično sumnjičavi. Dakle, nemamo mnogo vremena, senjora.

Ustao je i pružio joj levu ruku koju je Beatris prihvatila i lagano se podigla, još uvek ga posmatrajući sa nevericom.

Džo se osmehnuo.

– Žao mi je što sam bio grub, ali to je bio jedini način da ne kriknete i pozovete ostale u pomoć.

– Da, da... To je bilo sasvim uspešno, senjor...?

– Džo, Džo Kejsi. Ali, to sada i nije tako važno. Hajdemo odavde!

Već sledećeg trenutka žena je tako snažno kriknula, da je on zapanjeno

poskočio. Okrenuo se i kao skamenjen zurio u Beatris koja je stajala na sredini sobe i uzimala dah za sledeći vrisak.

– Oh, bože, šta je sad? – upitao se koraknuvši prema njoj. Međutim, lepa Meksikanka je načinila energičan pokret rukom i već sledećeg trena on se našao ispred otvorene cevi malenog „derindžera” koji je kao dragulj blistao pri svetlosti petrolejke.

Zastao je kao ukopan.

– Odbacite oružje, senjor Džo! – naredila mu je Beatris.

Džo je zaprepašćeno zurio u mali pištolj i lagano ispustio pušku iz ruke. Cev derindžera se pomerila i on je digao ruke u vis, osluškujući istovremeno topot čizama koji se čuo na stepenicama.

– Šta... dođavola...? – promucalo je.

Senka osmeha dotakla je usne Beatris Kastro.

– Napravili ste jednu veliku grešku, šerife. Naime, ja ne želim da se vratim u Teksas. Ne želim da vidim nikoga, a pogotovo Adrijana Kastru.

Džou je sada sve puklo pred očima. Ali, izgleda da je bilo kasno.

– Neka me odnese vrag! – progundao je. – Pa vi ste sami pripremili sopstvenu otmicu!

Lice Beatris Kastro razvuklo se u osmeh, a bat čizama bio je sve bliži.

– Naravno! Bio je to jedini način da nešto svog novca izvučem od te mizerije, Adrijana Kastru!

Džo se naslonio na zid i glasno uzdahnuo. Nije pružao otpor kada je u prostoriju uleteo Majls sa nekolicinom ljudi i odmah mu oduzeo kolt.

Jednostavno, bio je suviše zaprepašćen.

IX

Nekoliko minuta kasnije, Džo Kejsi je bio vezan i bačen u jedan ugao donje prostorije krvareći iz nekoliko procepa na usnama. Ispljunuo je sukrvicu nekoliko puta i ispod oka osmotrio ljude koji su se muvali po maloj odaji.

Beatris Kastro je stajala po strani, a Rip Majls uz nju obavivši joj ruku oko struka.

– Mislim da sada znam sve – promrmljao je federalni šerif preko naduvanih usana. – Kastro je jedan prevarant i blefer, ni izdaleka onakav kakvim želi da se prikaže.

Mlada žena je ćutke klimnula glavom, a Majls se nervozno nakašljao.

– Taj skot se uvek izdirao na mene pred drugima – kazao je ogorčenim glasom. – Tako je najviše voleo da potcenjuje ljude – dodao je i zaškripao zubima. – On je otrovna guja, zver. Beatris je dozvoljavao da kupuje stvari i plaćao je njene račune, ali osim tu i tamo ponekog dolara, nikada joj nije dao ništa njenog novca. Donela mu je toliko toga, ali je sve zadržao za sebe.

Džo klimnu glavom.

– I vi ste onda udesili otmicu, ne bi li mu iscedili sto hiljadarki, zar ne? Samo ne zaboravite da ste pri tome ubili i nekoliko dobrih ljudi.

Majls slegnu ramenima.

– Tako je izgledalo realnije.

Džo pogleda mladu ženu koja je još uvek ćutala.

– Loše, gospođo Kastro, vrlo loše. Mislim da će vaš muž svim silama nastojati da izbegne davanje tih sto hiljada...

Beatris prezrivo izvi usne.

– To je tipično za njega! Ali, kažem vam da u tome neće uspeti. Dali smo mu produžetak roka, a vreme je već isteklo.

Džo se kratko nasmeja.

– I šta ćete učiniti ako ne položi novac? Poslaćete mu vaše uho?

Ona je pocrvenela i, prišavši bliže, udarila ga čizmom u rebra. Džo se zgrčio i tiho zastenjaio pokušavajući da dođe do daha.

– Platiće... – procedila je lepa Meksikanka kroz zube. – Zaista će platiti!

Džo je odmeri kroz izmaglicu koja mu se skupljala pred očima.

– Onda neka vam je sa srećom – rekao je hrapavim glasom, a zatim se okrenuo prema bradonji u jelenskoj koži. – Ko je ovaj Adrijan? Gde se on uklapa?

Majls i Beatris se pogledaše, a bradonja se jedva primetno nasmeši.

– Ja sam Kastrov polubrat. Na žalost, bio sam rano isteran iz kuće, a taj prokletnik je prigrabio celo imanje našeg oca. Nekoliko puta sam ga molio za pomoć, ali on mi je jedanput dao deset dolara, platio mi ručak i to je bilo sve. Posедуje tri ranča, a za mene nje mogao da nađe ni posao na jednom od njih! Poslednji put je rekao ljudima da me oteraju i prosviraju mi kuršum kroz glavu, ako ponovo dođem.

– Tako, znači... – promrmljao je Džo. – Pretpostavljam da nije bilo teško nagovoriti vas da pomognete Majlsu i gospođi Beatris?

On klimnu glavom.

– Pa... nisam hteo da propustim šansu da mu zarijem nož u leđa. Činjenica da ću za to biti plaćen još više je uticala da ne razmišljam ni trenutka.

Džo dunu kroz nos.

– Plaćen? Zar mislite da će ovo dvoje održati reč i dati vam vaš deo?

Adrijan skrenu pogled i za trenutak odmeri mladi par.

– Ne sumnjam u to – rekao je tiho.

– Dodavola, čoveče, nikad nismo ni pomišljali da ne platimo! – dobacio je Majls, a onda prišao Džou i šutnuo ga nogom u rebra. – Zar ne vidiš šta mu je cilj? Pokušava da nas zavadi kako bi jedan drugog uhvatili za gušu.

Adrijan je nekoliko trenutka razmišljao, a onda se sagnuo i snažno odalamio Džoa po licu. Federalni šerif se srušio na bok, a iz nosa mu je potekla krv.

– Pasji sine! – promumlao je bradonja pakosno. – Imao si svojih pet minuta, ali mislim da ti vreme ističe, amigo.

Rekavši to, mašio se rukom za dršku kolta, ali mu je Beatris hitro prišla i uhvatila ga za podlakticu. Adrijan se namrštio, a ona se blago osmehnula.

– Još ne – kazala je tiho. – Kada je razgovarao sa mnom, nekoliko puta je rekao „mi” – dodala je. – Hm... dobro ste to izveli, Adrijane. Kobajagi ste pošli na večeru, a njemu dali šansu da se pokaže u pravom svetlu. Uspelo je i sada mislim da treba da utvrdimo ima li nekih prijatelja u blizini. Ne znam zašto, ali predosećam da je baš tako.

Adrijan klimnu glavom, a onda čučnu i uhvati Džoa za kosu.

– Da li je to tačno, amigo? – zasiktao je grubo ga prodrnavši. – Ha, šta kažeš? Čini mi se da bi ti i ja trebali ozbiljnije da porazgovaramo. Šta kažeš?

Svaki put kada bi izgovorio neko pitanje, Adrijan bi snažno udario Džoa po licu.

* * *

Dok Holidej je znao da je Džo u opasnosti. Dogovoreni čas sastanka je došao i prošao, tako da se noć odavno spustila na sve. Zvezde na nebu postajala su sve sjajnije, a on sve nervozniji.

Okrenuo se prema Esi Pardiju koji je sedeo na jednoj steni i žvakao komad žilavog suvog mesa. Bila je to hladna večera, pošto nisu hteli da pale vatru i privuku pažnju Meksikanaca iz grada ili okoline.

Iz San Kristobala su se čuli zvuci muzike i nekog slavlja koje je bilo u punom jeku. Videlo se da su ljudi nervozni i da ih cela situacija pomalo deprimira.

Holidej je spazio kako se Krejg Pardi unervozio. Stajao je pored oca, a onda se šetkao tamo–amo; očigledno spreman da i na najmanji mig jurne put grada, u akciju.

– Nešto loše se desilo – kazao je Dok prilazeći vođi.

– Izgleda da je tako – promrmljao je Esa nastavljajući da žvaće.

– Džo je do sada trebalo da dođe ili nam bar da neki znak da će zakasniti – nastavio je Holidej – Ako bi bilo potrebno, ispalio bi i nekoliko hitaca iz kolta samo da nam da znak da je živ. Međutim, ništa... – dodao je i zabrinuto zavrteo glavom. – Zbog toga ja idem, Esa.

– Izvršićeš samoubistvo kao najgora budala – dobacio mu je ovaj.

– To je rizik koji moram da preuzmem.

– Ti si lud – promumlao je Esa oslo-njen na stenu. – Bolje sačekaj dan i

osmotri šta se događa u gradu. Imamo durbine i...

– Do tada on može biti mrtav – insistirao je Dok. – Vi čekajte ovde. Vratiću se ako budem mogao. Ako ne... onda radite šta hoćete, Esa. Nisam vam ja potreban da bih vas učio šta da radite.

Pardi je nešto promrmljao i nastavio da jede. Dok je čekao nekoliko trenutaka očekujući da će vođa bakskinera bar nešto reći, ali on je bio sasvim miran. Pomalo ljut, u magnovenju je shvatio da je njima potpuno svejedno šta on radi, samo ako ne ugrožava njihovu sigurnost. Naime, jedini razlog zbog koga su se interesovali da oslobode mladu ženu bio je da dokažu kako iza njene otmice i događaja u Hjustonu ne stoje pravi bakskineri.

– Onda, adios! – procedio je tiho i krenuo.

Odmah zatim primetio je da je Krejg Pardi pošao za njim. Za tren je zastao i pogledao u banditovo blede lice.

– Ako budeš uhvaćen, pazi dobro da ne kažiš ništa o nama, mister – dobacio mu je Pardi ozbiljno.

Nije ništa odgovorio, jer tu nije ni mogao bilo šta da kaže. Samo je energično poterao konja, tako da je Krejg iznenađeno ustuknuo. Pre nego što je uspeo bilo šta da odvrati, Dok Holidej se već udaljavao u galopu.

Kada je stigao do predgrađa, razbukalo slavlje iz neke kantine sada se već prenelo na gradski trg. Tržnica je bila osvetljena, a svuda okolo bili su postavljeni stolovi sa jelom i pićem. Gomila sveta ispijala je potoke piva, a galama i smeh odzvanjali su gradom.

Bilo je to stanje koje mu je izuzetno odgovaralo. Sjahao je u jednoj spored-

noj ulici i držeći vođice u ruci, iz mraka pažljivo osmotrio uskomešanu gomilu. Nigde ni traga od Džoa ili bilo kog drugog Amerikanca. Osvrnuvši se oko sebe ugledao je štalu i uputio se tamo.

Unutra nije bilo nikoga. Ostavio je nevezanog konja pored ulaza i uputio se prolazom dobro razgledajući boksove. U pretposlednjem boksu sa leve strane našao je Džooovog konja. Sedlo i uzda visili su na klinu i on je brzo osedlao životinju i izveo je napolje. Brzo je poveo konje u mrak i daleko od bučnog trga. Kada se dovoljno udaljio, popeo se na krov jedne nadstrešnica pripojene uz veliku zamračenu kuću.

Sada je imao dobar pogled na veći deo grada koji se, izvan centra zahvaćenog slavljem, nalazio u mraku.

Onda se trgao ugledavši svetlost koja je sijala na zvoniku crkve i to na dva nivoa. Zamišljeno se pogladio po bradi... zvonik... Veoma pogodno mesto za držanje zarobljenika i idealna osmatračnica sa koje se mogao kontrolisati dolazak bilo kog neprijatelja. Skrenuo je pogled na crkvu u kojoj je vladao potpuni mrak. Čak se nije moglo nazreti ni svetlucanje kandila u oltaru.

Dok Holidej je retko kada zanemario slutnje i predosećanja. A sada je imao jak predosećaj da će u crkvenom zvoniku naći Džoa i Beatris Kastro. A takođe i lažne bakskinere...

Možda će to biti težak posao za jednog čoveka, ali sada nije imao vremena da se vraća po Esu Pardi i njegove ljude. Brzo je sišao sa krova i poveo konje kroz vijugave sporedne uličice sve do mesta nekih tridesetak metara udaljenog od zvonika. Zamišljeno je klimnuo glavom priznajući protivnicima da je

izbor skrovišta bio dobar potez, jer je svuda oko crkvenog zdanja bio prazan teren i niko nije mogao da priđe neo-pažen.

Prozori sobe u prizemlju bili su zaklonjeni zavesama i kroz njih su se nazirale samo nejasne siluete ljudi. Na gornjem prozoru nije bilo zavesa, ali on je bio suviše visoko da bi se kroz njega moglo zaviriti unutra.

U tom trenutku, vrata u prizemlju su se otvorila i mlaz svetlosti je obasjao dvorište. Holidej se priljubio uza zid i posmatrao grupu ljudi koja se pojavila i izašla u noć. U do vratku je ostao samo jedan čovek, visok rastom, bradat i obučen u odelo od jelenske kože.

– Držite oči otvorene – dobacio je grdosija promuklim glasom. – Zabavljajte se, ali pazite. Ovaj pasji sin tvrdi da je sam i posle batina koje je dobio, ja mu ipak upola verujem. Ali, možda je tvrdi nego što izgleda i još laže. Zato pazite, momci.

– U redu, Adrijane – odvratio je jedan iz grupe. – Ni jedan rendžer neće proći pored nas.

– Dobro, dobro... jednom rukom držite senjorite, a drugom revolvere – zabrunđao je Adrijan i zatvorio vrata, dok se grupa pričajući udaljila.

Holidej nije bio siguran da li ih ima šestorica ili sedmorica, ali bilo mu je jasno da se radi o pravim revolverašima i da je u pitanju banda koja je izvela otmicu u Hjustonu. Sudeći po onome što je krupni bradonja rekao, Džo je bio unutra. A pored njega možda još i Beatriš Kastrol...

Postojao je samo jedan način da to sazna.

Brzo je izvukao kolt i pošao nekoliko koraka napred posmatrajući grupu koja se udaljavala brzim koracima. Udahnio je i hitro pošao prema zvoniku.

– Hej, ti! – povikao je neko iz grupe ko se slučajno okrenuo i ugledao ga.

Holidej je nastavio da hoda proklinjući svoju zlu sreću. Šta je tu je, pomisli sa gorčinom. Sada nije imalo smisla skrivati se. Munjevito se okrenuo, a u istom času kolt mu je snažno grmnuo. Jurnuo je ka zvoniku videvši kako se grupa raspršila na sve strane. Odgurao je vrata nogom i za trenutak ugledao Adrijana sa puškom u rukama. Istog trenutka neko drugi je ugasio lampu. To mu je govorilo da nasuprot sebi ima najmanje dva čoveka i šestoricu iza sebe. Sve oko njega je praštalo i kuršumi su se zarivali u zid zvonika.

Adrijan je zaurao.

– Prekinite paljbu! Ja sam ovde!

Holidej je opalio u pravcu glasa i hitro čučnuo kako bi izbegao hitac iz teške „šarpovke” koji mu je prozviždao iznad glave. Opalio je još jednom prema plamenu puščane cevi i učinilo mu se da je čuo prigušen jauk. Istog trenutka morao je da se baci u stranu, jer su oko njega zapraštali kuršumi ostalih.

Video je kako tamne siluete sa revolverima u rukama trče prema zvoniku tražeći metu. Znao je da ga ne mogu videti, jer je ležao priljubljen uz zemlju, ali isto tako mu je bilo jasno da nema šanse za beg. Naime, nije mogao da napusti mesto na kome se nalazio, a da ne bude viđen.

Odjednom se začuo divlji poklič i banda razbojnika se razbežala pred grupom konjanika koji su pucajući iskršli iz mraka. Dva Adrijanova čoveka su pala,

a jedan od njih je ipak pokušao da se podigne i nanišani. Onda je konjanik u kome je Dok prepoznao Krejga Pardijsa tresnuo ranjenika kundakom puške po glavi da bi nekoliko trenutaka kasnije ispalio u njega metak koji ga je zauvek učutkao.

Ostali su trčali i nasumice pucali pokušavajući da izbegnu konje i oružje bakskinera. Njihove teške puške gruvale su mnogo glasnije nego obično oružje, a ljudi pogođeni velikim olovnim kuglama padali su na mestu mrtvi.

Dok je gužva bila u punom jeku, Dok je skočio i na ulazu naleteo na Adrijana koji se upravo podigao sa zemlje i zamahnuo prema njemu držeći u ruci tešku „šarpovku”. Dok se sagnuo osetivši iznad glave fijuk kundaka u vazduhu. Priskočio je Adrijanu, prislonio mu cev revolvera na stomak, a zatim pritisnuo okidač. Jedva je savladao snažan trzaj pištolja, dok su telo i odeća prigušili pucanj. Ipak, Adrijan je posrnuo unazad izbuljenih očiju, a krv mu je snažno pokuljala na usta. Ipak, pokušao je ponovo da zamahne puškom tako da je Dok morao da ispali još jedan hitac i zauvek ga smiri.

Izbacivši prazne čaure i puneći svoj kolt sa drškom od slonovače, okrenuo se leđima prema zidu zvonika i pogledao na poprište bitke. Kidnaperi su ležali na zemlji, svi mrtvi ili na izdisaju. Međutin, obračun još uvek nije bio završen. Naime, na zvuk prvih pucnjeva, veselje na trgu je prestalo i sada su naoružani Meksikanci jurili prema crkvi i zvoniku tako da su se bakskineri našli suprotstavljeni gotovo celom gradu. Holidej uzdahnu pretpostavljajući da će Esa nekako rešiti taj problem.

On je morao da vidi šta je sa Džoom i lepom Beatris.

Pošao je prema stepenicama, a onda je revolver dva puta planuo i vrela tanad oprljila su ga po leđima. Neko je glasno opsovao, a onda je čuo lomljivu lupu – kao da se neko sapleo na stepenicama. Pri slaboj svetlosti koja je iz gornje prostorije dopirala preko stepeništa, ugledao je nejasne obrise nekih vrata. Sledećeg trenutka jedna senka je krenula prema njima i on je opalio.

Začuo se krik i odmah potom je video čoveka kako pada na kolena. Ipak, nepoznati je još jednom povukao oroz i Dok shvati da nema oklevanja. Sa dva precizna metka učutkao je neznalog protivnika čije je telo sada nepomično ležalo pored vrata.

Dok je preskočio preko njega i potrčao uz stepenice držeći palac na obaraču pištolja. Video je tračak svetlosti ispod vrata na spratu i utrčavši u sobu, skočio na jednu stranu. Onda je zastao kao ukopan.

Džoom je onesvešćen ležao na podu, krvav i premlaćen. Pored njega je klečala Beatris držeći mu „derindžer” uz slepo očnicu.

Kratkim pogledom je osmotrila Holideja, a zatim povikala:

– Bacite pištolj ili ću ga ubiti!

Naravno, Holidej je u magnovenju sve shvatio. Ova mlada žena stajala je iza svoje sopstvene otmice!

– Bacite revolver! – ponovila je i Dok je lagano otvorio šaku pustivši da mu kolt ispadne iz ruke.

Kada je oružje palo na pod, ona se osetila sigurnijom i čak uspela da se nasmeši.

– A sada ćete obojica umreti! – povikala je pobedonosno.

Holidej je promrmljao kletvu, grčevito razmišljajući šta da preduzme. Nije ni završio misao kada je iza njega zagrmio revolver teškog kalibra i na grudima mlade žene odjednom se rasvetala krvava ruža. Njeno vitko telo odbačeno snagom tanadi poletelo je u ugao male sobe.

Dok se okrenuo i na vrhu stepenica ugledao oznojenog, barutom zamrljanog Krejga Pardijsa sa oružjem u ruci koje se još uvek pušilo. Iza njega se pojavio Esa i ćutke osmotrio situaciju. Napolju su odjekivali pucnji i glasna vika.

– Za ime božije, mogao si pogoditi i Džoa! – grmnu Holidej.

Krejg slegnu ramenima.

– Možda sam i ciljao u njega – osmehnuo se zlokobno. – Šta ćeš, nikad se ne zna.

Esa je ušao u prostoriju i rukom pokazao na mrtvu Beatris.

– Ponesi je, Krejg. Holideje, bilo bi bolje da i ti odmah pođeš. Meksikanci su pomahnitali od pića i nikako ne prestaju sa napadima. Suviše vremena bi nam oduzelo da zbrisemo ceo grad i zato mislim da je najbolje da se povučemo.

Holidej se sagnuo, uzeo onesvešćenog Džoa i prebacio ga preko ramena. Onda je pogledao ljude u jelenskim kožama i kratko odvratio.

– Neka tako bude.

* * *

Pregazili su Rio iznad Lareda i bakskineri, neki od njih lakše ranjeni, odmah su se rasporedili na višim tačkama

kako bi što bolje motrili kretanje graničnih patrola. Esa i Krejg su zastali da razgovaraju sa dvojicom prijatelja. Naravno, Džoa je izgledao strašno. Lice mu je bilo podnadulo i izobličeno od udara, usne i nos modri i otečeni tako da je jedva mogao da govori. Jedno oko bilo mu je zatvoreno, ali je srećom, uspevao da jaše i drži se u sedlu.

Telo Beatris Kastro bilo je uvijeno u čebe i prebačeno preko rezervnog konja. Esa je pokretom glave dao znak Krejgu da Doku preda vođice.

– Izgleda da si ti pošten čovek, Holideje – kazao je Pardi mirno. – Mislim da mogu da ti verujem da ćeš učiniti sve i uveriti ljude da mi nemamo ništa sa otmicom te žene. Duguješ nam život, čoveče. U stvari, obojica nam dugujete živote. Računam da u vama ima dovoljno časti i da ćete kazati istinu. Da, recite i to kako želimo da živimo u Anvilu i tražimo da nas ostave na miru. Ubuduće, ako čuju o nekim akcijama bakskinerja, neka pričekaju da se dokaže kako su zaista oni u pitanju. Mislim da mi donekle nezasluženo uživamo zao glas.

– Reći ću sve, Esa – odvrati Holidej gledajući u Krejga. – Ali, ako ti jednog dana odeš na onaj svet, a on preuzme komandu... – nije završio rečenicu, već je lagano zavrteo glavom. – Mislim da će onda bakskineri postati ono što legenda kaže, a to su hladnokrvne ubice.

Krejg se glasno nasmeja, ne shvativši Holidejeve reči kao uvredu. Otac ga je samo odmerio i ponovo se obratio Holideju.

– Još nešto pre nego što pođete – rekao je lagano. – Nimalo me nije briga

za Kastru. Naravno, neće mu se dopasti što smo ubili njegovu ženu, bez obzira da li je to zaslužila ili ne. On će sigurno dići galamu i napraviti nam mnogo neprilika. Dakle, znam da na to moramo da računamo. Zato je istina koju ti treba da saopštiš toliko važna. Adios!

Holidej i Džo su zamišljenim pogledima ispratili bakskinere koji su u galopu odjahali prema Laredu.

Oni su mirno nastavili put i posle dva dana konačno stigli u grad.

Holidej je ostavio Džoa da rendžerima koji su ih sačekali objasni šta se desilo, a sam požurio u hotel da iznajmi sobu i toplo kupatilo.

Ulazeći u predvorje, naleteo je na Migela Perea.

– Pozdravljam mister Holideja. Video sam kada ste dojahali sa Beatris Kastro – kazao je Migel razočarano. – Kopao sam za obaveštenjima po okolini, ali izgleda da sam zakasnio.

– Ovaj put jesi, Migel – odvratio mu je Dok umorno. – Kao što znaš, sve je završeno. Kastro je sačuvao novac, ali nije dobio nazad svoju ženu. Uostalom, ne bi je dobio ni u kom slučaju, jer je sama organizovala otmicu.

Migel Pere klimnu glavom.

– Da, sve više je ličilo na to. Ali, ima nešto što bi trebalo da znate, nešto što se desilo na putu za Ostin. Jedan prijatelj mi je upravo doneo tu vest. Čak ni rendžeri ne znaju...

– A kakva je to vest? – prekide ga Dok nestrpljivo. Bio je umoran i jedva je čekao da se oslobodi nasrtljivog sagovornika.

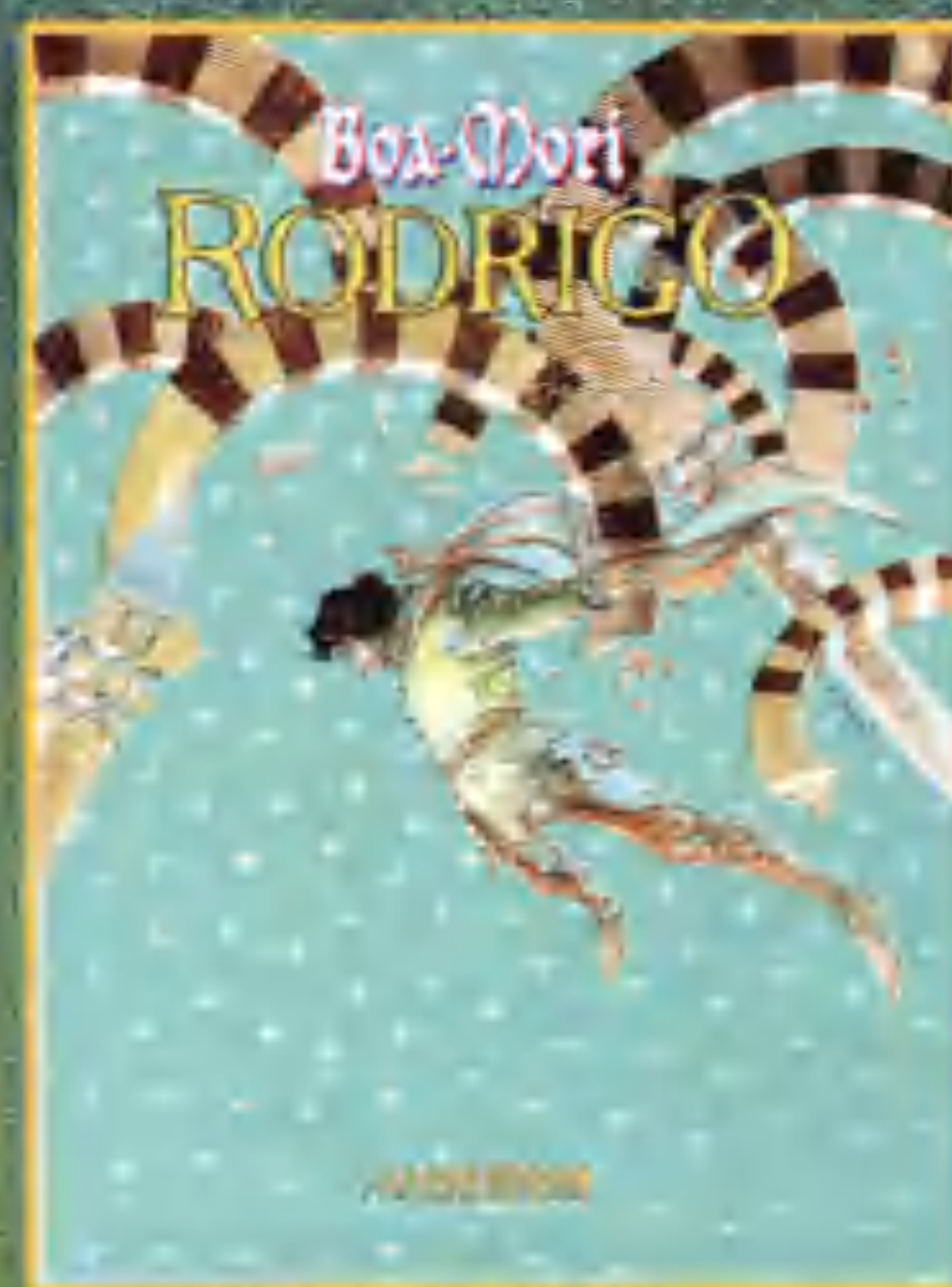
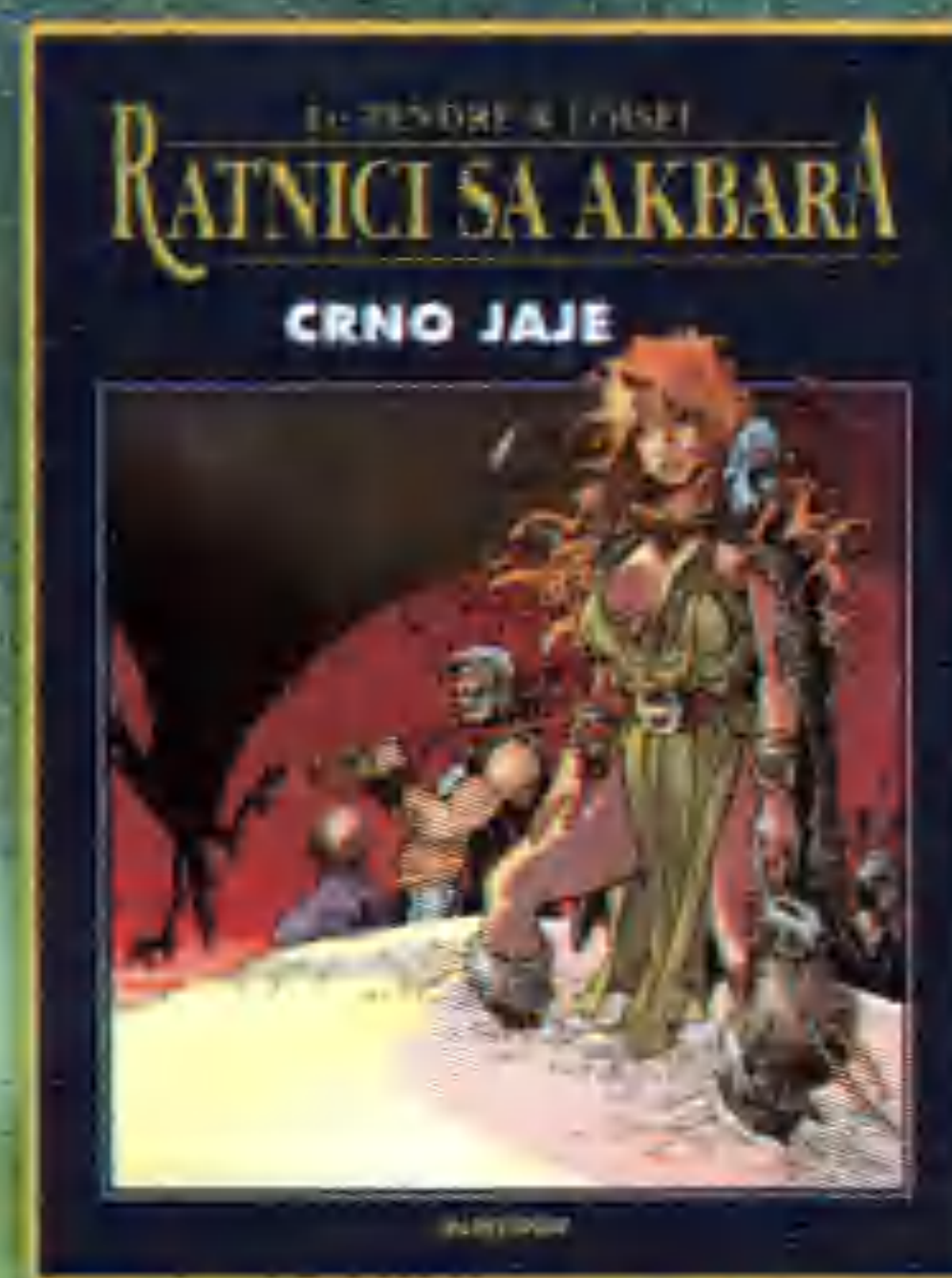
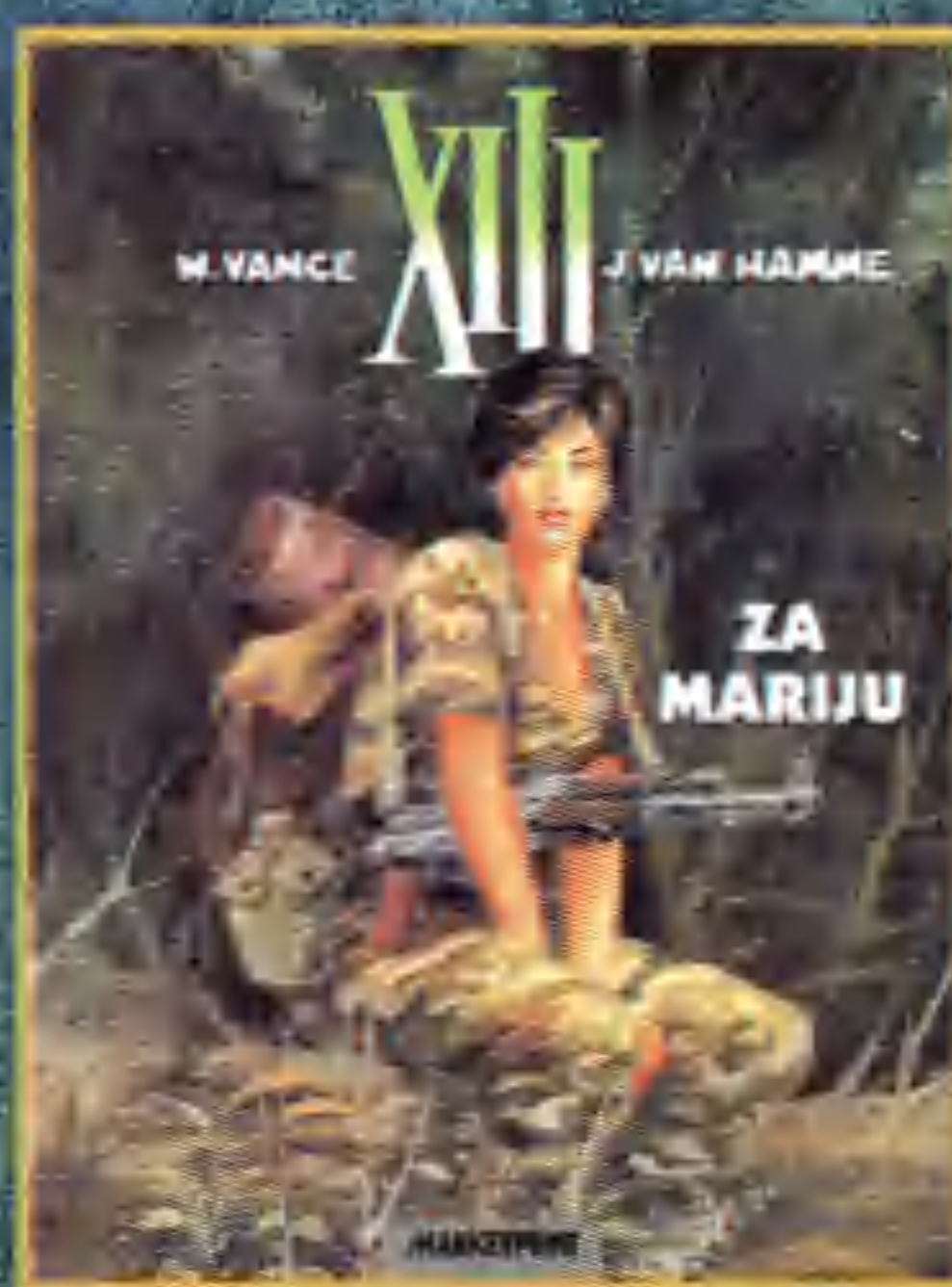
Pere ga je nekoliko trenutaka netremice posmatrao, a onda su mu se usne izvile u slab smešak.

– Neko je pucao i ubio Adrijana Kastru. Iako premoren i sanjiv, Holidej se zaprepasćeno trže. Začudoeno je zurio u Migela Perea, ne znajući šta da kaže.

– Da, da...neko ga je ubio s leđa – nastavio je mršavko. – Napravio je popriličnu rupu – dodao je likujući. – A znate li šta su mu izvadili iz tela? Metak kalibra 58, čisto olovo. Izgleda da su bakskineri iskoristili svoje „hokinke”. Ili je u pitanju neko drugi? Šta vi mislite, Holideje?

Dok lagano klimnu glavom i uzdahnu. Tačno je znao šta se desilo.

KRAJ

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00500

9 770353 000002